

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.COM

ချစ်ဦးဦး
(တတိယအကြိမ်)
စက္ကရနှင့်ဘဒ္ဒါ

သီဟရတနာစာပေ
အမှတ် ၁၀၀ (D)၊ အင်းလျားလမ်း၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်။ ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် မြစ်ပေါ်လာရေး
- * မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ မြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးစာရင်းရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ဆင်ရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်၊ ပြင်ပရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရင်ဆန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သီဟရတနာစာပေ - (၈၃)

ဝတ္ထုရနှင့် တဏှာ

ချစ်ဦးညို

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၁၀၄၃/ ၂၀၀၄ (၉)
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၁၀၄၄/ ၂၀၀၄ (၁၀)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

■ ပထမအကြိမ်

၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ခေတ်စမ်းစာပေ

■ ဒုတိယအကြိမ်

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မိုးကြည်စာပေ

■ တတိယအကြိမ်

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

သီဟရတနာစာပေ

အုပ်စု

■ (၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

■ ဦးသိမ်းစိုး

(မြ-၀၃၉၈၂)

(သီဟရတနာစာပေ)

အမှတ် (၁၀၀-D)၊ အင်းယားလမ်း၊

ကမာရွတ်မြို့နယ်။

မျက်နှာပိုးနှင့်

■ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်

အတွင်းပုံနှိပ်

(ရာပြည့်အောင်ဆက်)

၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။

ကွန်ပျူတာစာပေ

■ Dream City

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

■ THIHA GROUP

စာအုပ်ချုပ်

■ ကိုမြင့်

တန်ဖိုး

■ ၇၀၀ ကျပ်

ချစ်ဦးညို

စာရေးဆရာချစ်ဦးညိုကို ၁၉၄၇၊ ဒီဇင်ဘာ (၃၀)တွင် မန္တလေးမြို့၌ အဖ ဦးရွှေခေါင်းညို၊ အမိဒေါ်စိန်ရင်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်း (၇)ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးကျော်စွာဖြစ်သည်။ မန္တလေးမြို့၊ နန်းတော်ရွာ၊ မတ္တရာတိုက်၊ မူလတန်းကျောင်းတွင် အခြေခံပညာဆည်းပူးခဲ့ပြီး ၁၉၇၆ တွင် မန္တလေးမြို့၊ ဝက်လီကျောင်းနှင့် ဒီပဲယင်းအကျောင်းများ၌ အလယ်တန်းတက်ရောက်ခဲ့သည်။ မန္တလေးအ.ထ.က (၁) မှ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၂ တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၌ ဥပစာဗိဇ္ဇာ (က)တန်း တက်ရောက်သည်။ ၁၉၆၃-၆၈ တွင် ရန်ကုန် ဗိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်၌ ဒဿနိကဗေဒအဓိကဖြင့်တက်ရောက်ပြီး ၁၉၆၈ တွင်ဂုဏ်ထူး (၃)ဘာသာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရခဲ့သည်။ မဟာဝိဇ္ဇာဆက်လက်တက်ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၇၀ မှစ၍ လုပ်သားများကောလိပ်၊ စစ်တွေကောလိပ်၊ ဗဟို သမဝါယမသင်တန်းကျောင်းတို့တွင် နည်းပြဆရာအဖြစ်အမှုထမ်းကာ ၁၉၇၇ တွင် အမှုထမ်းဘဝကို ဖွန်လွှတ်ပြီးနောက် ဇာတ်အဖွဲ့၊ ဇာတ်ညွှန်းနှင့်ဒါရိုက်တာ ကျဆုံးဆရာအဖြစ် ကျင်လည်ခဲ့သည်။

၁၉၇၈ အောက်တိုဘာလထုတ် မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းတွင် ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာမူအဖြစ် 'ရန်ကုန်မြို့အလယ်' ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းနှင့် ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ဘာသာပြန်များရေးသားခဲ့သည်။ ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုမှာ 'လင်္ကာဒီပချစ်သူ' (၁၉၇၇) ဖြစ်ပြီး သူ၏အထင်ရှားဆုံး ဝတ္ထုလည်းဖြစ်သည်။ သူ၏ အခြားထင်ရှားသောဝတ္ထုများမှာ 'ချစ်သောပါဇနကရီ' (၁၉၇၉) နှင်းကောသရာ ချစ်တဲ့သူရဲကောင်း' (၁၉၇၉) 'သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဝေရာ' (၁၉၈၀)၊ 'ဥဒ္ဓန်အိမ်တန်းက မလှမ်းဘဲ' (၁၉၈၁) 'တိမ် တိမ်တွေဖုံးပါလို့ အုံးခြံခြံခြံ' (၁၉၈၁) 'ရွှေတိုက်စိုး' (၁၉၈၆) 'ရတနာဂီရိအကျဉ်းသား' (၁၉၈၉) 'မင်္ဂလာနဂါးရီ' (၁၉၉၁) 'ဘဒ္ဒါ' (၁၉၉၃) 'ရာဇကုမာရ' (၁၉၉၄) 'ရှင်စောပု' (၁၉၉၆) 'လောကနှင့် လမ်းလျှောက်အတူတွက်ခြင်း' (၁၉၉၉)၊ 'သမိုင်းမတွင်ပေမယ့် သမိုင်းဝင်နေမယ့်စကားများ' (၁၉၉၉) တို့ဖြစ်ကြသည်။ စာရေးသက် (၂၅)နှစ်အတွင်း ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုနောက်ခံဝတ္ထု (၁၄)အုပ်၊ သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထု (၁၆)အုပ်၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်ပေါင်းချုပ် (၈)အုပ်၊ လူမှုရေးအတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ (၆)အုပ်၊ သုတေသနစာတမ်း (၃)စောင် ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည်။

ချစ်ဦးညိုသည် စာပေရေးသားရင်း သဘင်မဂ္ဂဇင်းစာတည်းချုပ် (၁၉၈၃-၁၉၈၈) နှင့် ရွှေပြည်တန်ခိုးဂုဏ်စာတည်းချုပ် (၁၉၉၉-၂၀၀၀) အဖြစ် လုပ်ခဲ့သည်။ (၁၉၉၇) တွင် တက္ကသိုလ်တန်းနိုင်၏ 'သုက္ကနမင်္ဂါဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာ၌ ဇာတ်ညွှန်းနှင့် အနုပညာဒါရိုက်တာအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ သို့၊ က၊ ရေး၊ တီး၊ ပြိုင်ပွဲ၊ ဇာတ်သဘင်၊ ပြိုင်ပွဲတက္ကသိုလ် အကဲဖြတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ (၁၉၉၈ - ၂၀၀၂) များအတွင်းတွင် စင်္ကာပူ၊ အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ ထိုင်း၊ မလေးရှားနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံများသို့ စာပေနှင့်ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများအတွက် သွားရောက်ခဲ့သည်။

ယခုတိုင် စာပေရေးသားခြင်း၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးသားခြင်းလုပ်ငန်းများ အပြင် ရန်ကုန်ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်တွင် ပညာရေးအဖွဲ့ဝင်၊ ပြင်ပစာစစ်မှူး၊ နှင့် ဇာတ်သဘင်ပညာဌာန အကြံပေးအဖြစ်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

စာရေးသူ၏ အမှာ

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူသို့

ဤစက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါဝတ္ထုသည် အလောင်းမင်းတရား အရေးတော်ပုံမှ တစ်ခုသော ကာလအခါကို အခြေခံ၍ ရေးသားထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ အလောင်းမင်းတရားဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့်ပင် မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၁၁၄-၁၁၂၂) ကုန်းဘောင် ဆက်ပထမပိုင်းကို နားလည်သိမြင်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အလောင်းမင်းတရား အရေးတော်ပုံကား စင်စစ် ကျယ်ဝန်းများပြားလှပေသည်။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၇၅၂-၅၃ တွင် မုဆိုးဘိုတပ်ကို အခြေခံအိုင်အာမပြု၍ ရွှေဘိုမြို့နန်းတည်သည့် အချိန်မှစ၍ မင်းတရား နတ်ရွာစံသည့် အချိန်အထိ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များမှာလည်း နိုင်ငံတော် ထူထောင် သိမ်းသွင်းရေးတိုက်ပွဲများအထိ ကြီးကျယ်လျက် ရှိလေသည်။ ရန်အောင်ဗလ၊ စိန္တကျော်သူ ဦးညို၊ မင်းလက်ဝဲသူနုရဘွဲ့ခံအမတ်ကြီး ဦးမြတ်စံ၊ ပဒုကျယ်ဓမ္မသတ်ကြီးကို စီရင်သူ အမတ်ကြီး မဟာသီရိဇေယျ ဥက္ကဋ္ဌမသကြိန်၊ ဓမ္မဝိနိစ္ဆယ ဓမ္မသတ်ကျမ်းကို စီရင်သူ တရားမင်းကြီး လက်ဝဲဘိနန္ဒသူ...စသည့် နှလုံးရည်ချွန် ပညာရှိကြီးများ ပေါ်ထွက်ခဲ့သလို မင်းခေါင်နော်ရထာ၊ မင်းလှနော်ရထာ၊ ဒလဇန်း (မွန်စစ်သူကြီး) ခင်ဦးစား လကျာပျံချီ ငချစ်ညို...စသည့် သေနင်္ဂကျွမ်းကျင်လှပသော သူရဲကောင်းကြီးများလည်း ပေါ်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အလောင်းမင်းတရား အရေးတော်ပုံကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသထင်ဟပ် ခံစားသောအားဖြင့် ကျွန်တော်သည် စစ်သူကြီး ဒလဇန်း (ဝတ္ထုစဉ်)၊ မဏိပူရရူပိုက် (ဝတ္ထုစဉ်)၊ ခနုဖြူတွင် (ရှုမဝ) ဝတ္ထုသုံးပုဒ်ကိုလည်း ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယခု စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါ။

ဤဝတ္ထု နောက်ခံကားသည် အယူဒွယသို့ အလောင်းမင်းတရားတပ်များ သွားရောက် တိုက်ခိုက်ပိတ်ဆို့ပြီးနောက် ယိုးဒယားမှ အပြန်တပ်ဆုတ်ခရီးကာလ အပိုင်းအခြားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုအမည်ပါ 'စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါ'ဟူသော အမည်ပိုင်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးထားသော ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ရှိခဲ့သော သမိုင်းဝင် ဇာတ်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့်အတူ 'စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါ' ဟူသော လူသားနှစ်ဦးကို ဖန်တီးထားပါသည်။ ထိုနှစ်ဦးကို တကယ်သမိုင်းဝင် ဖြစ်ရပ်များထဲသို့ ထည့်သွင်း လွှပ်ရှားပေးပါသည်။ အလောင်းမင်းတရား၊ မင်းခေါင်နော်ရထာ၊ မင်းလှနော်ရထာ စသော သူရဲကောင်းများ၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ဤဝတ္ထုထဲ၌ တစေ့တစောင်း ရုပ်ပုံလွှာများသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူ ဤဝတ္ထု၏ အဓိက ဇာတ်ဆောင်များမှာ စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါတို့ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

စက္ကရ ဘဒ္ဒါတို့နှင့်အတူ သမန်ကြီး၊ သမန်ငယ်၊ ကနစိုသူကြီး စသော စိတ်ကူးထဲမှ ဇာတ်ဆောင်များလည်း ပါဝင်လာကြပါမည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ လွှပ်ရှားမှုများသည် မင်းတရားအရေးတော်ပုံ၏ လက်အောက်ခံ (သို့မဟုတ်) အစိတ်အပိုင်းများသာ ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်သည် လက်လှမ်းမီရာ သမိုင်း (ရာဇဝင်) စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာတိုင်း အလောင်းမင်းတရား အရေးတော်ပုံကျမ်းကို ဖတ်မိတိုင်း မင်းခေါင်နော်ရထာခေါ် မုဆိုးချုံငြိမ် ဦးတွန်အား အခြားသူရဲကောင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများထက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ အလောင်းမင်းတရားအပေါ် သစ္စာစောင့်ပုံ၊ ပွဲကြီး လမ်းကြီးရှိသမျှကို တပ်ဦးက ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ တိုက်ခိုက်ပုံ၊ တိရစ္ဆာန်လေသမျှလည်း အောင်ပွဲခံရပုံ၊ အနုစံနာခံတတ်ပုံ၊ စိတ်ဓာတ်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သလောက် သံသယနှင့် အာဇာတ သဘောတရားများအပေါ်

ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင်ပုံ၊ မိမိ၏ ပြောဆိုမှု မှန်ကန်မှု တစ်ရွေးတစ်စေ့
ဖွဲ့ မရွေးလျက် မယိမ်းယိုင်ပုံ စသည့် အရည်အသွေးများကို နှစ်သက်
မြတ်နိုးနေမိပါသည်။ ထိုမင်းခေါင်နော်ရထာ၏ ရုပ်လုံးသည် အလောင်း
မင်းတရားကြီး အယုဒ္ဓယမှ စစ်ဆုတ် အပြန်ခရီးကာလတစ်လျှောက်
တွင် ပို၍ အသက်ဝင်လာသည်။ ထိုကာလသည် မင်းခေါင်နော်ရထာ
၏ ရုပ်ပုံလွှာအထင်ရှားဆုံး ကာလပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကာလသည်
ပင် မင်းခေါင်နော်ရထာနှင့်တကွသော မုဆိုးချုံသူရဲကောင်းကြီးများ
အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကာလများ ဖြစ်လာပြန်လေသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်တွန်ခေါ် မင်းခေါင်နော်ရထာကို
မထွိုင်ပြုလျက် မုဆိုးချုံသူရဲကောင်းကြီးများအား ဦးညွှတ်သော ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ်ကို ရေးချင်နေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ လေ့လာမှုအား
အချိန် အခြေအနေ စိုက်ထုတ်နိုင်မှု အားများကို ကိုယ်တိုင်နှိုက်ကပင်
အားမလိုအားမရ ရှိနေသေးသဖြင့် လောလောဆယ်တွင် ‘စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါ’
သည် ကျွန်တော် တကယ် ရေးချင်သည့် အလောင်းမင်းတရား
အရေးတော်ပုံ နောက်ခံဝတ္ထု၏ အစွယ်အပွား အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုမျှ
သာ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် အလောင်းမင်းတရား အရေးတော်ပုံကြီးကို
မိမိ ရောက်ရှိနေသည့် သေးငယ်သော တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ တစေ့
တစောင်း လှမ်းကြည့်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
စိတ်ကူးဇာတ်ဆောင်၊ စိတ်ကူးဖြစ်ရပ်များကို ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ယင်းသို့ စိတ်ကူးဇာတ်ဆောင်၊ စိတ်ကူးဖြစ်ရပ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်း
ထားသည့်မှာ မှန်သော်လည်း ပင်မ အဆောက်အအုံ အရေးတော်ပုံ
ကြီးကို မထိပါ။ မပွန်းပဲ့စေရအောင် ကျွန်တော် အားထုတ်ပါသည်။
သို့စင်လျက်မှာပင် အကယ်တော် တစ်စုံတစ်ရာ အလျော့အတင်း ရှိ
သွားခဲ့ပါက ဤ ‘စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါ’သည် (Fiction) အမျိုးအစား
ဝင်သော ရသအဖွဲ့တစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်စေလို
ပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် မင်းခေါင်နော်ရထာကျဆုံးစန်းသည် ဦးဘသန်း
ရေးသားသော ကျောင်းသုံး မြန်မာစာ ရာဇဝင်ပါ ဖော်ပြချက်နှင့် အနည်း
ငယ် ကွဲလွဲနေပါလိမ့်မည်။

‘ကျောက်ဆည် အရှေ့တောင်ခြေတွင် သေနတ်လုလင်တစ်
ယောက် သေနတ်နှင့် ပစ်မှန် ထိမှန်သော အနာသည် သည်နှင့် မည်
သို့မျှ မနစ်နိုင်သည့်အတွင်း ရဲမက်တော်တို့ ဝန်းရံ၍ ခေါင်းကို ဖြတ်
သည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာ ဆုံးရှုံး၏’

(ဦးဘသန်း မြန်မာရာဇဝင်
စာ ၃၁၄-၃၁၅)

စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါထဲတွင် ဤသို့မဟုတ်ပါ။
သို့သော် အဆိုပါ ကွဲလွဲချက်ကလေးများသည် ပြောပလောက်
အောင် အရာမထင်နိုင်ဟု ဝတ္ထုရေးသမားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရှိသား
စွာ ယုံကြည်မိပါသည်။
ဤဝတ္ထုကို ရေးရာ၌ လက်ဝဲနော်ရထာ စီရင်သော အလောင်း
မင်းတရား အရေးတော်ပုံကျမ်းကိုလည်း အကိုးအကားပြုပါသည်။
ဆေးနိသုံးသပ်မှုများကိုလည်း ဆက်လက်ခံယူသွားပါမည်။

လေးစားသော
ချစ်ဦးညို
၁၇-၂-၈၄

ပထမအကြိမ်မှ အမှာအား ပြန်လည်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[၁]

ဆောင်းနှောင်းနှင်းငွေတို့၏ ပျံ့ပျံ့ရေးရေး လွင်လွင်မျောမျော မြူစိုတို့အကြားတွင် ယမ်းငွေတို့ ထောင်းထောင်းထနေသည်။

တောစပ်ခင်တန်းဘက်ဆီက သစ်ပန်းရနံ့တို့ တချက်ချက် လွင်လာတတ်သော်လည်း ယမ်းနံ့တို့ကို ထိုးဖောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။

တစ်တောတစ်တောင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး စိမ်းစိမ်းစိုနေသော တောင်ရွယ်တောစပ်၏ မြေမြှိုင်း အဆင်းတို့သည်လည်း ‘ဤလူသား သုံးဦးတို့၏ ကိုယ်မှ စိမ်းယိုစီးကျကုန်သော သွေးနီနီအဆင်းကို ဖုံးကွယ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။’

အံ့သွားတို့ ကျိုးကြေမတတ် တင်းတင်းစေ့သော မျက်နှာထား ဖြင့်ပင် တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာထား တင်းမာနေစေကာမူ သူ့မျက်အိမ်မှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်။

ငိုကြွေးနေသူကား တပ်မင်းကြီး မဟာမင်းလှနော်ရထာ။

ရင်းစား ပြန်မရနိုင်တော့သော ဆုံးရှုံးမှုရှေ့တွင် မဟာမင်းလှနော်ရထာ၏ မျက်ရည်များက နောက်ဆုံးအဖြစ် ဦးညွှတ်နေသည်။

အလောင်းမင်းတရားသည် တန်ခိုးရုံတွင် ချိတ်ထားသော သားရေချပ် မြေပြကြီးဆီမှ လှံသွားကို ဖယ်ရှားလျက် အမိန့်စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ဗြတ်မီးမြို့မှာ တို့ တပ်စောင့်တွေ ရှိတယ်။ ဗန်လွန်ရွာမှာလည်း မြင်းတပ်ထားခဲ့တယ်။ သမန်းပုန်းမှာတော့ တို့အင်အား အများဆုံး ဖြည့်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ တာလန်ချောင်းကိုလည်း တို့ သိမ်းထားနိုင်ပြီ။ အခု မင်းတို့အားလုံး သိပြီး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း တို့တပ်ခွဲထားတာဟာ အယုဒ္ဓယရဲ့ မြောက်ဘက် ဘားနောင်တွန်အရပ်။ စစ်ခင်း စစ်ဖြန့် စစ်ဖွဲ့ သေနင်္ဂကတော့ တို့ဘက်က အလုံးစုံ သာလွန်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သားတော်က မနက်ကပ် သတင်းလျှောက်လာတယ်။ တပ်တော်ထဲမှာ နာမကျန်းသူတွေ သိပ်များနေတယ်တဲ့။ ငါလည်း တပ်တွင်း လှည့်မစစ်နိုင်တာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။ ရဲမက်တွေထဲမှာ မကျန်းမမာသူတွေ အတော်များနေသလား။ ငွေ့နံ့ ပြောစမ်း။”

အပြင်ဘက်က ညဉ့်အမှောင်တွင် မိုးတဖြောက်ဖြောက်ကြားနေရသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာဘွဲ့ခံ တပ်မင်းစိုလ်ငွေနှင့်သည့် မိုးရည်တွေ ရွံ့နေသည့် ကိုယ်ကျပ်ကို လက်ဖြင့် သပ်လိုက်ပြီး ရှေ့တိုးလာသည်။

“မြေဒူးမင်းသားပြောတာ အမှန်ပါပဲ မင်းတရား။ အခု မိုးဦးရာသီလည်း ရောက်လာပါပြီ။ သူ့တိုင်းပြည် မိုးဥတုမှာ မိုးဦးကောင်းပုံရပါတယ်။ ဒီနေ့အထိ မိုးအဆက်မပြတ် ရွာနေတာ လေးရက် ရှိသွားပါပြီ။ မိုးကြောင့် ရဲမက်တွေ အဖျားအနာ အတော်ဖြစ်ကြတယ်”

“အင်း”

မင်းခေါင်နော်ရထား၏ စကားကို အလောင်းမင်းတရား ငြင်းစရာမလို။ တဲနန်းအတွင်း စစ်ရေးဆွေးနွေးနေသည့် ယခုအချိန်မှာပင် မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာနေချေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အယုဒ္ဓယ စစ်မျက်နှာကို ရောက်နေကြတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ မင်းတရား။ မနှစ်က တန်ခူးလပြည့်ကျော် ဆယ်တစ်ရက်မှာ သင်္ကြန်ကျတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းတစ်ပါးနယ်မြေ စစ်မျက်နှာမှာပင် နှစ်သစ်ကူး ခဲ့ကြရတယ်။ ဒီနေ့အထိဆိုရင် အယုဒ္ဓယ စစ်မြေပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်နှစ် တစ်လနဲ့ ဆယ်တစ်ရက် ရှိသွားပြီ”

“တယ်သေချာပါလား မဟာမင်းလှ နော်ရထားရဲ့”

အလောင်းမင်းတရားက ဗိုလ်ငွေ့ကို ဘွဲ့အမည်တပ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် သားတော် မြေဒူးမင်းနှင့်တကွ တဲနန်းအတွင်းရှိ တပ်မှူးများအားလုံး ရယ်မိကြသည်။ စင်စစ် အလောင်းမင်းတရားသည် မုဆိုးဘိုရွာ ထန်းလုံးတပ်က အစပြုခဲ့သော သူ့သွေးသောက်ရဲဘော်များကို ဘယ်တော့မှ ဘွဲ့အမည်ဖြင့် မခေါ်။ အမည်ရင်းကိုသာခေါ်၍ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံလေ့ ရှိသည်။ သားတော်ကြီး အိမ်ရှေ့မင်းကိုပင် နန်းတော်က ခေါ်သလို ‘မောင်တော်ကြီး’ဟု မခေါ်။ ငယ်နာမည် ‘မောင်လောက်’ဟူသော ချစ်စနိုး ခေါ်လေ့ ရှိလေသည်။

အရယ်အမောကို ပထမဆုံး ရပ်တန့်လိုက်သူကား ဒုတိယသားတော် မြေဒူးမင်း။

“သားတော် တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ဆို...မောင်ရဲ့”

“ခမည်းတော်လည်း စိတ်ဆောင်နေလိုသာ ခုထိ ကိုယ်တော်တိုင် ဦးစီးကွပ်ကဲနေတာပါ။ ခမည်းတော် ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းကောင်း ကျန်းခန့်သာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“သူနယ်မြေ သူပြည်ဒေသထိ စစ်ထွက်ခဲ့ကြတာမို့ သားတော်တို့မှာ ဆင် မြင်း လူသူ လက်နက် စစ်အင်အားလည်း လိုသလောက် မပါလာခဲ့ပါဘူး”

“အေးလေ၊ မင်း ဘာပြောချင်သလဲ”

“ရောဂါကလည်းရ၊ ရာသီကလည်း ထန်၊ ခမည်းတော်မှာ အသက်ကလည်း ထောက်”

“တိတ်စမ်း၊ စကားပြောရင် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် လိုရင်းကို ဆိုရမယ်လို့ ငါပြောထားတာ မင်း ခုထိ နားမလည်သေးဘူးလား၊ မြေဒူးမင်းဟာ စကားစ ရှည်ကို ရှည်ချင်တတ်တယ်”

အလောင်းမင်းတရား၏ ဒေါသကို ကောင်းစွာ သိသော မြေဒူးမင်း အသံတိတ်သွားသည်။ ဆက်မပြောရဲ။ သို့သော် တပ်မင်း၊ တပ်မှူးများရှေ့တွင် အအော်အငေါက်ခလိုက်ရသဖြင့် မျက်နှာကြီး မည်းသွားကာ ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုး စစ်ရဲ့သဘောကို လျှောက်ပါရစေ”

“ငတွန်လား၊ အင်း...ပြော”

“ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် တိုက်ရလို့တော့ ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေဟာ အောင်ပွဲမလွဲပါဘူး မင်းတရား၊ အရေး ပြီးလွယ်ပါတယ်။ အခု ရန်သူကို ဝိုင်းထားတဲ့ ကာလဟာ ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှိခဲ့ပြီ၊ စစ်ညောင်းနေပြီ၊ တပ်အိုမင်းနေပြီ၊ မိုးရာသီမှာ ခြင်္သေ့ရဲကလည်း ထူလို့ တပ်ထဲမှာ အနာရောဂါလည်း ရောက်နေပါပြီ။ သည်တစ်ကြိမ် နေပြည်တော်ပြန်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်မှာ လုပ်ကြံရရင် အယုဒ္ဓယဟာ ကျွန်တော်တို့လက်က မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ ရန်သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးလက်ချည်လည်းတစ်ဦး အပြန်အလှန် သိပြီးနေပါပြီ”

မင်းတရား၏ ဒေါသထဲတွင် ဇွတ်ဝင်ပြောရဲသူမှာ မင်းခေါင်နော်ရထားဘွဲ့ခံ ဗိုလ်ငွေ့တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထားကား မင်းတရား၏ မုဆိုးဘိုသား ရိုးရင်းပေါင်းဖော် ဖြစ်ရုံသာမက မင်းတရား၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးလည်း ဖြစ်လေသည်။

မင်းခေါင်နော်ရထား၏ စကားကြောင့် တပ်မှူးများ ဖြစ်ကြသော မင်းကျော်စည်သူ၊ မင်းလှစည်သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ မင်းတရားကား မင်းခေါင်နော်ရထား၏ စကားကို စဉ်းစားဟန်ဖြင့် မျက်စိအနံ့ မှိတ်နေသည်။

“မောင်ကောင်းသာရှိရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ မသိဘူး”

မောင်ကောင်းဟူသော အမည်ကား သေနတ်ဝန်၊ မဟာသေနာပတိကို မင်းတရားခေါ်သည့်အမည်။ သေနတ်ဝန်ကား သံလျှင်တိုက်ပွဲတွင် ရဲဝံ့ပြောင့်မြောက်စွာ ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

“သေနတ်ဝန် ရှိနေရင်လည်း ကျွန်တော် ပြောသလို ပြောမှာပါ မင်းတရား”

မင်းခေါင်နော်ရထားက မဆိုင်းမတွ ပြောလိုက်သည်။

အပြင်တွင် မိုးပိုသည်လားလား။ တဲနန်းရွက်ဖျင်ကို ထိမှန်သော မိုးပေါက်သံများ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ မိုးသက်လေအထွေတွင် တဲနန်းအတွင်း ရှိ မီးတိုင်မှ မီးတောက်တို့ ယမ်းခါသွားကြသည်။ မြေဒူးမင်းသားက မင်းတရား၏ သားမွေးကိုယ်ရုံကို နံရံမှ ဖြတ်ကာ မင်းတရား ပခုံးပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...ပြန်ကြတော့၊ မကျန်းမာသူတွေကို ဆေးဆက်ကု၊ ရိက္ခာကိုလည်း မကျန်းမာတဲ့ ရဲမက်တွေအတွက် ဝေစားများများ ပိုပေးကြ၊ နောက်နေ့မှ မင်းတို့နဲ့ ထပ်တွေ့မယ်”

သားတော် မြေဒူးမင်းသားနှင့်တကွသော တပ်မင်းများ အားလုံး အလောင်း မင်းတရားကို လက်အုပ်ချီ နှုတ်ဆက်ကာ တဲနန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာရန် စတင် လှုပ်ရှားကြသည်။

“ငတ္တန်၊ မိုးဒဏ် အချမ်းကို ခံနိုင်အောင်ဆိုပြီး သေရည်တွေ သိပ်သောက်မနေနဲ့ဟေ့”

တဲနန်းအပြင်သို့ ခြေလှမ်းခါနီးအထိ မင်းတရား၏ ရင်းနှီးစွာ နောက်ပြောင်သော စကားကို ကြားရသဖြင့် မင်းခေါင်နော်ရထား ပြုံးမိလေသည်။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်အထိ မိုးလုံးမည်းနေပေပြီ။ လျှပ်နွယ်များက ချွန်မြဲသော လက်သည်များဖြင့် ကုတ်ခြစ်သောအခါ မိုးမှောင်ကောင်းကင်သည် အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးရှစွာ အော်မြည်နေသည်။

တပ်စခန်းချရာ အယုဒ္ဓယမြို့မြောက်ဘက်၊ ဘားနောင်တွန်ဒေသတစ်ခုတည်း မိုးကွက်၍ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေပြီ ထင်ရသည်။ ခြေမျက်စိဖြင့် ရေပြင်ကို ဖြတ်ရင်း မင်းခေါင်နော်ရထားတို့ ပြန်ခဲ့သည်။ လျှပ်ပြက်တိုင်း အမှောင်နက်အတွင်းက တဝင်းဝင်းပေါ်လာသည့် တဲစခန်း တမျှော်တခေါ်တို့ကို မြင်ရသည်။

သည်ဖူး သည်းထန်သော မိုးရာသီတွင် မည်သို့ စစ်ချီမည်နည်း။ အယုဒ္ဓယ စစ်သည်တို့ကား လုံခြုံနိုင်ခဲ့သော မြို့ရိုးတွင်းမှာ နွေးထွေးစွာ ရိက္ခာစားနပ် ပြည့်စုံစွာ အင်အားသစ် စုဆောင်းနေလောက်ပေပြီ။ မြန်မာတို့ကား...မိမိတို့မှ ကား တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာနေသော ရိက္ခာ၊ တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားလာသော နာများဆရာဂါ ဝေဒနာသည် ရဲမက်များ ဖြင့်သာ။

တဲတစ်ခုကို အလွန်တွင် မိုးရေထဲမှ ခြွေသံတစ်ခုကြားလိုက်ရသည်။ စစ်သွေးဖြင့် ထာဝစဉ် နိုးကြားနေသော မင်းခေါင်နော်ရထား၏ လက်သည်မာရိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

“တပ်မင်း...ကျွန်တော်ပါ”

မိုးစက်တွေ ခွဲနေသော သဏ္ဌာန်တစ်ခု မင်းခေါင်နော်ရထားရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

ဝင်းခနဲ ပြက်သွားသော လျှပ်တစ်ချက်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုသဏ္ဌာန်ကို ပီသစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထား အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ မောက်လူမဆောင်။ ကိုယ်ကျပ်မဝတ်၊ ခါးတောင်းကျွတ်ဖြင့် အထက်ပိုင်း ဗလာခန္ဓာ၊ လှံရှည်တစ်ချောင်း ဆွဲထားသည်။

“ဟင်...စက္ကရုပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်မင်း”

“မင်း ကင်းအလှည့်က သန်းခေါင်မှ မဟုတ်လား”

“အစောပိုင်း ကင်းကျရဲမက် ဖျားနေတယ်တပ်မင်း၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်စားယူပေးနေတာပါ”

“ရဲမက်တစ်ယောက်ယောက်ကို အမျှချပေးရောပေါ့ကွာ”

“သူငယ်တွေ ဖျားနာကြမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်”

“မင်းကတော့ သွေးသားနဲ့ မဟုတ်ဘဲ သံနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာမို့လို့လား”

“ဗျိုန်ထိတော့ ကျွန်တော် နှာတစ်ချက်မချေ၊ ချောင်းတစ်ချက် မဆိုးသေးဘူး တပ်မင်း”

မင်းခေါင်နော်ရထားသည် တဟားဟားရယ်ရင်း ကိုယ်ကျပ်ဝတ်မထားသော စက္ကရု၏ ဗလာကိုယ်အထက်ပိုင်းကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိသည်။

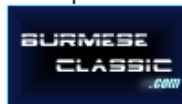
ဤကမ္ဘာလောက၌ မွေးမေမိခင်သည် သူ့သားကို စစ်သားလုပ်ချေရောဟူ၍ မွေးပေးလိုက်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိသည် ဆိုလျှင် ထိုသူကား စက္ကရုမှ အပ အခြားသူ မဖြစ်နိုင်။

စက္ကရုကား စစ်သားဖြစ်ဖို့အတွက် လူလာဖြစ်သော သူပင်တည်း။

“စက္ကရု”

ဝင်းခနဲ လျှပ်တစ်ချက်အပြတ်တွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ရသော စက္ကရု၏ ရင်အုပ် လက်မောင်းသားကြီးများကို ကြည့်ရင်း မင်းခေါင်နော်ရထားက တရင်းတနီးလေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“အမိန့်ရှိပါ တပ်မင်း”

“ဒီလောက် သဲကြီးမဲကြီး မိုးထဲလေထဲမှာ မင်းက ဘာကြောင့် ကိုယ် ကျပ်မဝတ်တာလဲ တပ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အများရောဂါကို ဖိတ်ခေါ်နေတာလား”

မိုးရေတစ္ဆေတစ်ထဲတွင် လျှောက်ကြရင်း မင်းခေါင်နော်ရထား၏ တံဝ ရောက်လာသည်။

“အထဲထဲဝင်ဦးကွာ၊ စကားစမြည်ပြောကြရအောင်”

“ကျွန်တော်ကင်းစောင့်အလှည့်”

“ငါ လူလဲပေးမယ်၊ ဟေ...ရဲမက်၊ ဒီမှာ မနေနဲ့တော့ သန်းခေါင်အထိ ကင်းအလှည့်ယူ ကြားလား”

မင်းခေါင်နော်ရထားက တံဝရှိ အစောင့်ရဲမက်သို့ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်း အထဲဝင် စက္ကရု”

မင်းခေါင်နော်ရထား၏ တံထဲမှာ လက်နက်တွေချည်း ပြည့်နေသည်။ အထပ်လိုက် ကျွဲရေ ခိုင်းလွှားများ၊ အစည်းလိုက် လှံတိုများအပြင် ခုံပေါ်မှ သေနတ်ပြောင်းရှည်များ။

တံအလယ်မှ မီးလင်းပို့ကြောင့် တံထဲမှာ အနွေးဓာတ် ကောင်းစွာ ရနေပေသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထားက မိုးရေခွံနေသော ကိုယ်ကျပ်ကို ချွတ်ကာ ရေညစ်ပြီး တန်းပေါ်သို့ လွှားလိုက်သည်။ စစ်၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော အမာရွတ်များဖြင့် ပြည့်နေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မီးရောင်တွင် ကြေးနီရောင်တောက် နေလေသည်။

စက္ကရုလည်း မီးဖိုအနီးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

မင်းခေါင်နော်ရထားက စင်ပေါ်မှ ကြွေတစ်ကောင်းတစ်လုံးကို လှမ်းယူ ကာ မော့ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် နှုတ်ခမ်းမွေးထက်က သေရည်စများကို လက်ခံဖြင့် သုတ်ကာ ကြွေတကောင်းကို စက္ကရုထံသို့ လှမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျောကွာ အချမ်းသက်သာအောင်”

စက္ကရုက မတုန်မလှုပ် လက်မကမ်းရှိသဖြင့် ကြွေတကောင်းကို ကိုင်ရင်း မင်းခေါင်နော်ရထားက တအံ့တဩကြည့်သည်။ စက္ကရု နှိမ့်ချရုက္ခါးစွာ ပြုံးနေ သည်။

“ဪဟဲ့ ဟုတ်ပေသား၊ ငါ ရုတ်တရက် သတိမေ့သွားတယ်၊ ရေကြမ်း၊ မြေကြမ်း၊ ခရီးလမ်းနဲ့ စစ်တလင်းမှာ အလောင်းမင်းတရားရဲ့ တပ်သားတိုင်း

သေသောက်ကြတာမို့ ဟုတ်ပေသား၊ ဒီအထဲမှာ သေမသောက်တဲ့ စစ်သားဆို လို့ မင်းတစ်ယောက် ရှိတာပဲ၊ လောကမှာ သေမသောက်တတ်သော စစ်သား တစ်ယောက် ရှိသည်။ အမည်ကား စက္ကရု၊ ဟား...ဟား”

စက္ကရုသည် ပြုံးသည် ဆိုရုံမျှသော မျက်နှာဖြင့် မီးဖိုတွင် လက်နှစ်ဖက် ကို ကင်နေလေသည်။

“ကိုင်း...ဆိုစမ်း၊ စောစောက စကားပြတ်သွားတယ်၊ မိုးထဲလေထဲထွက် ပြီး ကင်းစောင့်နေတာ ဘာကြောင့် ကိုယ်ကျပ်မဝတ်၊ ဝတ်ရုံမလွှားဘဲ လုံးတီး နေ နေတာလဲကွ စက္ကရု”

“ကိုယ်ကျပ်ဝတ်လျက်သားဆိုရင် ပိုပြီး အအေးမိလွယ်တယ် တပ်မင်း”

“အင်း...ဟုတ်ပြီထားတော့၊ ကိုယ်ကျပ်မဝတ်ချင်နေ တပ်တော်ထဲမှာ ရဲမက်တိုင်းကို မိုးရေကာဝတ်ရုံတွေ ပေးထားသားပဲ၊ ဝတ်ရုံလွှားပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော့်အစုထဲက အများတက်နေတဲ့ ရဲမက်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့် ဝတ်ရုံပေးထားလို့ပါ တပ်မင်း”

“ဟုတ်ပေကွာ”

ဗိုလ်ချုပ် မင်းခေါင်နော်ရထားသည် သူ့တပ်မထဲတွင် အားအထားရဆုံး ဖြစ်သော စက္ကရု၏ မျက်နှာကို ကြင်နာစွာ ကြည့်မိလေသည်။ စက္ကရုကား ရဲမက်တစ်ရာစီကို ဦးစီးသည့် တပ်မှူးငါးယောက်တို့၏ ဦးစီးဖြစ်သော ဗိုလ်တစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ အလောင်းမင်းတရား၏ ကနဦးတိုက်ပွဲဖြစ်သော မုဆိုးဘို တိုက်ပွဲမှ အစပြုကာ အဝတိုက်ပွဲ၊ ပြည်ရေကြောင်းတိုက်ပွဲ၊ ဒဂုံတိုက်ပွဲ၊ သံလျင် တိုက်ပွဲ၊ ဟံသာဝတီတိုက်ပွဲ၊ မဏိပူရတိုက်ပွဲ စသည့် တိုက်ပွဲများတွင် ရွပ်ရွပ် ချွံ့ချွံ့ အမှုတော်ထမ်းခဲ့သည့်အတွက် သာမန်တပ်သားငယ်အဖြစ်မှသည် တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲပြီးတိုင်း အိုးစား၊ အကြပ်၊ သွေးသောက်၊ တပ်မှူးအဆင့်များသို့ တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် အရာတိုးမြှင့်ခံရသူ ဖြစ်သည်။ မင်းခေါင် နော်ရထား၏ တပ်မထဲ တွင် ရာထူးအတက်အမြန်ဆုံး စစ်သား။

ယခုလည်း မကြာခင်မှာပင် ငါးရာ ဗိုလ်အဆင့်မှ သည်တပ်ပေါင်း ဗိုလ်အဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ပေးရန် အလားအလာ အရှိဆုံးသူ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့သော ဗိုလ်စက္ကရုအား ‘အိုးစား’ အဆင့်ကတည်းက သူ့လက် အောက် တပ်သားငါးယောက်အပေါ်တွင် အကြီးအကဲ ပီသစွာ ရွေးချယ်ဆောင် ပီသစွာ အုပ်ချုပ်တတ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ယခု သူ့လက်အောက်တွင် တပ်မှူး

ငါးယောက်၊ သွေးသောက် ဆယ်ယောက်၊ အကြပ်ငါးဆယ်၊ အိုးစား နှစ်ရာ ငါးဆယ်၊ တပ်သားငါးရာတို့ကို အုပ်ချုပ်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်စက္ကရုသည် ငယ်သားတို့အပေါ် ခေါင်းဆောင်ပီသစွာ ကြင်နာ တတ်သူ၊ စစ်မိန့်နှင့် စပ်လျဉ်းသောအခါ တိကျ ပြတ်သားစွာ အရေးယူတတ် သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ပွဲဝင်တတ်သူ။ ဆင်စီး မြင်းစီး စားလှုံ သေနတ် သေနက်တို့၌ ပြည့်စုံကုန်လုံသူအဖြစ် သတင်းမွေးသူတည်း။

“စက္ကရု”

“အမိန့်ရှိပါ တပ်မင်း”

“ငါ့ထဲတဲကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့နေရာမှာ မင်း ကိုယ်ကျပ်မဝတ်၊ ဝတ်ရုံမလွှား တဲကိစ္စကို မေးချင်တာ သက်သက်ကြောင့် ခေါ်တယ် ထင်သလား”

“မင်းတရားကြီးရဲ့ တဲနန်းထဲမှာ မြေဒူးမင်းသားနဲ့တကွ တပ်မင်းတို့ အားလုံးကို စောစောက ခေါ်တွေ့ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အခု တပ်မင်း မင်း တရားကြီးဆီက ပြန်လာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို တဲထဲဝင်ဖို့ ခေါ်တာ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေပါသလား တပ်မင်း”

အကင်းပါးသော စက္ကရုကို မင်းခေါင်နော်ရထာက သဘောကျစွာဖြင့် ပခုံးပုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စပဲကွ။ မြေဒူးကိုယ်တော်လေးက တပ်ထဲမှာ ရဲမက် တွေ နာဖျားမကျန်း ရှိကြတဲ့အကြောင်းမင်းတရားကြီးကို လျှောက်ခဲ့တယ်။ မင်းတရားကြီးက အဲဒါ ခေါ်မေးတာပဲ”

“ကျွန်တော်တပ်မှာတော့ တပ်မှူးသုံးယောက် ဖျားပြီး အိပ်ရာက မထ နိုင်ကြဘူး။ သွေးသောက်နှစ်ယောက်စလုံးလည်း လဲနေကြတယ်။ အကြပ်လေး ယောက်ကတော့ အဖျားကြီးလွန်းလို့ ကယောင်ကတမ်း အော်နေကြတယ်။ အနေအစား ပိုဆင်းရဲတဲ့ အိုးစားနဲ့ တပ်သားတွေတော့ အနာအဖျားကင်းတဲ့သူ မရှိသလောက်ပါပဲ တပ်မင်း”

“အနာအဖျားကင်းတဲ့ လူဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ် ဆိုပါ တော့”

“မဟုတ်ဘူး တပ်မင်း၊ နှစ်ယောက်။ ကျွန်တော်နဲ့ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“တပ်မင်းပါ”

“ဟား ဟား ဟား”

စက္ကရုကလည်း အလောင်းမင်းတရား တပ်မကြီးများ၏ တပ်မင်းများ အနက်တွင် အပွင်လင်းဆုံး၊ အပြတ်သားဆုံး၊ သတ္တိဗျတ္တိ အပြည့်စုံဆုံးဟု ကျော်ကြားသော မင်းခေါင်နော်ရထာကို လေးစားခန့်ညားစွာ ကြည့်နေမိလေ သည်။

မင်းခေါင်နော်ရထာသည် ကြွေတကောင်းကို နောက်တစ်ခါ ထပ်မော လိုက်ပြီးနောက်...

“နားထောင်စမ်း စက္ကရု၊ မင်းတရားဟာ အယုဒ္ဓယကို အပြီးတိုင် သိမ်း ဖို့ကိုလည်း အလိုတော်ရှိနေတယ်။ တို့ အခုတပ်တွေ စွဲထားတာကလည်း အချက် အချာနေရာတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် အခု မိုးကျလာပြီ။ စစ်ပွဲကို ရပ်ထားရတာ လည်း တစ်ပတ်ကျော်သွားပြီ မဟုတ်လား။ အခုအချိန်မှာ ရဲမက်တွေလည်း အနာအဖျား အများအပြား ရှိနေကြတယ်။ ဒီကိစ္စတွေကို သိချင်လို့ တို့ကို ခေါ်မေးတာပဲ။ ငါကတော့ မြေခင်းလက်ခင်း မသွားတဲ့အတွက် တပ်ပြန်ရပ်ဖို့ မင်းတရားကို လျှောက်ခဲ့တယ်။ မြေဒူးမင်းသားနဲ့ တခြားတပ်မင်းတွေလည်း ဒီအတိုင်း သဘောတူကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတရားဟာ တပ်ပြန်သိမ်းဖို့ အလိုတော်မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“စစ်ညောင်းနေတာတော့ အမှန်ပဲ တပ်မင်း၊ ဒီလိုချည်းနေတာကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ အခုမှ မိုးဦးရာသီပဲ ရှိသေးတယ်။ မိုးက နောက် လေးလလောက် ရွာဦးမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်သူအဖို့ကတော့ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ အားမွေးခွင့်ရနေပြီး တို့ များမှာတော့ ရာသီဥတုရှေ့မှောက်မှာ တို့အင်အားတွေကို အချည်းနှီး ဖြုန်းတီး ပစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ရေကြောင်းချီပြီး တက်တိုက်ပစ်လိုက်ရင်ကော...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး စက္ကရု၊ မိုးထဲ ရေထဲမှာ ရေပြင်ကို ဖြတ်နိုင်တယ် ထား ဦး၊ ဖရန်စစ်* အမြောက်နဲ့ မီးပေါက်ဆွဲနတ်တွေဟာ မိုးရေထဲမှာ သိပ်သုံးသုံး မရဘူးကွ”

* ဖြင့်သစ်

“ဆင်တပ်ကိုလည်း ခုချိန်မှာ အားကိုးလို့ မရနိုင်ဘူးနော် တပ်မင်း”

ရွံ့နဲ့နဲ့ မိုးရေတွေဟာ တိုနဲ့ တိုက်ဆင်တွေအတွက် အကောင်းဆုံး ကျုံးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ စက္ကရ၊ မင်းလှနော်ရထားနဲ့ ငါ တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ ဆေနက်အမျိုးမျိုး ချကြည့်တယ်။ စစ်ချီလေးပါးမှာ တစ်ပါးမှ အထမြောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ နောက်ဆုံးအဖြေထွက်တာကတော့ သီဟဂတီ ဗျူဟာပဲ”

“သီဟဂတီဗျူဟာ”

စက္ကရက ထိုစကားလုံးကို ထပ်မံရွတ်လိုက်သည်။ စစ်ရည်ဝနေသော စက္ကရသည် ထိုစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်း နားလည်လိုက်သည်။ သီဟဂတီဗျူဟာ စစ်ပြန်ရမည်။ တပ်ဆုတ်ရမည်။ စစ်ပြန်ခြင်း သုံးပါးရှိသည့် အနက် တစ်ပါးသော စစ်ပြန်ခြင်း။

ဝေဖန်ခန့်ထား သူရဲများနှင့် ခြားနားလှည့်လည် မင်းရှေ့တည်တွင် ပြန်လည်မှားကား တောဖျားမြိုင်စွန့် ဟေမဝန်ဝယ် လျော်မှန်ရန်ခွင့် ခြင်္သေ့မင်းနှင့် လှိုင်းခင်းစစ်ပြန် ခြင်္သေ့သွားသကဲ့သို့ စစ်ပြန်သော သီဟဂတီဗျူဟာ။

“အမာဝါသီဗျူဟာကို တို့ ပထမစဉ်းစားကြသေးတယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါးယူဇနာလောက်ကျယ်တဲ့ စစ်တလင်းမှာ ရေပြင်တဖွေးဖွေးရှိနေတယ်။ မြစ်ပြင်ကြီးတမျှ ရှိနေတဲ့ ရေပြင်ပေါ်မှာ တိုတပ်တော်ရဲ့ တဲတွေ၊ ဆင်ကျုံးတွေ၊ မြင်းစောင်းတွေဟာ အယုဒ္ဓယမြို့ရိုးပေါ်ကနေကြည့်ရင် အတိုင်းသားပဲ။ ဒီလောက် အထင်အရှားဖြစ်နေတဲ့ တပ်မတွေအဖို့ အမာဝါသီဗျူဟာ သုံးလို့မရဘူး။ ဆင်တစ်ကောင်၊ မြင်းတစ်စီး တပ်စုတစ်စု ရွှေ့ပြိုဆိုတာနဲ့ ရန်သူက သိမှာပဲ”

အမာဝါသီဗျူဟာ ဆိုသည်ကား ရန်သူမသိစေရအောင် တပ်ကို မျောက်ကား တိတ်တဆိတ် စစ်သိမ်း စစ်ရုပ် စစ်ပြန်ရသော လက္ခဏာကဲ့သို့ စစ်ပြန်ခြင်း အင်္ဂါပင်။

“သည်တော့ ရန်သူသိမှာချင်း အတူတူ မင်းတရားကို တပ်ရှေ့ပို့ပြီး နောက်ကနေ တပ်သားတွေ အထပ်ထပ်လှည့်ရင်း စစ်ပြန်တာက အကောင်းဆုံးပဲ စက္ကရ”

“တကယ်လို့ သီဟဂတီဗျူဟာကို သုံးမယ်ဆိုရင် တပ်နဲ့ နောက်ဆုံး အစုကနေ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါရစေ တပ်မင်း”

စက္ကရက တက်ကြွစွာ ပြောလေသည်။
မင်းခေါင်နော်ရထားက လေးနက်စွာ ကြည့်လျက်...

“မင်းတရား အမိန့်တော်ရလို့ စစ်ပြန်ကြရရင် ငါနဲ့အတူ တပ်နောက်ကွယ်မှာ မင်းနေရမှာပေါ့ စက္ကရ၊ စစ်အစီအရင် ခုနစ်ပါးမှာ သေနာပဒနဲ့ သေနာနိဝတ္တနဟာ အရွပ်အထွေး အနက်ရှိုင်းဆုံးပဲ၊ စစ်မျက် စစ်ပြန်ကိစ္စမှာ ငါပဲ တာဝန်ယူကြပ်မတ်ရမှာပဲ”

“မင်းတရားက အမိန့်တော် ချပါမလား တပ်မင်း”

“မင်းတရားဟာ တို့ထက် သေနက်ကျွမ်းသူပါကွာ၊ ပြီးတော့ အလောင်းမင်းတရားဟာ ပကတိ အခြေအနေကို ယထာဘူတအမြင်နဲ့ ကြည့်မြင်သုံးသပ် တတ်တဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် တပ်မင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အယုဒ္ဓယ စစ်မျက်နှာကို ရောက်နေကြတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“အမာ...မင်းက ရဲစားသနာ လွှမ်းစရာများ ရှိနေလို့လား”

“သားတွေ သမီးတွေကလည်း မျှော်ကြရောမယ် တပ်မင်း”

“ဟား ဟား ဟား...တော်ပါကွာ”

စစ်မြေပြင်မှအပ၊ လက်နက်မှအပ၊ ဘာတစ်ခုမှ သံယောဇဉ်တွယ်စရာ မရှိသော တစ်ကောင်ကြွက်သမား စက္ကရ၏ ဘဝကို အစင်းသိ ဖြစ်သောကြောင့် မင်းခေါင်နော်ရထား အားရပါးရ ရယ်လေသည်။

တဝေါဝေါ မိုးသံများကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွားမတတ်။

* * *

၂၁

နောက်သုံးရက်မြောက်နေ့မှာပင် မင်းခေါင်နော်ရထာပြောခဲ့သော စကားများ အမှန်ဖြစ်လာသည်။ တပ်တော်သည် သီဟဂတိဗျူဟာကို စီမံကြရပြီ။

အဓိကအကြောင်းကား အလောင်းမင်းတရားကိုယ်တိုင် ပြင်းစွာ မကျန်းမမာရှိလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အလောင်းမင်းတရားသည် ဖျားနာစ အခြေအနေဖြင့်ပင် တပ်မများကို မိုးထဲလေထဲ၌ လှည့်လည်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ လျှောပါးလာသော ရိက္ခာများကို ခွဲဝေရေးအတွက် ကိုယ်တိုင်ကြပ်မတ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့နှင့် ညဦးဦးပိုင်းတစ်ချိန်လုံးလုံး မိုးလေသည်သည် အောက်တွင် ပင်ပန်းခဲ့သော ဒဏ်ဖြင့် မင်းတရား ပြင်းစွာ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်လေတော့သည်။ မုဆိုးရိုရွာကြီးကို ထန်းလုံးတပ်စီရင်၍ ဗိုလ်ဝင်ခံခဲ့သည့် အချိန်မှစပြီး စုနစ်နှစ်ကျော် ရှစ်နှစ်နီးပါး မနားမနေ နိုင်ငံစည်းလုံးမှု ထူထောင်ရေးကို ကြိုးပမ်းခဲ့သော ပင်ပန်းမှုတို့လည်း အလုံးအရင်းနှင့် ဖိနှိပ်ကြလေပြီ။

စက်ရာထက်တွင် လဲသည့်အချိန်ကစ၍ အဖျားရှိန်မှာ လျော့သည် တန်သည်မရှိတော့။ မင်းတရား၏ သက်တော်လည်း ငါးဆယ်တွင်းသို့ ချဉ်းခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ မိုးဦးရာသီနှင့်ပါလာသော ဝမ်းရောဂါကလည်း နှိပ်စက်လာသည်။

မင်းတရားသည် သတိမလစ်ရအောင် ကြိုးစားတည်ဆောက်ရင်းမှ သားတော် မြေဒူးမင်းသားနှင့် တပ်မင်းများအားလုံးကို ခေါ်ကာ-

‘စစ်ပြန်နတ်၊ သီဟဂတိ ဗျူဟာကို သုံး၊ ငတုန်နဲ့ ငရွဲက နောက်ဆွယ်ကနေ လိုက်ခဲ့၊ ငတုန်က စစ်ပြန် လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ ရိက္ခာလုံလောက်ဖို့

အဓိကတာဝန်ယူ၊ မြေဒူးက ငါ့အနားနေ့’ဟု စက်ရာပေါ်မှာ လှဲရင်း အမိန့်တော်ချလေသည်။

ရက်ပေါင်းလေးရာနီးပါး ရန်သူနယ်မြေတွင် တပ်ခွဲခဲ့ရသော တပ်သားများအားလုံး မင်းတရား၏ အမိန့်ကို ကြာကြရသောအခါ ပြည်တော်ပြန်အရေးအတွက် ပျော်ရွှင်သွားကြ၏။ မင်းတရား၏ အမိန့်ကို ဗြိတိသျှ၊ ဗန်လွင်၊ သဖန်းပုန်း၊ တာလန်ချောင်းဒေသများရှိ တပ်များသို့ ချက်ချင်း ထုတ်ဆင့်လိုက်သည်။ မြေဒူးမင်းသားလည်း ခမည်းတော်အား တပ်၏ ရှေ့ဆုံးတွင် သက်သာလုံခြုံစွာ လိုက်ပါနိုင်ရေးအတွက် ဆင်တပ် တပ်မှူးများနှင့် ချက်ချင်း စီစဉ်လေသည်။

ပြည်တော်ပြန် ခရီးအတွက် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ် တပ်အားလုံးရှိ ရဲမက်များ ဝမ်းသာအားရမဆုံး ရှိနေကြသော်လည်း ဝမ်းမသာနိုင် သူသုံးဦးရှိနေသည်။

သူတို့ကား မင်းခေါင်နော်ရထာ၊ မင်းလှ နော်ရထာနှင့် စက္ကရ။ ခြေလျင်တပ်များကို သေနင်္ဂ အစီအမံဖြင့် တပ်နုတ်သည့်အချိန်တွင် တပ်မှူးနှစ်ယောက်နှင့် စက္ကရတို့ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြလေသည်။

“ငတုန်နဲ့ ငရွဲပဲ အရေးရှိ အမှုတော်ထမ်းရတာပဲ မဟုတ်လား သူငယ်ချင်း”

မင်းခေါင်နော်ရထာက မင်းလှနော်ရထာကို ပြောလေသည်။

“မင်းတရားရဲ့ ကိုးစားမှုကို ခံရလို့ ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့’ဟု မင်းလှနော်ရထာက မတုန်မလှုပ်ဆိုသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာက ခေါ်ထားသဖြင့် အနားတွင် မပြတ်ရှိနေရသော စက္ကရကား တပ်မင်းနှစ်ယောက်အကြား စကားမဝင်သော။

“စစ်ဆုတ်စစ်ပြန် သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ သီဟဂတိဗျူဟာ”

“မှန်တယ်၊ ငါထင်တာကတော့ ရန်သူဟာ တာလန်ချောင်း မကျော်ခင်ဘဲ တို့ကို လိုက်တိုက်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဒီလိုလုပ်ကြရအောင် သူငယ်ချင်း”

“ဆို”

မင်းလှနော်ရထာက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်ညွှတ်လှည့်ကာ နားစွင့်သည်။

“ငါ့တပ်က နောက်ဆုံးကလိုက်ခဲ့မယ်။ ငါ့တပ်မှာ ကျန်းမာနေသေးတဲ့ ရဲမက်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ မင်းတပ်က ငါ့ရှေ့က ချီနှင့်။ မငြင်းပါနဲ့ သူငယ်ချင်း။ ပြည်တိုက်ပွဲတုန်းက မင်းအလိုကျ မင်းတပ်ကို ရှေ့က အရင်တက်ခွင့် ငါ ပေးခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါ ငါ့အလို လိုက်ပါ”

“ဗိုလ်တွန်း...စစ်ဆုတ်စစ်ပြန်နော်၊ နောက်ပြီး မိုးထဲလေထဲမှာ အန္တရာယ်ကြီးပြီး သိပ်ချပ်တွေ့တဲ့ သေနင်္ဂ။ မင်းဟာ တိုက်လဲတိုက်ရမယ်၊ စစ်ခံလဲပြုရမယ်၊ တပ်ကိုလဲ ရှေ့တပ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်မလပ်အောင် ဆုတ်ရဦးမယ်။ တို့နှစ်တပ်စလုံး နောက်ကနေ အတူဆုတ်ကြရအောင်”

“တပ်မနှစ်တပ် အတူပေါင်းဆုတ်ရမယ်လို့ မင်းဆိုသလား။ ဒီလောက် မိုက်မဲတဲ့ သေနင်္ဂကို မင်း ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ကူးရတလဲ၊ မင်းတပ်က ရဲမက်လူနာတွေကို မိုးရေထဲမှာ ရန်သူမြှားတံတွေအောက်မှာ အချည်းနှီး လွှင့်ပစ်မလို့လား”

မင်းလှနော်ရထာ စကားမဆိုနိုင်တော့။ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ စကားက ယုတ္တိကျိုးကြောင်းသင့်နေသည်။

“ငွေ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်းနဲ့ငါဟာ မုဆိုးဖိုထန်းလုံးတပ်ကို စတင်တည်ကတည်းက ထန်းပင်ကို အတူလုံး၊ ကျင်းအတူတူ၊ ထန်းလုံးအတူစိုက်၊ မျှော်စင်အတူဆောက်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ မင်း ငါ့ကိုချစ်သလို ငါလည်း မင်းကိုချစ်တဲ့အကောင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ ငွေ့နဲ့ ငွေ့နဲ့တိုရဲ့ သူငယ်ချင်းအချစ်မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းလှနော်ရထာနဲ့ မင်းခေါင်နော်ရထာဆိုတဲ့ တပ်မင်းကြီးနှစ်ပါးရဲ့ စစ်ပြန်သေနင်္ဂဗျူဟာ၊ မင်းနားလည်စမ်းပါ။ ငါ့ကို စိတ်မချလို့ဆိုတဲ့ ကျွင်းမြောင်းတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို မင်း ဆုပ်ကိုင်မထားစမ်းပါနဲ့”

“ကောင်းပြီလေ”

မင်းလှနော်ရထာသည် မရိတ်မသင် ကြာရုညခံ့ပြီဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းမွေးများကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း

“ကဲ... မင်း နောက်ဆုံးက စစ်ခံရင်း ဆုတ်ခဲ့ပေတော့၊ ဒါပေမယ့် စစ်ဆုတ် စစ်ပြန် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရိက္ခာစုဖို့ဆိုတဲ့ မင်းတရားရဲ့အမိန့်ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါအတွက်တော့ ငါ့တာဝန်၊ လုံးလုံးလျှားလျှား ဖြစ်စေရမယ်၊ ရှေ့နှစ်တပ်နဲ့ နောက်က မင်းတပ်အတွက် ရိက္ခာကို စုဆောင်းဖို့ ဖြန့်ဝေဖို့ တာဝန်ဟာ ငါ့တာဝန်ပဲ”

သည်အချက်ကိုကား မင်းခေါင်နော်ရထာ မငြင်းနိုင်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရိက္ခာအတွက် မင်းတာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

“ငါ့ဆီက သွေးသောက်နှစ်တပ်စာလောက် ယူဦးမလား”

“ငါ့မှာ လုံလောက်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းလူတွေ မင်းသုံးပါ”

သွေးသောက် နှစ်တပ်စာဆိုလျှင် အင်အား တစ်ရာရှိနေလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျောက်မီးသေနတ်တစ်ရာလောက်တော့ လိုလိုမည်မည် ယူထားကွာ၊ မိုးထဲလေထဲမှာ နားခွက်ယမ်းကို မီးမစွဲဘဲဖြစ်နေမယ်”

ရဲမက်တို့ကိုင်သော ကျောက်မီးသေနတ်များမှာ မီးခတ်ကျောက် တပ်ထားသည့် မိုးမောင်းကိုတင်၍ ခလုတ်ဆွဲရသောသေနတ်မျိုး၊ မီးမောင်းကျပြီးသော အခါမှ နားခွက်ပေါ်မှာ အုပ်ထားသော သံမျက်နှာပြင်နှင့် ရိုက်ပြီး ဖွင့်ရသည်။ ယခုလို မီးရေတစ်ခွက်တွင် အခန့်မသင့်လျှင် မီးပွင့် ရှိနိုင်မည်။ မီးပွင့်သော်လည်း နားခွက်ယမ်းကို မီးမစွဲ လွှဲချော်နိုင်မည်။ အကြိမ်ကြိမ် မောင်းတင်၍ ဖြုတ်ပါမှ တစ်ချက်တလေ ထွက်နိုင်သည်။ ဒါကို ရည်မှန်း၍ မင်းလှနော်ရထာ ဆိုသည့်ဖြစ်သောကြောင့် မင်းခေါင်နော်ရထာသည် ကျောက်မီးသေနတ်တစ်ရာကို လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သေနတ်တစ်ရာတော့ ပေးထားခဲ့၊ ဒါပေမယ့် တို့ အရေးအကြီးဆုံး တစ်ခုကိုတော့ မေ့နေတယ် ငွေ့”

“မမေ့ပါဘူး၊ ငါဆက်ပြောမလို့ပါ၊ ရိက္ခာအတွက်၊ သတင်းအတွက် မင်းတပ်နဲ့ ငါ့တပ်အကြား ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးနေရမယ့် သွေးသောက်ပွဲနဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လိုတယ်၊ ဒါမဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“တပ်နှစ်တပ်အကြားမှာ ယက်ကန်းရက်သလို သွားနေရမှာ၊ ခရီးကလည်း ကြမ်းတယ်၊ ရန်သူ နယ်မြေလည်း ဖြစ်တယ်၊ ချောင်းတွေ မြစ်လက်တက်တွေကို ကူးရမယ်၊ တောအုပ်တွေ၊ တောင်လျှိုတွေကိုလည်း ဖြတ်ရမယ်၊ အဲဒီကြီးလေးတဲ့ တာဝန်အမှုတော်တွေအတွက်တော့...”

“ဗိုလ်စက္ကရန့်ကို တပ်မင်းတို့ မေ့နေကြပြီထင်ပါတယ်”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော စက္ကရန့်မှ အသံဖြစ်သည်။ တပ်မင်းနှစ်ယောက်လုံး စက္ကရန့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မင်းခေါင်နော်ရထာသည် ရင်ကျက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခြေလျင်၊ မြင်း၊ ဆင်း၊ လှေ၊ ရိက္ခာ၊ အကူးအပို့၊ ရန်သူနဲ့တွေ့ခဲ့သော်
အတိုက်အခိုက်၊ လျင်မြန်ခြင်း၊ မဆိုင်းမတွဲရှိခြင်း၊ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းခြင်း၊ ဒီအရည်
အသွေးနဲ့အပြည့်စုံဆုံး၊ ဒီတာဝန်ကိုထမ်းရွက်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံး စစ်သားဟာ
ငါ့ရဲ့ ဖိုလ်စက္ကရူကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိနိုင်ဦးမလဲ”

“ထိုက်တန်သော ချီးမြှောက်ခြင်းလို ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူပါတယ် တပ်မင်း”
စက္ကရူသည် တပ်မင်းနှစ်ပါးရှေ့တွင် ချီးထောက် ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။
ထိုခဏမှာပင် သီဟဂတိဗျူဟာအတွက် စတင်အချက်ပေးလိုက်သော
တံပိုးသံနှင့် မဒိန်းသံတို့သည် တပ်မများ၏ တံများအားလုံးအပေါ် စူးရှစွာ
တစ်နေ့က ဖြန့်ကြဲသွားသည်။

စစ်သံကို ကောင်းစွာကျွမ်းဝင်ပြီးသော တိုက်ဆင်၊ စစ်မြင်းတို့၏အော်သံ
များလည်း တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်လာကြသည်။

ခက်ခဲသော၊ ကြီးကျယ်သော၊ ရှုပ်ထွေးသော၊ စစ်ပြန်အစီအစဉ် သီဟဂတိ
ဗျူဟာ စတင်လေပြီ။ မင်းလှနော်ရထာသည် မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ လက်မောင်း
အိုးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တပ်မင်းနှစ်ပါးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကြသည်။ စကားတစ်လုံး မဆိုကြတော့။ မင်းလှနော်ရထာ
လှည့်ထွက်သွားသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာက ခြေရင်းတွင် ချီးထောက်ဆဲရှိသည့်
စက္ကရူကို ငုံ့ကြည့်ကာ မောက်တိုဆောင်းမထားသော ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်တင်
လိုက်သည်။

အရှုပ်ထွေးဆုံးနှင့် အနှံ့ရာယံ အထူပြောဆုံး သေနင်္ဂဗျူဟာထဲသို့ တိုး
ဝင်ကြတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် စစ်သွေးတိုသည် တပ်မင်းနှင့် စက္ကရူတို့ထဲ၌
အပြန်အလှန် စီးဝင်နေကြသည်။

“စက္ကရူ”

စက္ကရူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်သည်။

တောက်ပြောင်ရွန်းလက်သော မျက်လုံးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းသားသမီးတွေနဲ့ တွေ့ရတော့မှာပါကွာ ဟား... ဟား... ဟား...”

* * *

[၃]

မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်မထဲမှ အကြမ်းအရမ်းဆုံး၊ အခက်ထန်ဆုံး၊
သေအသောက်ဆုံး၊ မိုက်ရွံ့ရဲအဆန်ဆုံး ရဲမက်နှစ်ယောက်ကို စက္ကရူ အခေါ်လွှတ်
လိုက်သည်။ သူတို့ကား တပ်သားဆယ်ဦးပါဝင်သော အိုးစားနှစ်ဖွဲ့စီကို အုပ်ချုပ်
ရသည့် အကြပ်နှစ်ယောက်။ ညီအစ်ကိုလည်း ညီအစ်ကို။

အစ်ကိုကား သမန်ကြီး။

ညီကား သမန်ငယ်။

သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်တို့သည် စက္ကရူရှေ့တွင် ကျောက်ရုပ် ဘီလူးကြီး
နှစ်ကောင်အလား တောင်တင်း ခိုင်မာစွာ ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်...ဖိုလ်မင်း”

သမန်ကြီးက အသံသြကြီးဖြင့် ပြောသည်။ အကြပ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
မှာ မဏိပူရသားများ ဖြစ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့် မဏိပူရ ကသည်း
ဒေသကို မင်းတရားကြီး သိမ်းသွင်းခဲ့ပြီးနောက် လုပ်ရည်ကြံရည်ရှိသော စစ်သား
ကောင်းများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မင်းခေါင်နော်ရထာ ကိုယ်တိုင် တပ်တော်
ထဲသို့ လက်ခံလိုက်သည့် ကသည်းလူမျိုးများ ဖြစ်လေသည်။ တပ်တော်သို့
ရောက်စက သေသောက်လွန်း၊ ခိုက်ရန်သတ်ပုတ် ခိုလွန်းသဖြင့် စက္ကရူ၏အော်
အော်သံသို့ မင်းခေါင်နော်ရထာက ပိုပေးလိုက်ခြင်းပင်။

သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်ကား မိမိ အရှင်သခင်မှအမိ မည်သည့်
အခြား တစ်ပါးသူ၏ ဇာတာဆွဲ ခြေအတင်ကိုမျှ မခံသည့် မြင်းရိုင်းနှစ်ကောင်ပမာပင်

တည်း။ တပ်တော်ထဲတွင် ဤကသည်း အကြပ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အဖို့ စက္ကရုမှတစ်ပါး မည်သူ့ဩဇာကိုမှ မခန့်သားချင်။

ပြောင်ရိုင်းကြီး၏ ကုပ်ပိုးသားနှင့်တူသော သူတို့၏ ပခုံးသားကြီးများကို ကြည့်ရင်း သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ဆုံခဲ့သောအဖြစ်ကို စက္ကရု သတိရနေမိသည်။

ထိုစဉ်က ဒဂုံဆံတော်ရှင်ဘုရားသို့ ကုသိုလ်တော်ပြုရန် မင်းတရားကြီး ဒဂုံတွင် စံနေသည့်အချိန်။ ထိုအချိန်မှာပင် ထားဝယ်နယ်သို့ အယုဒ္ဓယတပ်များ ထိပါးလာသဖြင့် မြတ်၊ တနင်္သာရီမြို့များသို့ မင်းတရားကြီး စစ်ချီခဲ့သည်။ တနင်္သာရီတိုက်ပွဲကာလ။

အချိန်တိုတိုတောင်းတောင်းအတွင်း အိုးစားနှစ်ဖွဲ့၊ တပ်သားဆယ်ယောက်ကို အုပ်ချုပ်ရသော အကြပ်ရာထူးကို ရရှိလာကြသဖြင့် သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်တို့မှာ စစ်သွေးနှင့်အတူ မာနသွေးပါ ကြွနေခဲ့ကြသည်။ တပ်ထဲတွင် အချိန်နှင့်အမျှ သေသောက်သည်။ မင်းတရားကြီးကား နေပြည်တော်တွင် စစ်မဲကာလတွင် သေအရက်ကို ပြင်းစွာ ကျပ်တည်းထားမြှိမ့်သော်လည်း စစ်ကာလ စစ်မြေပြင်တွင်မူ ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းသော တပ်သားများကို သေသောက်ခွင့်ပြုထားလေသည်။ သို့သော် မထိပူရ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကား သေကို စစ်သားလို မသောက်၊ သေသမားလို သောက်ကြသူများပင်။

သူတို့ မူးမူးရူးရူးနှင့် တွေ့ကရာ လိုက်ခတ်နေကြသည်။

မည်သူမျှ ဝင်မဆွဲရဲကြ။ အနီးသို့ ဓားတစ်ကမ်းအကွာ မချဉ်းရဲကြ။ သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်တို့ကား ယာလက်တွင် ဓားလွတ်၊ ဝဲလက်တွင် လက်ကိုင်တပ် သေတကောင်း ကိုယ်စီကိုင်လျက် ကျောချင်းတပ်ကာ သေမော့လိုက်၊ ဓားဝင်လိုက်ဖြင့် ပွဲတောင်းနေကြလေသည်။

“ကသည်းညီနောင် သွေးဆာနေတယ်ဟေ့၊ ယောက်ျားကောင်း သွေးပဲ သောက်ချင်တယ်”

“သမန်ကြီး ဓားကြိုက်လား၊ သမန်ငယ် ဓားကြိုက်လား၊ ကြိုက်ရာရွေး”

သမန်ညီနောင်တို့လို အကြပ်ငါးယောက်အပေါ် အုပ်ချုပ်ရသည့် သွေးသောက်ကြီး စက္ကရုဆီ အမောတကော ပြေးလာသည်။

“ဗိုလ်မင်း ကသည်းညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သေဖူးပြီး ကြမ်းနေကြတယ်၊ ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲဘူး၊ ဓားလွတ်တွေနဲ့ လူမဆုတ်ရရင် မြင်းတွေခုတ်မယ်ဆိုပြီး မြင်းစောင်းဆီ သွားကြလေရဲ့”

စက္ကရု ချက်ချင်း ထလိုက်သွားသည်။ မြင်းစောင်း အဝင်တံခါးဝတွင် သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်မိသည်။ မြင်းစောင်းထဲမှ မြင်းများ လန့်နေကြသည်။ စောင်းထဲ ဝင်ကာနီး ကသည်းညီနောင်တို့သည် စက္ကရုကို တွေ့သောအခါ လှမ်းဝင်အံ့မြေတို့ကို တွန့်လိုက်ကြလေသည်။ စက္ကရုက လက်နက်မပါ ဗလာလက်ဖြင့် သူတို့ ရှေ့သို့ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“အား... ညီလေး၊ ဗိုလ်မင်း ရောက်လာပါပကော”

“အစ်ကို ငါတို့ဗိုလ်မင်းကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပဟာဒိတကောင်းထဲက လက်ကျန်တွေအားလုံး မော့ချလိုက်ကြရအောင်လား”

“ကောင်းသဟိတ်၊ ဟား ဟား ဟား”

ကသည်းညီနောင်နှစ်ယောက် သေတကောင်းကို ပါးစပ်ဆီသို့ မြှောက်ယူလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့လိုက်ကြသည်။

သို့သော် သေတစ်စက်မှ လောင်းမချရသေးမီမှာပင် သေတကောင်း နှစ်ခုစလုံး တချွမ်းချွမ်းကွဲကြကာ လွင့်စဉ်သွားကြလေသည်။ သမန်ကြီးက မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကြည့်ပြီးမှ...

“ဟ ညီလေး၊ ဗိုလ်မင်း ဆော်ထည်လိုက်တော့ တို့တကောင်းတွေ ကိစ္စဆုံးကုန်ကြပြီဟေ့”

“အေးကွ၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေတကောင်းနှစ်လုံး၊ ဟား ဗိုလ်မင်း လက်ပုတ် လက်ရိုက် တယ်ကောင်း”

“သေသောက်စရာ မရှိတော့ဘူး ညီလေးရ၊ တို့ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လက်ထဲကဟာ မရှိတော့၊ ညာလက်ထဲက ဟာပဲရှိ”

“ဟား ဟား ဟား...အဲဒါပဲ ငါပြောမလို့၊ ကိုင်း... ဗိုလ်မင်း ဓားကိုင်ဗျာ၊ သေတကောင်း လွင့်သွားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ဗိုလ်မင်းဟာ ကျုပ်တို့ဦးခေါင်းတွေကိုတော့ လွင့်သွားအောင် ဖြတ်နိုင် မဖြတ်နိုင်”

“အစ်ကို”

“ဆိုကွ... ညီလေး”

“မင်ခေါင်းပြတ်သွားရင် ငါပြန်တပ်ပေးလို့ရတယ်၊ ငါခေါင်းပြတ်သွားရင်လည်း မင်းပြန်တပ်ပေးလို့ရတယ်၊ ဗိုလ်မင်း ခေါင်းပြတ်သွားရင်တော့”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကောက်ပြီး ပြန်တပ်ပေါ့ကွ၊ ဟား ဟားဟား...”

“တိတ်...”

စက္ကရက မကျယ်သော်လည်း နက်ရှိုင်းသောအသံကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ သမန်ညီနောင်တို့က ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားဟန်ပြုရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် ပြိုင်တူပင် တဟားဟား ရယ်ကြပြန်လေသည်။

“သမန်ကြီး... သမန်ငယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မင်း”

တစ်ပြိုင်တည်း ထူးကြသည်။ အသံမှာ ပီဘီမထိမဲ့မြင်။

“ငါ့ခေါင်းကို မင်းတို့ တကယ်ခုတ်မလို့လား”

သေအယစ်လွန်သဖြင့် ရှေ့သို့ ဂိုက်ကျသွားမည်ရှိသော သမန်ငယ်ကို သမန်ကြီးက ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ သမန်ငယ်ကား သမန်ကြီး လက်ထဲတွင် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်နေရင်းမှ...

“အစ်ကို...ခုတ်ကြစို့ကွာ”

“အေးပါဟ၊ ကဲ...ဗိုလ်မင်း ဓားဆွဲဗျာ”

“ငါ ဓားမကိုင်ဘူး၊ ရန်သူနဲ့တွေ့လို့ စစ်မြေပြင်ရောက်မှ ငါက ဓားကိုင်တာ။ နွားတွေ ခွေးတွေနဲ့ တွေ့လိုကတော့ မြေခွဲပဲကန်တယ်၊ ဒီလို”

စက္ကရ၏ စကားသံအဆုံးမှာပင် တဖုန်းဖုန်း အသံနှစ်ချက် ဆင့်ပေါ်လာကာ သမန်ညီနောင်နှစ်ယောက်မှာ ခုတ်လှဲလိုက်သော ကျွန်းပင်ကြီးများကား ပြင်းထန်စွာ လဲကျသွားကြလေသည်။

သည်တွင်မှ နှစ်ယောက်စလုံး အယစ်မြေသွားကြဟန်ရှိသည်။ လက်မှ အစွဲအမြဲကိုင်ထားဆဲရှိသေးသော ဓားများကိုထောက်ကာ အားယူရင်း သူတို့ ချက်ချင်းပြန်ထလိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးများမှာ မီးဝင်းဝင်း ထွက်တော့မတတ်ပင်။

စက္ကရက သူတို့ရှေ့တွင် ခူးထောက်ကာ လည်စင်းပေးလိုက်သည်။ မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သော အပြုအမူ။

“ကိုင်း... ခုတ်ကြတော့၊ မင်းတို့ အလှည့်ရောက်ပြီ”

သမန်ညီနောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မြောက်မျိုးထားသော ဓားများအပေါ်တွင် တန်နေကြသည်။

“ခုတ်လေကွာ၊ ငါ့ခေါင်း ငါပြန်တပ်နိုင်ပါတယ်”

ဓားနှစ်လက် မြေပေါ်သို့ ကျသွားကြသည်။ သမန်ညီနောင်တို့၏ ခူးအစုံများလည်း စက္ကရ၏ဘေး မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့... ကျွန်တော်တို့”

စက္ကရ ပြန်ထလိုက်သည်။ သမန်ညီနောင်နှစ်ယောက်မှာ စက္ကရ၏မြေထောက်ဘေး ဝဲယာတွင် ခူးထောက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“မင်းတို့မခုတ်ရင် ငါ့ခုတ်ရမလား”

“ခုတ်ပါ ဗိုလ်မင်း”

ဓားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ခေါင်းက အရင်လဲ”

“ညီလေးကို နောက်မှခုတ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အရင်”

“ကျွန်တော့်ကို အရင်ခုတ်ပါ၊ အစ်ကိုကို နောက်မှ”

ပြိုင်တူ အသံထွက်လာကြပြန်သည်။

“ကိုင်း... တစ်ပြိုင်တည်း ခုတ်မယ်ကွာ”

“အကောင်းဆုံးပါ ဗိုလ်မင်း”

စက္ကရလက်ထဲမှဓား နေရာရင်ထဲတွင် ပြိုပြတ်သွားသည်။ ထိုနောက် မလှမ်းမကမ်းနေရာဆီသို့ သမန်ညီနောင်တို့၏ နီကြန့်ကြမ်းတမ်းသော ဆံနွယ်များ အလိပ်လိုက် အခွေလိုက် လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

“ကိုင်း... ထ”

ပြန်ထလာကြသော သူတို့မျက်အိမ်တွင်၊ ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။

“မင်းတို့ အပြစ်ရှိသလား”

“ရှိပါတယ် ဗိုလ်မင်း”

“ဘာအပြစ်လဲ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် ဗိုလ်မင်း”

“တပ်ကထွက်ပြီး တမူးကိုပြန်ချင်ကြသလား”

“ကျွန်တော်တို့ မပြန်ပါရစေနဲ့ ဗိုလ်မင်း၊ မပြန်ပါရစေနဲ့”

“ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံးစီရင်ယင်ကော”

“အဲဒီလိုပဲ လုပ်လိုက်ပါ ဗိုလ်မင်း”

“ငါ မစီရင်ချင်ဘူး၊ မင်းတို့ချင်းစီရင်ရမယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အပြစ်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဆေးကြောလိုက်ကြမှ စင်မယ်သိလား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မင်း”

“ဓားပြန်ကိုင်ကြ”

ဓားရိုးများသည် ညီနောင်နှစ်ဦး လက်ထဲတွင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေကြသည်။

“တစ်ပြိုင်တည်းနော်၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေအောင်ထိုးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြ” သူတို့ဓားတစ်ကမ်းအကွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ကြသည်။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တလိမ့်လိမ့် စီးကျနေကြသည်ကား ကသည်းညီနောင်တို့၏ ပါးပြင်ထက်တွင် မြင်မကောင်းပြီ။

“ငါ အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ထိုးကြပေတော့...သိလား။”

စက္ကရူ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ ဓားလွှတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်ရင်း အသံမထွက်သော ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ရှိတ်ငိုရင်းဖြင့် အမိန့်သံကို စောင့်နေ ကြသည့် ညီနောင်နှစ်ယောက်၏ အသွင်ကို စက္ကရူ မမေ့နိုင်တော့။ ကျွဲပေါက်ကြီးများပမာ ထွားကျိုင်းခိုင်းပြီးသော ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦး၏ ထိုတဒဂံ မျက်လုံးနှစ်စုံလောက် ထူးခြားသောမျက်လုံးမျိုးလည်း မရှိနိုင်တော့ဟု စက္ကရူထင်သည်။

ဓားကိုင်လက်များမှ အကြောကြီးများ ဖူးဖူးထလာကြသည်။

ရင်အုပ်ကြီးများမှာ လှိုင်းလုံးကြီးများနယ် တနိမ့်နိမ့် တဖြင့်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

မြင်းစောင်းအနီးတွင် စုဝေးလာသော တပ်သားပေါင်းများစွာတို့၏ အသက်ရှူသံက အထူးထည်ကြီးစွာသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းပေါ်သို့ အတိုင်းသားကျရောက်နေသည်။

စက္ကရူသည် အမိန့်သံအစား လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကိုသာ ပြုလိုက်သည်။ နှလုံးသားဆီသို့ အပြန်အလှန် တည်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထားသော ဓားသွားနှစ်စုံ အကြား စက္ကရူ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

ထိုနောက်-

“အပြစ်ဒဏ် စီရင်မှု ပြီးသွားပြီ။ ဓားတွေချလိုက်ကြတော့ လာ...ငါနဲ့ လိုက်နဲ့။ မင်းတို့လည်း သေအရှိန်ပြယ်သွားပြီ။ သမန်ကြီး...သမန်ငယ် သေသမား ညီနောင်နှစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီ။ သမန်ကြီး သမန်ငယ် စစ်သားကောင်း ညီနောင်နှစ်ယောက် မွေးဖွားလာခြင်း အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ငါတို့ ထမင်းအတူစားကြရအောင်။ အဲဒီကျမှ မင်းတို့ သေထပ်သောက်။ ကိုင်း...လာကြ”

ကသည်းညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဝဲယာတစ်ဖက်စီတွင် ထားကာ ပခုံးကို ဖက်လျက် စက္ကရူ ထွက်ခဲ့လေသည်။

နောက်မှ တပ်သားများကား တစ်ခဲနက်သော ကောင်းချီးသံများဖြင့် အော်ဟစ်ကာ တရုံးရုံး လိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သမန်ကြီး သမန်ငယ်တို့သည် စက္ကရူအတွက် သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်။ အကြွင်းမဲ့သစ္စာရှိ ရဲမက်နှစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သည် ကသည်းညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တပ်ထဲမှာ ရလိုက်ခြင်းကား အရတော်စွဟုလည်း စဉ်းစားမိရင်း ကျေနပ်နေလေသည်။

“သမန်ကြီး သမန်ငယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မင်း”

“တပ်တော်အားလုံး သီဟဂတိဗျူဟာနဲ့ စစ်ပြန်ကြမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိပြီးပြီနော်”

“စစ်ဆုတ်စစ်ပြန်လမ်းမှာ တို့တပ်ဟာ နောက်ဆုံးက လိုက်ပါတယ်။ တို့ရှေ့မှာ တပ်မင်း မင်းလှနော်ရထားရဲ့တပ်၊ မဟာမင်းလှနော်ရထားရဲ့ တပ်က ခရီးတစ်လျှောက် ရိက္ခာအတွက် တာဝန်ယူထားတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ငါပေါင်းသုံးယောက်ရဲ့ တာဝန်က မဟာမင်းလှနော်ရထားဆီက ပို့တဲ့ ရိက္ခာ ကို တို့တပ်ဆီ ပြန်ယူ။ တို့တပ်ရဲ့ စစ်ဆုတ်စစ်ခံစစ်သတင်းကို ရှေ့တပ်ပြန်ပို့။ တပ်နှစ်တပ်အကြားတို့ မနားမနေကူးနေကြရမယ်။ နားလည်လား။”

“နားလည်တယ် ဗိုလ်မင်း”

“အကောင်းဆုံး မြင်းသုံးစီး ရွေးထား။ ငါ့အတွက်တော့ ဘော်ဌေရောင် အာကာကိုပဲ ထုတ်ထားလိုက်။ တို့ခရီးကြမ်းမယ်။ နေ့ညမရှိဘူး။ ရန်သူဟာ စစ်ပြန်တဲ့တို့ရဲ့ တပ်တွေကို ဘယ်နေရာကမဆို ထွက်တိုက်လိမ့်မယ်။ အဓိကတော့ တို့ရိက္ခာ အလွန်အမင်း နည်းနေပြီဆိုတာ သူတို့ သိတယ်။ ရိက္ခာသယ်ယူစားသုံးသယ်မယ့် ငါတို့ကို ရိက္ခာဖြတ်ဖို့ သူတို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလိမ့်မယ်။ တို့အစွမ်းကုန် လူရေးပြကြရလိမ့်မယ်”

သမန်ညီနောင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးကြလေသည်။

အခက်ခဲဆုံးသော တာဝန်ကို ယူကြရတော့မည် ဟူသော အသိက သူတို့၏ စစ်သွေးများကို ဆူဝေစေကာ မျက်နှာများ နီရဲလာကြသည်။

“ဇေယျုးခြောက်၊ ဆန်စလွယ်အိတ်၊ ဗန်း၊ အိုး စတဲ့ တစ်ကိုယ်စာ ရိက္ခာအတွက် ယူနေကျပစ္စည်းတွေ မယူနဲ့။ တို့ကြိုတဲ့နေရာ၊ ကြိုတဲ့အချိန်မှာ ကြိုရာစားသွားကြရလိမ့်မယ်။ အေး လက်နက်တော့ အပြည့်အစုံတပ်ခဲ့ကြ။ ဓားလွတ်၊ အဲဇောင်း၊ လုံကျင်၊ သေနတ်၊ ကျည်ယမ်း၊ ကျည်လုံး၊ မီးကျောက်ပြား၊ အုန်းဆံကာပတ်၊ ဓားမ၊ ပုဆိန်၊ တူရွင်းဆောက်၊ တူရွင်းပြား၊ ဆောက်ပြား၊ လက်ရှိကံလွှာ၊ ဆူးထွင်းအပ်၊ လွှား၊ တံပိုး၊ ဒူးလေး၊ မြားလေး၊ လင်းလေး အကုန်ယူ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်စွာ ရှေ့နောက်ဆင့် ပြောကြသည်။

“တိုက်ပွဲ အကျဉ်းအကျပ်ရောက်ရင် ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ စစ်ကျဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ရအောင် ဖောက်ထွက်၊ တပ်နှစ်တပ်အကြား ရိက္ခာနဲ့ သတင်းအဆက်အသွယ် မကင်းမပြတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သုံးယောက်စလုံး ရန်သူလက်မကျဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ငါ အရေးမလှရင် ငါ့ထားခဲ့။ ဝင်ပြီး ကူရင် ခရီးမငဲ့တယ်။ တာဝန်နှောင်နှေးတယ်။ နားလည်လား”

“နားလည်တယ် ဗိုလ်မင်း”

“အေး စရာရှိ မေး”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြပြန်သည်။ သမန်ကြီးက မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြလိုက်သည်။ သမန်ငယ်က...

“တစ်ခုမေးမယ် ဗိုလ်မင်း”

“အေး”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ စထွက်ရမလဲ”

“အခု”

သမန်ညီနောင်တို့ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် စက္ကရုရှေ့သို့ ဒူးတုပ် ရုပ်ဝပ်ကာ လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးလိုက်ကြလေသည်။

* * *

[၄]

တပ်မများအားလုံး စနစ်တကျတည်းက အယူဒွယတပ်တို့သည် မြို့တွင်းမှ ထွက်ကာ အလုံးအရင်းဖြင့် တိုက်ကြလေတော့သည်။

အလောင်းမင်းတရားကား ပြင်းစွာသောအဖျားဖြင့် ဆင်ပေါ်တွင် သတိလစ်မတတ် ရှိခဲ့လေသည်။ သားတော်လက်သတိုးမင်းစောဘွဲ့ ခံ မြေဒူးမင်းသားသည် မင်းတရား၏ ဆင်တော်ပတ်ပတ်လည်မှ ဝန်းရံပိတ်ဆို့လိုက်ပါသော မြင်းတပ်ကို ကြိုးရှင်း မင်းတရားကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုခဲ့ရသည်။

အလောင်းမင်းတရားသည် ပြင်းစွာ နာကျန်းဖြစ်ကာ စစ်ပြန် မြန်မာတပ်မှူးကြီးများ၏ ရှေ့ဆုံးတပ်မှ ဆုတ်သွားကြောင်း အယူဒွယတပ်တို့ သတင်းရသွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းတရား၏ လိုက်ပါလာရာတပ်ဦးသို့ ထိုးဖောက်ရန် ကြိုးစားတိုက်ခိုက်ကြသည်။ သို့သော် အဆင့်အဆင့် အထပ်ထပ် ပိတ်ကာထားသော တပ်တို့ကို သူတို့မဖောက်နိုင်ကြ။

နောက်ဆုံးမှလိုက်ပါလာသော မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်ကိုပင် မကျော်နိုင်ကြ။ သို့သော် ရာသီဥတုက အယူဒွယတပ်ဘက်မှ ကူ၍ တိုက်ပေးနေသည်။

အယူဒွယ မိုးဦးရာသီကား ဆိုးရွားလှချေသည်။

မိုးကြမ်းနှင့် လေပြင်းတို့သည် မရပ်မနား ကျရောက်နေသည်။ ရွှေဘိုခရိုင်၊ ချောင်းလက်တက်တို့ကလည်း သစ်မြစ်ဆုံကဲ့သို့ အကြောအဖွာ ထုထပ်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရေစီးသန်သော ချောင်းများကို မကြာခဏ ဖြတ်ကျော်နေရသည်။

အယုဒ္ဓယတပ်တို့သည် ချောင်းကမ်းထိပ်၊ မြစ်လက်တက်ကမ်းထိပ်၊ တောအုပ်တွေထဲတွင် အသင့်နေရာယူကာ ချောင်းဖြတ်သောအချိန်ကို စောင့်၍ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ကြသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏တပ် အထိနာလှချေသည်။

မိုးသက်လေပြင်းနှင့် တစ်ချိန်ထိုးစီးသော ချောင်းရေအလယ်တွင် ရန်သူ ကို မခုခံသာ။ မြင်းရောလူပါ ရန်သူ သေနတ်ကျည်၊ လှံကျင်း၊ မြားတံစွဲသင့် လျက် ရေစီးအတိုင်း မျောပါသွားကြသည်။

မြစ်ငယ်တစ်စင်းပမာ ကျယ်ပြောသော တာလွန်ချောင်းကို ဖြတ်ရသည် အခါတွင်ကား မင်းခေါင်နော်ရထာသည် စစ်အစီအမံကို ပြောင်းလိုက်လေသည်။

ရှေ့တပ်နှင့် ခရီးမကွာရအောင် လိုက်ပါချီတက်မည့်အစား ချောင်းကို မဖြတ်ခင် ကမ်းပါးနှစ်ဖက်ရှိ ရန်သူတပ်များကို ဦးစွာ စစ်ဖွင့်ရင်ဆိုင် တိုက် ခိုက်တော့သည်။ ရေထဲမှာ ရန်သူပစ်ကွင်းအဖြစ် ထီးထီးမားမားပေါ်နေသည့် အချက်ကို မင်းခေါင်နော်ရထာ နားလည်သွားသည်။

ထိုအခါ ချောင်းစပ်မြစ်လက်တက်အစပ်များတွင် ပြင်းထန်သော တိုက် ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်တော့သည်။

တိုက်ပွဲများ အဆက်ပြတ်သည် မရှိတော့။ ချောင်းစွယ်၊ မြောင်းစွယ် ထူထပ်လှသည့် ဖြစ်သောကြောင့် ချောင်းစပ် ကမ်းပါးတိုက်ပွဲတစ်ခုကို ဖြတ် ကျော်အပြီးတွင် နောက်ထပ် မြစ်လက်တက် ကမ်းထိပ်မှ နောက်ထပ်တိုက်ပွဲ တစ်ခုက အသင့်ဆီးကြိုနေသည်။

မိုးသည်းလေသည်းမြစ်ထဲရေထဲတွင် ကျောက်မီးသေနတ်များမှာ ကောင်း စွာ မီးမစွဲကြ။ နားခွက်ယမ်းကို မီးမစွဲသောကြောင့် သေနတ်များ အချည်းနှီး ဖြစ်ကြရသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်သားများ လှံကျင်းနှင့် ဒူးလေးကို သာ အများဆုံး အသုံးပြုကြရသည်။

အယုဒ္ဓယ တပ်များက အမိုးအကာနှင့်တကွ တကူးတက သယ်လာသော အမြောက် စီနီပြောင်းများဖြင့် တခြိမ်ခြံမိပစ်သည်။ အမြောက်တဆသည် မင်း ခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်သားလေးငါးယောက်ကို တစ်ချိန်တည်း ကျစေလေသည်။

သို့သော် တာလွန်ချောင်းစပ်၏တိုက်ပွဲ နှစ်နေရာ သုံးနေရာလောက်သာ အမြောက်ဒဏ်ကို ခံရသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာသည် မုဆိုးဘိုသား မြင်းရည် တက် လက်ရွေးစင် လက်ဖြောင့်ရဲမက်များကို ရွေးချယ်ကာ အမြောက် စီနီ ပြောင်းကို ရန်သူတို့အား ချိန်စွယ်ပစ်လွှတ်စေသည်။

မုဆိုးဘိုသားတို့၏ ဒူးလေးမှ မြားတံတို့သည် ရန်သူအမြောက်မှ ကျည်ဆန်လောက် ပြင်ဆင်ချိန် မကြာသည့်အတွက် ရန်သူ အမြောက်သားတို့ ဒူးလေးသင့်ကာ မရွံ့မလှ ကျကြသည်။

အမြောက်တပ်သားတို့ အရေမလှလေသောအခါမှ လှံကျင်း၊ ဓားလွတ်၊ အဲမောင်းကိုင့်တို့ ရန်သူတပ်ထဲသို့ တဟုန်းတိုးဝင်စီးလိုက်ကြသည်။

ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွင် အယုဒ္ဓယသားတို့မှာ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်ကို လက်ရည်မယှဉ်သာ။

တာလန်ချောင်းကား မိုးသည်းလေသည်းတွင် သွေးခြင်းခြင်းရဲလျက် ရှိ တော့သည်။

စက္ကရု၊ သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်တို့ကား မီးပေါက်သေနတ်ကျည်များ အောက်တွင် ရှေ့တပ်နှင့် နောက်တပ်အကြား ယက်ကန်းလွန်းသဖွယ် ခေါက် ပြန်ခေါက်တုံ့ ကူးချည်ဖြတ်ချည်။

ရှေ့တပ်မှ တပ်မင်း မင်းလှ နော်ရထာကား ရိုက္ခာသယ်၊ သတင်းလှယ်၊ အမူတော်ကို ကြောက်စမန်းလိလိထမ်းကြသော စက္ကရုတို့ သုံးဦးကို ကြည့်ကာ ‘တို့သေနာအောင်မြင်မှာမလွဲ’ဟု ကြုံးဝါးလေသည်။

ချောင်းစပ်တိုက်ပွဲနှစ်ပွဲ၊ ချောင်းစပ်တိုက်ပွဲလေးပွဲ၊ ကုန်းမြေတောတွင်း တိုက်ပွဲငါးပွဲခွဲခြားမှု တာလန်ချောင်းကို ကျော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤတိုက်ပွဲများအနက် အတွေ့အကောက်များသော တာလန်ချောင်းကို ခြောက်နေရာ ဖြတ်ခဲ့ကြရာတွင် ပဉ္စမနှင့် ဆဋ္ဌမတိုက်ပွဲတို့ကား အကြမ်းကြုတ် ဆုံး အခဲယဉ်းဆုံးဖြစ်လေသည်။

ဆဋ္ဌမတိုက်ပွဲတွင် သမန်ကြီး၏ ဝဲလက်မောင်း ကျည်သင့်သည်။ သို့ သော် အရိုးကိုမထိ။ သေနတ်ကျည်ကြောင့် ပဲ့ထွက်သွားသော အသားတစ်နေရာ ကို သမန်ကြီးသည် မြင်းသေကောင်၏ အသားတစ်ဖြင့် သိပ်ကာ ကျပ်စည်း လိုက်သည်။

သမန်ငယ်ပေါင်ကို အဆိပ်မြားသင့်သည်။ မြားတံကို ချက်ချင်းဆွဲထုတ် လျက် ဒဏ်ရာကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ခွဲကာ အဆိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သောကြောင့် အဆိပ်မသင့်တော့။

စက္ကရုကား စစ်နှင့် တည်သူဟု ဆိုရတော့မည်။

တာလန်ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ခရာဆူးတောများကို မြင်းဖြင့် တစ်ဟုန် ထိုးဖြတ်ရသည့်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆူးခြစ်ရာများ ရှိသည်မှအပ

ကျည်တစ်ပွင့်၊ မြားတစ်စင်း လှံတစ်ချောင်းမသင့်။ ပကတိကြံ့ခိုင်စွာ အနာကင်း စွာ ပွဲဝင်ခဲ့လေသည်။

*

‘ဖနောင်းအုံတွန်’အရပ်သို့ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်မရောက်လာသည်။ အယုဒ္ဓယတပ်များသည် တာလန်ချောင်းတစ်ဖက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။

ဖနောင်းအုံတွန်ကား တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းဒေသ။

တောင်ကျရေတို့သည် တာလွန်ချောင်းထဲသို့ စီးဝင်ခင် ဖနောင်းအုံတွန်ကို ဖြတ်သွားကြသည်။ ထိုကြောင့် ဖနောင်းအုံတွန်မှာ အယုဒ္ဓယ၏ မိုးရာသီ လေးလလုံးလုံး ရေလွှမ်းမိုးရာအရပ်။ ရေပြင်ရေအိုင် ရွံ့နွံထူထပ်သည် ဒေသ။

အယုဒ္ဓယကို စတင် လုပ်ကြံစဉ်ကမူ မင်းတရားကြီးသည် ဖနောင်းအုံတွန်ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ကြီးကို တပ်ကြီး စွဲတည်ခဲ့လေသည်။ စစ်ပြန်စစ်ခင်း စစ်ချီဆင်နက်ကို ဖနောင်းအုံတွန်မှပင် စီမံခဲ့သည်။

အယုဒ္ဓယမြို့တော်၏ မြောက်ဘက်ကျသော ဤဒေသမှာ နွေရာသီကဲ့သို့ ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့် အချိန်ကမူ သေနင်္ဂအစီအမံအတွက် အလွန်ကောင်းသောဒေသ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် မိုးတွင်းကာလအဖို့မူ ဖနောင်းအုံတွန်သည် ဆန်ကျင်ဘက် သဘာဝသို့ ပြောင်းသွားလေသည်။

စားနပ်ရိက္ခာမဲ့သော၊ တောင်ကျရေအတိလွှမ်းသော၊ ရွံ့နွံစွက်တောထူထပ်သော ဆိုးရွားသည့်ဒေသ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအရပ်သို့ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်မစခန်းချမီသည်အချိန်တွင် မင်းတရားကြီး၏ စစ်ပြန်တပ်မများအနက် နောက်ဆုံးတပ်ဖြစ်သော မဟာမင်းလှနော်ရထာ၏ တပ်က ‘သဖန်းပုံး’မြို့သို့ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မင်းတရားကြီးလိုက်ပါသော ရွှေတမ်းများကား ‘ဗန်လွန်’သို့ ရောက်နေကြပြီ။

တပ်မင်း မင်လှနော်ရထာသည် တပ်၏ ကင်းထောက်စခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်ဝင်လေသည်။

“ထူးခြားသေးသလား မင်းလှစည်သူ”

ယင်းစခန်းဦးစီးစိုလ်တစ်ယောက်ကို မင်းလှနော်ရထာက စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှ မထူးခြားသေးပါဘူး တပ်မင်း”

မင်းလှနော်ရထာသည် ကျော်တုံးထက်သို့ တက်ရပ်ကာ၊ ဝေးလံသော တောအုပ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ အဆင့်ဆင့် စီရရီတောင်တန်းများ၊ သစ်တောများ၊ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ချောင်းငယ် မြစ်စွယ်များကို မိုးဖွဲ့ဖွဲ့တွင် ဝိုးတဝါး တွေ့နေရသည်။

“နှစ်ရက်ရှိပြီ”

မင်းလှနော်ရထာသည် အံ့ကို ကြိတ်လျက် တင်းတင်းဆိုလေသည်။

ကင်းစခန်းမှ ဗိုလ်များ ဘာမှ မပြောသာကြ။ တပ်မင်းနည်းတူ ဝေးလံသော တောင်ဘက်သို့သာ မျှော်လင့်တကြီး ငေးကြည့်နေကြသည်။

တပ်နှစ်တပ်အကြား ယှက်ကူးသန်းနေသော စက္ကရုတို့ သုံးယောက်ရောက်မလာကြသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျန်ခဲ့သော မင်းခေါင်နော်ရထာတပ်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်စရာကောင်းသော အခြေသို့ ရောက်နေသည်။

စက္ကရုတို့သည် ယခင်က တစ်ရက်တစ်ခေါက်ရောက်လာကြသည်။ ရိက္ခာကို သယ်၍ တိုက်ပွဲသတင်းကို ယူလာကြသည်။ အဆက်အသွယ် မကင်းမပြတ် ခဲ့။ ယခုမူ...

“အနီးဆုံးကတော့ ဖနောင်းအုံတွန်ပဲ ရှိတာ”

“အဲဒီချိုင့်ဝှမ်းဟာ ခုလောက်ဆို ဒီမိုးမျိုးနဲ့ ရေပြင်အတိ ဖြစ်နေလောက်ပြီ တပ်မင်း”

“ဟုတ်တယ်။ အင်မတန်ကြမ်းတဲ့ ဒေသ”

“ဒီနေ့တော့ ဗိုလ်စက္ကရုတို့ ရောက်လာမယ်၊ မျှော်လင့်ရတာပဲ တပ်မင်း”

“အေး...ဒီနေ့မှ ရောက်မလာရင်တော့ ငါလိုက်သွားမယ်၊ မောင်တွန် ဒုက္ခရောက်နေပြီ ထင်တယ်”

မင်းလှနော်ရထာက အသံနက်ကြီးဖြင့် ရေရွက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားပါ့မယ် တပ်မင်း”

“မောင်တွန်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားမယ်”

မင်းခေါင်နော်ရထာအပေါ်၌ မင်းလှနော်ရထာ သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။ မင်းတရားကြီး မုဆိုးဘို့တွင် ထန်းသုံးတပ်တည်ကာ ဗိုလ်ဝင်ခံကတည်းက ဖော်သေဖက် သွေးသောက်များ ဖြစ်ကြသည်။ သံလျင်တိုက်ပွဲအတွက် မင်းတရားကြီးက လက်ရွေးစင် ကိုးဆယ့်သုံးယောက် ရွေးစဉ်ကလည်း အတူတူ ရွန်ဖော်စွန့်ဖက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဖနောင်းအုံတွန် အရှေ့ဘက်မှာ တောင်တွေ ရှိတယ်။ ရန်သူဟာ တောင်စောင်းကနေ ဆီးတိုက်နိုင်တယ်။ တာလွန်ချောင်းဘက်ကလည်း လိုက်လာနိုင်သေးတယ်။ မောင်တွန်တပ်နှစ်ဖက်ညှပ်ခဲနေရပြီလား မသိဘူး”

“ရာသီဥတုနဲ့ လမ်းပန်းကြမ်းလွန်းလို့ ဗိုလ်စက္ကရုတို့အရောက်နှောင့်နှေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် တပ်မင်း”

စက္ကရုနှင့် သမန်ညီနောင်နှစ်ဦးတို့ ပုံသွင်ကို မင်းလှနော်ရထာ မြင်ယောင်မိသည်။ အယုဒ္ဓယမှတပ်များ စဆုတ်ကတည်းက သူတို့ ထိုသို့ တစ်ရက်မပြတ်။ တပ်နှစ်တပ်အကြား ကူးခဲ့ကြသည်။ ရန်သူအထပ်ထပ် ဝင်နိုင်သည့် စစ်ဆုတ်လမ်းတွင် သူတို့ တစ်စုံတစ်ရာများ ဖြစ်နေကြပြီလားဟုလည်း မင်းလှနော်ရထာ တွေးမိလေသည်။

“အေး...စက္ကရုကို ငါယုံတယ်။ ဒါပေမယ့်...နှစ်ရက်လုံးလုံး အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြတာဟာ မောင်တွန်တပ် တစ်ခုခုဖြစ်လို့သော် လည်းကောင်း၊ စက္ကရုတို့ လမ်းခရီးမှာ ရန်သူနဲ့ တွေ့လို့သော် လည်းကောင်း ဒီနှစ်ခုအနက် တစ်ခုပဲဖြစ်မယ်။ အေးလေ...ဒီနေ့မှ ရောက်မလာရင်တော့...”

“တပ်မင်း... ကျွန်တော် မြင်းနဲ့ရတယ်။ သမန်ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မြင်းနဲ့”

မင်းလှနော်ရထာ၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် တောကျွန်းသော အကြပ်တစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာကာ ဝမ်းသာအားရ အော်လေသည်။

အကြပ်၏စကား မှန်သည်။

မကြာမီမှာပင် ဝေးလံသော တောင်ခြေဆီမှ တရိပ်ရိပ်ပြေးလာနေသော မြင်းတစ်စီးကို ပျံ့ပျံ့ရေးရေး တွေ့ကြရလေသည်။

“ဟေ့...သေချာကြည့်စမ်း၊ မြင်း ဘယ်နှစ်စီးလဲ”

မိုးဖွဲ့တွင် တောင်ငွေ့များ ရောထွေးနေသဖြင့် မြင်ကွင်းမှာ မကြည်မလင် ဖြစ်နေသည်။

“သစ်ပင်ပေါ် တက်ကြည့်စမ်း”

ဗိုလ်မင်းလှစည်သူကိုယ်တိုင် တောင်စောင်းမှ သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်သည်။

“မြင်းနှစ်စီး တပ်မင်း”

“နှစ်စီးတည်းလား၊ သုံးစီး မဟုတ်ဘူးလား။ သေချာကြည့်စမ်း”

“နှစ်စီးတည်း တပ်မင်း၊ တောင်စောင်းအတိုင်း တက်လာကြပြီ”

မကြာမီမှာပင် မြင်းစွာသံတဖြောင်းဖြောင်း ကြားရလေသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲဟေ့”

“သမန်ကြီးနဲ့ သမန်ငယ်ပါ တပ်မင်း”

“စက္ကရုမပါဘူးလား”

“အခုထိ မတွေ့သေးဘူးတပ်မင်း”

“ဆေးမြစ် စိမ့်ထားတဲ့ သေတစ်ကောင်းနှစ်လုံး ထုတ်ခဲ့ကြ၊ စားစရာ၊ ခြံစောင်၊ မြင်းစား၊ ဆေးဝါးအားလုံး အသင့်ရှိကြ”

မင်းလှနော်ရထာသည် တောင်စောင်းသို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။

တောင်စောင်းအတိုင်း မြင်းကဆုန်စိုင်းတက်လာသူများကား သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်။ တပ်မင်း မင်းလှနော်ရထာကိုယ်တိုင် မြင်းစက်ကို ပြေးကိုင်လိုက်သည်။ သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်တို့ မြင်း မရပ်မီမှာပင် ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းလား၊ စက္ကရုကော၊ နောက်ကတပ် ဘာဖြစ်နေသလဲ ပြောစမ်း မြန်မြန်”

“ဗိုလ်မင်း ဟိုဘက်လျှိုတစ်ခုမှာ ရန်သူနဲ့ တွေ့နေတယ်၊ ရန်သူမြင်း ဆယ်စီး သူမဖောက်သာသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို လွှတ်လိုက်တယ်၊ သူခံရစ်မယ် ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတို့တပ် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဖနောင်းအုံတွန်က ရွှေ့လို့မရဘူး တပ်မင်း၊ ရန်သူက တောင်ပေါ်ကနေ ဆီးပိတ်ထားတယ်။ ရိက္ခာလည်း ပြတ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တမြန်နေကတည်းက ထွက်ခဲ့တာ။ ရန်သူကို ဖောက်ထွက်လို့ရလို့ ဒီနေ့မှ ရောက်နိုင်တယ်။ အခု ဗိုလ်မင်းကို စစ်ကူပေးပါ တပ်မင်း၊ ရန်သူတွေ ထပ်ဝိုင်းနိုင်ပါတယ်”

“မင်းတို့ သွားနားကြ”

“မနားဘူး တပ်မင်း၊ ဗိုလ်မင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်မယ်”

သွေးသံရဲရဲရှိနေကြသည့်ကြားထဲက သမန်ညီနောင်တို့သည် မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြသည်။

“မြင်းသုံးဆယ် လိုက်ခဲ့ကြ၊ သေနတ်လုလင်တွေ အကုန်ဆင်း”

မင်းလှနော်ရထာသည်လည်း မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော်...

‘ဗိုလ်စက္ကရု လာနေပြီ’ဟူသော အော်သံတစ်ခု သစ်ပင်ပေါ်မှ ကြားလိုက်ရသည်။ အားလုံး တောင်စောင်းအောက်သို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မှိုင်းညိုတောင်ခိုးနှင့် မိုးစက်များအကြားတွင် တစ်ရပ်ရပ်ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက်ပြေးနေသော မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

မြင်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်လဲကျနေသော လူတစ်ယောက်။

“အဲဒါ ဗိုလ်မင်းရဲ့မြင်း အာကာပဲ၊ မြင်းပေါ်မှာ လဲကျပြီး ပါလာတာ ဗိုလ်မင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ...တစ်ခုခုဖြစ်”

သမန်းငယ်က တောင်စောင်းအတိုင်းဆင်းရန် မြင်းစက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သို့သော် မင်းလှနော်ရထာက မြင်းစက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“နေဦး၊ မင်းမသွားနဲ့ သေနတ်ကိုင်တွေ လာစမ်း”

သေနတ်ကိုင်ရဲမက်များ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

မင်းလှနော်ရထာ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်က မှန်ပေသည်။ မြင်းဖြူကြီး၏နောက် တောင်ရွယ်ခါးပန်းအကွယ်မှ မြင်းစီးရန်သူများ တစ်ဟုန်ထိုးလိုက်လာကြသည်။

“သမန်းငယ် မင်း မဆင်းနဲ့ ရန်သူ့မှာ သေနတ်ပါတယ်။ ရဲမက်တို့ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ရန်သူတွေကို တစ်ယောက်မကျန်ပစ်”

သေနတ်ကိုင်ရဲမက်တို့မှာ နေရာယူပြီးကတည်းကပင် သေနတ်မီးပေါင် ကျပြီးနေကြလေပြီ။ မင်းလှနော်ရထာ၏ အမိန့်အဆုံးမှာပင် ကျောက်မီးသေနတ် များဆီမှ မီးပွင့်တဖောင်းဖောင်းအသံများ ထွက်လာသည်။

နောက်က လိုက်လာသည့် အယုဒ္ဓယတပ်သားများ မြင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ် သွားကြသည်။ တစ်ယောက်မကျန်။

မြင်းဖြူကြီးကား တောင်စောင်းအတိုင်း တက်လာလေသည်။ မြင်းပေါ်မှ ကန့်လန့်ဖြတ် သတ္တန်ကား အလူးလူးအလိမ့်လိမ့်။

“ဗိုလ်မင်း ကျပြန်နဲ့တူပါတယ် တပ်မင်းရယ်”

သမန်းငယ်က အသံနက်ကြီးဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ပြောရင်း တောင်စောင်းသို့ ခြေဆင်းမည့်ပြုသည်။ သမန်းကြီးက သမန်းငယ်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲချထားလိုက်ပြန်သည်။

“ညီလေး အသေအချာကြည့်ပါဦးဟ၊ ဗိုလ်မင်းက ဝမ်းစိုက်အောက်မှာ ပါလာတာပါ၊ မြင်းပေါ်ကဟာ ရန်သူပါ”

“ငါ့မသေဘူး သမန်းငယ်ရဲ့”

မြင်းဝမ်းစိုက်အောက်မှ စက္ကရု လှိမ့်ထွက်လာသည်။ ထိုနောက် မြင်းစက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

*

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ကို မလွတ်နိုင်အောင် သူတို့တိုက်တာပဲ ဗိုလ်မင်း၊ ဒီနောင်အံ့တွန်က ထွက်ကတည်းက ပိတ်ဆို့ပြီး တိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဇွတ်ဖောက်ထွက်တော့ သူတို့လည်း ထက်ကြပ်လိုက် သုတ်သင်တာ၊ ဒီသမန်းပုံးတောင်မှာ တပ်မင်းတို့ ရှိနေမှာ သိလျက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်လာတာပဲ၊ ရိက္ခာနဲ့ သတင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားနေမှန်း သူတို့ကောင်းကောင်း သိသွားကြပြီ။ ဟိုဘက် တောင်စောင်းအရောက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ မိလာတယ်။ မြင်းဆယ်စီးနဲ့ လက်နက်စုံကိုင်ပြီး ဇွတ်ဝင်တာပဲ။ ပွဲကြမ်းမှာသိလို့ ဒီကောင်နှစ်ယောက်ကို တပ်မင်းဆီ အရောက်နှင့်လို့ ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ပြီး ခံတယ်။ သူတို့ ကျွန်တော်ဆီ အာရုံရောက်သွားကြတယ်။ သမန်းကြီးတို့ လွတ်သွားတယ်။ သူတို့ဦးမိလို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း မဖောက်သားဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဟောဒီရန်သူဗိုလ်”

စက္ကရု လဲကျနေသော အယုဒ္ဓယဗိုလ်ကို ညွှန်ပြလျက်...

“သူ့ကိုပဲ မြင်းပေါ်ကကျအောင်တိုက်။ ကျွန်တော်မြင်းပေါ်တင်ပြီး အမြန်ဆုတ်ရတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်က မြင်းဝမ်းစိုက်အောက်က ပုန်းပြီးလိုက်တော့ သင်းတို့ သေနတ်တွေ မပစ်သားတော့ဘူး။ ပစ်ရင် မြင်းပေါ်က သူတို့ ဗိုလ်ထိမှာကိုး။ အာကာကြီးကလည်း ကွေ့ကောက် ပြေးလေတော့ မြင်းကိုလည်း သူတို့ ထိအောင် မပစ်နိုင်ကြဘူး”

အယုဒ္ဓယဗိုလ်ဆီမှ လွန်လူးညည်းညူသံ ကြားလိုက်ကြရသည်။

“သင်း ဒဏ်ရာမပြင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်လုံကျင်က ပခုံးပဲထိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မြင်းပေါ်မှာပါလာတဲ့ အရှိန်ကြောင့် သွေးလွန်မှာ စိုးရတယ်။ သတိရအောင်လုပ်ပြီး စစ်ဆေးပါ တပ်မင်း။ ကျွန်တော်တို့တပ် ရိက္ခာပြတ်နေပြီ။ သင်းတို့ စစ်ရေးအစီအမံကို ဒီရန်သူဗိုလ်ဆီက ရအောင်မေးရတော့မှာပဲ”

သမန်ညီနောင်တို့ကား ဆေးမြစ်စိမ် ဆေးတကောင်းများကို တဖြည်းဖြည်း
မောနေကြလေသည်။ မင်းလှနော်ရထာသည် အယုဒ္ဓယဗိုလ်ကို ထူမတ်စေကာ
မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။

“သူတို့စကားကို တပ်မင်း ပြောတတ်မှန်းသိလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို
အရှင်ဖမ်းလာတာ”

စက္ကရုက ပြုံးလျက် ပြောလေသည်။

“စက္ကရု၊ မင်းကို မောင်ထွန်ရထားတာ အရတော်တယ်ဟေ့၊ မင်း
သွားအနားယူလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်မင်း”

အယုဒ္ဓယဗိုလ်ကား မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် တုန်လှုပ်နေလေသည်။
သူ့ရှေ့မှ ထွားကျိုင်းမြင့်မားသောသူသည် မြန်မာမင်း မင်းလှနော်ရထာဖြစ်ကြောင်း
သူ ကောင်းစွာ သိသည်။

မင်းလှနော်ရထာ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများအောက်တွင် သူ ဘာကိုမှ
ဖုံးဝှက်လှည့်စားပြောဆို၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွား
သည်။ သူလည်း မြန်မာစကားအနည်းငယ်ပြောတတ်သည်။ မင်းလှနော်ရထာ
မမေးမီ သူထံမှ ဦးစွာထွက်ပေါ်လာသော မပီမသစကားမှာ...

“အ...သက်...ချမ်း...သာ...ပေး...ပါ”

*

မင်းလှနော်ရထာကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်လျက် တပ်ပေါင်း ဗိုလ်သုံးယောက်
၏ တပ်များနှင့်အတူ ဖောင်းအုံ့ထွန်သို့ လှည့်ပြန်စစ်ချီလေသည်။ ခုနစ်ရာစီ
အင်အားရှိသော တပ်ပေါင်း ဗိုလ်သုံးယောက်ပါဝင်သဖြင့် အင်အားနှစ်ထောင်
ကျော် ရှိသည်။

ဖောင်းအုံ့ထွန်ချိုင့်ဝှမ်းကို ဝန်းရံနေသော တောင်များအနက် အရှေ့နှင့်
မြောက်ဘက် တောင်များပေါ်တွင် ရန်သူတို့သည် မြင်းထူထပ်စွာ ညှပ်ပိတ်ဆို
ထားကြောင်းကို အင်အားနှင့်တကွ အယုဒ္ဓယသို့ ဗိုလ်ဆီမှ သိကြရသည်။

စစ်ဖြန့်တပ်ခွဲထားသော နေရာများကိုပါ အတိအကျသိလိုက်ကြရသဖြင့်
မင်းလှနော်ရထာ၏ တပ်များသည် တောင်ပေါ်မှ ပိတ်ဆိုထားသော အယုဒ္ဓယ
တပ်များကို အရေးလွှာ ဖယ်ရှားအောင်မြင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုကြောင့်သာပင် ဖောင်းအုံ့ထွန် ချိုင့်ဝှမ်းရေပြင် ရွံ့မွက်တောနက်
ထဲ၌ ရိက္ခာပြတ်၊ အင်အားပြတ်ဖြင့် စစ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော မင်းခေါင်နော်ရထာ
၏တပ် လွတ်မြောက်ရာရခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

တိုက်ပွဲသည် တစ်ညည့်အတွင်း ပြီးသွားသည်။

ချိုင့်ဝှမ်းကိုသာ စစ်မူထားသော အယုဒ္ဓယတပ်များသည် မင်းလှနော်
ရထာ၏တပ်များ နောက်ပြန်လှည့်လာမည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့ကြ။ ရိက္ခာနှင့် စစ်
သတင်းအထောက်အကူ ဗိုလ်စက္ကရုနှင့် တပ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် သဖန်း
ပုံးတောင်ကြားထဲတွင် ကျဆုံးသွားကြပြီဟု အယုဒ္ဓယတပ်မှူးတို့ တွက်ထားကြ
သည်။

မင်းလှနော်ရထာ၏ တပ်က နောက်မှ ဖိတိုက်လိုက်သဖြင့် အငိုက်မိသွား
သော အယုဒ္ဓယတပ်တို့သည် ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့ ကစဉ်ကလျားဆင်းလာကြသည်။
ထိုအခါ ဖောင်းအုံ့ထွန် ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်များက ဆီး
၍ ပစ်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ဖက်ညှပ်ခံရသူမှာ အလောင်းမင်းတရား၏ နောက်ဆုံး
စစ်ပြန်တပ်မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့သာဖြစ်ကြောင်း သိသွားကြသောအချိန်တွင် အယုဒ္ဓယ
တပ် အားလုံး ပျက်စီးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရန်သူထံမှ ဆင်း၊ မြင်း၊ အမြောက်နှင့် ရိက္ခာများကိုပါ ရလိုက်သော
ကြောင့် ထိုတိုက်ပွဲသည် တပ်မင်းနှစ်ပါး၊ စက္ကရုနှင့် သမန်ညီနောင်တို့နှင့်တကွ
သော စစ်ဆုတ် စစ်ပြန်တပ် နှစ်တပ်အတွက် ကြီးကျယ်သော အောင်ပွဲဖြစ်သွား
သည်။

အောင်ပွဲရသတင်းကို ရှေ့တပ်များမှတစ်ဆင့် မင်းတရားထံ ပို့လွှတ်ကာ
သဖန်းပုံးသို့ တပ်နှစ်တပ်စလုံး ချီခဲ့ကြသည်။ ထိုညက သဖန်းပုံးတွင် အောင်
ပွဲကျင်းပလေသည်။

“စက္ကရုသော ရောက်မလာရင် ပွဲအခြေအနေဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွား
နိုင်တယ် မောင်တွန့်။ မင်းတို့လည်း ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာ တပ်ကြေ၊ တပ်ပျက်၊ ငါတို့
လည်း သဖန်းပုံးကနေ ရှေ့တပ်ဆက်ရဦး၊ မင့် စောင့်ရဦးနဲ့ ဖြစ်နေမှာ၊ မင့် တူ
စက္ကရုကြောင့် တို့ပွဲရပေတာပဲ”

မင်းလှနော်ရထာက စက္ကရုကို တရင်းတနှီး ပခုံးဖက်လျက် ဆိုပေသည်။

“ကျွန်တော် ကျသွားလည်း သမန်နှစ်ယောက် ရောက်ခဲ့တာအားပဲ တပ်မင်း”

www.burmeseclassic.com

စက္ကရုက ပြောသည်။

“ဘယ်ကဟုတ်၊ ဗိုလ်မင်း ရန်သူဗိုလ်ကို အရှင်ဖမ်းလာနိုင်လို့ ကျွန်တော်တို့ အလုံးအရင်းနဲ့ ရလိုက်တာ”

သမန်ကြီးက သေတကောင်းကို ပါးစပ်မှဖြတ်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေးတွင် ပေနေသော သေရည်များကို သုတ်ရင်း ပြောလေသည်။

“ကိုင်း...ဒီပွဲမှာ လက်အရဆုံး၊ လက်ရုံးအကောင်းဆုံးသူကို ငါ ပြောမယ်”

တပ်မင်း မင်းခေါင်နော်ရထာ စကားရွှန်းပြောတတ်မှန်းသိနေသော စက္ကရုကမူ ပြုံးနေလေသည်။

“အာကာပဲကွ၊ စက္ကရုရဲ့ မြင်း အာကာ၊ ရန်သူသေနတ်တိုင်တွေနောက်က လိုက်ပစ်စဉ်မှာ သူတွေကွေ့ကောက်ကောက် မဖြေးနိုင်ရင် ငါ့အကောင်စက္ကရုလည်း မောင်ရွဲဆီ ရောက်မှာမဟုတ်၊ မောင်ရွဲလည်း ငါ့ဆီရောက်မှာမဟုတ်၊ ငါတို့လည်း ပွဲရမှာမဟုတ်၊ ခုလိုလည်း သေအတူ သောက်နိုင်ကြတော့မှာမဟုတ်”

သေအချိန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ကြလေသည်။

စက္ကရု နေရာမှ ထသည်။

“စက္ကရု ဘယ်လဲ”

မင်းခေါင်နော်ရထာက မေးသည်။

“အာကာကြီးဆီ သွားကြည့်မလို့ပါ တပ်မင်း”

“ကြည့်မနေပါနဲ့၊ မောင်မင်း၊ ဒီမှာပဲ နေစမ်းပါ။ မင့်အာကာကို ငါ မြင်းစောင်းထဲ ထည့်ထားပါတယ်။ အကောင်းဆုံးအိပ်ရာ၊ အကောင်းဆုံး စားစရာပေးထားပါတယ်”

စက္ကရု ပြန်ထိုင်ရလေသည်။

“စစ်တိုမည်သည်မှာ ဗိုလ်ခြေနည်းသည်များသည် အကြောင်းမဟုတ်။ လက်ရုံး နှလုံးမှာသာ အကြောင်းပဲလို့ မင်းတရားကြီး မိန့်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အခု ဒီပွဲမှာ စက္ကရုရဲ့ သမန်ညီအစ်ကိုတို့ကို အကြောင်းခံပြီး တို့အားလုံးရဲ့ လက်ရုံး နှလုံးကြောင့် စစ်အောင်ခဲ့တာပဲလို့ မှတ်လိုက်ကြကွာ၊ ဒီသွေးမျိုးကို အသက်ထက်ဆုံး ဆောင်ကြဉ်းပြီး သေနင်္ဂရာဇဝင်မှာ ကမ္ဘာ့ထိုးကြမယ်”

မင်းလှနော်ရထာက လေးနက်စွာ ဆိုပေသည်။

“မောင်ရွဲပြောတာ မှန်တယ်၊ ဟံသာဝတီ၊ မဏိပူရ၊ သံလျင်တိုက်ပွဲတွေကို ပြန်ကြည့်၊ ကိုင်း...ပြည်တိုက်ပွဲပဲ ကြည့်ကွာ၊ မဟာဓမ္မရာဇာမင်း အကွပ်မျက်ခံရပြီဆိုတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြည်တိုက်ပွဲ ဘယ်လောက်ကြမ်းခဲ့သလဲ၊ ဖရန်စစ်နဲ့ ကုလားဖြူတွေကလည်း တစ်ဖက်က လက်နက်အပြည့်နဲ့ ဝင်ကူတာ မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံး တို့ပဲ အောင်ပွဲရခဲ့တာ”

မင်းခေါင်နော်ရထာက သေတစ်ခွက်ငဲ့ရင်း ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်မင်း၊ ဒါကြောင့်လည်း ဗိုလ်သွင်းသဘင် စစ်ဘုရင်ကို၊ ခြယ်လွှင့်ဆင်ရာ၊ ဆင်တန်ဆာဖြင့် လက်ကိုင်ဖြင့်၊ ခန့်စီရင်သော် ဆိုလား အဲဒီလို စာစပ်ကြတာပေါ့”

သမန်ငယ်က အသံနိမ့်မြင့် ရွတ်သည်။ နှုတ်သွက်လေးနေသည်။ သူမူးယစ်စ ပြုပေပြီ။

“အမာ စာတွေဘာတွေ ရွတ်လို့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ မင်းစပ်တာလား”

သမန်ကြီးက ညီကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ပေါင်ကွာ၊ မင်းလက်ဝဲနော်ရထာရဲ့စာပါ”

အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဟံသာဝတီတိုက်ပွဲအပြီးတွင် လက်ဝဲနော်ရထာဘွဲ့ ရခဲ့သော လက်ဝဲသူနွဲ့ရ ဦးမြတ်စံက စစ်နှင့် ပတ်သက်သော ပျို့တစ်စောင် ရေးရန် စီစဉ်နေကြောင်း ရဲမက်တိုင်း သိထားကြသည်။ လက်ဝဲသူနွဲ့ရ၏ပျို့ မှာ မရေးဖြစ်သေးသော်လည်း တပ်သားအချို့က တွေ့ကရာစာကို ကောက် ရွတ်ကာ လက်ဝဲသူနွဲ့ရရေးသည့်ဟန် ချစ်စနိုးဖြင့် နောက်ပြောင်တတ်ကြလေသည်။

“ခုချိန်ဆို ကိုမြတ်စံ စာစပ်လောက်ရောပေါ့”

“မရေးဖြစ်သေးဘူး ကြားတာပဲကွာ၊ မင်းတရားကြီးနဲ့ ဒီအယူဒွယစစ်ပြီးမှ အယူဒွယကိုပါ လေ့လာပြီး ရေးမယ် ပြောတယ်”

တပ်မင်းနှစ်ယောက်တို့ စကားလက်ဆုံကျပြန်သည်။ ထို့နောက် နေပြည်တော်တွင် တပ်စောင့်ကျန်ခဲ့သော နောင်တော်ကြီးအကြောင်းမှတစ်ဆင့် ရှေ့တပ်ဦးတွင် လိုက်ပါသွားသော မင်းတရားကြီးအကြောင်း၊ သားတော်လတ် ခြေဖူးမင်းသားအကြောင်းတို့ကိုပါ ဆက်ပြောဖြစ်ကြလေသည်။

သေတကောင်းများလည်း တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး။

တမူးယစ်ယစ် သေအချိန်ဖြင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေသည့်ကိုင်းထံသို့ မဝင်နိုင်သူမှာ စက္ကရုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။

သီးသန့်ဖြစ်နေခြင်းကို ငြီးငွေ့လာသည်။ မင်းတရားကြီးအကြောင်း၊
 နောင်တော်ကြီးအကြောင်း မြေဒူးမင်းသားနှင့်တကွ အမြင့်မင်း၊ ပဒုံမင်း၊ ပုခန်း
 မင်း၊ ပင်းတလဲမင်း စသော မင်းတရားကြီး၏ သားတော်များအကြောင်း၊ နန်း
 တော်အကြောင်း စက္ကရု ဘာကိုမှ ရေရေရာရာမသိ။ စက္ကရုသိသည်မှာ စစ်...။
 တပ်မင်း မင်းခေါင်နော်ရထာ၊ မင်းလှနော်ရထာ၊ သမန်ညီနောင်၊
 အယုဒ္ဓယစစ်၊ သိဟဂတိဗျူဟာ၊ ရန်သူ။

အောင်ပွဲသဘင်တွင် တပ်မင်းနှစ်ယောက်နှင့် တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူး၊ သမန်
 ညီနောင်တို့သည် စစ်အကြောင်းမှတစ်ဆင့် ပွားကာ လေးနက် ကျယ်ပြန့်စွာ
 စကားပြောနိုင်ကြချေသည်။

စက္ကရုမူကား လောလောဆယ် စစ်ဆုတ်၊ စစ်ပြန် သေနင်္ဂမှအပ ဘာကို
 တွေးရမှန်းမသိ။ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ။

အထီးတည်း ဖြစ်နေခြင်းကို ခံစားလာရသည်။ နှလုံးရည် ချို့တဲ့နေပြီလား
 ဟု မိမိကိုယ်မိမိ တွေးမိလာသည်။ စစ်သည်အတွက် နှလုံးရည် မလိုဟုလည်း
 တွေးမိပြန်သည်။ သို့သော် လက်ရုံးနှလုံး ပြည့်စုံသော လက်ဝဲနော်ရထာ ဦးမြတ်စံ
 အကြောင်း ကြားရပြန်သောအခါ...

“သမန်ကြီး”

စက္ကရုနှုတ်မှ အမှတ်မထင် ထွက်သွားလေသည်။

“ဗိုလ်မင်း ကျွန်တော်ကို ခေါ်လိုက်သလား”

“အေး၊ ငါ့ကို သေတကောင်းကမ်းလိုက်စမ်း”

“ဗျာ...”

သမန်ကြီးအသံ ကျယ်လောင်သဖြင့် စကားဝိုင်း ရပ်သွားသည်။

စက္ကရုက သမန်ကြီးလက်ထဲက သေတကောင်းကို ဆွဲယူ၍ ပါးစပ်တွင်
 တောက်က မောချလိုက်သည်။

“ဗိုလ်မင်း သေရည်သောက်တယ်လား”

“စက္ကရု မင်းက သေရည်သောက်လို့”

တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စုံမှိတ်လိုက်ရသော မျက်လုံးများကို ဖွင့်ပြီး သေ၏
 ပုရသောအတွေ့ကို ခေါင်းဆတ်ဆတ်ခါ ဖယ်ထုတ်ရင်း သက်သာစေပြီးနောက်
 စက္ကရုပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ တပ်မင်းတို့ ဝိုင်းထဲဝင်ချင်လို့
 သေသောက်ပစ်လိုက်တာ”

“ဟား...စက္ကရုက သေသောက်တယ်ဟေ့၊ ကဲ...ဆိုစမ်း၊ ဘယ်နှယ်နေ
 သလဲ”

မင်းခေါင်နော်ရထာက တအံ့တဩ မေးသည်။

စက္ကရုက နောက်တစ်ကျိက် မောလိုက်ပြန်သည်။

“အား...တဲ့ရှေ့မှာ အသားကင်နေတဲ့ ဟိုမီးပုံက မီးလျှံတွေ ကျွန်တော်
 ကိုယ်ထဲ ရောက်သွားတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

အားလုံး ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ကြသည်။

သေတကောင်း တစ်ခုလုံးကုန်အောင် စက္ကရုသောက်လိုက်သည်။ ထို
 နောက် ချက်ချင်းနီရဲလာသော မျက်လုံးကြီးများကို ပင့်လျက် အားလုံးကို လေး
 ပင်စွာကြည့်ရင်း၊

“မင်းတရားကြီး ဖဝါးတော်အောက် တပ်မင်းတပ်ထဲ ကျွန်တော်ရောက်
 တာ ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ ဒါပေမယ့် ခုထိ ဓားနဲ့ မြင်းကို သဘောကျတုန်းပဲ။
 လုံကျင်ကိုလည်း ကြိုက်တယ်။ ကျောက်မီးသေနတ်လည်း သဘောကျတယ်။
 အဲမောင်းလည်း သဘောကျတယ်။ စစ်ကို ကျွန်တော် မငြီးငွေ့ဘူးဗျ။ သွေးသောက်
 တွေကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်တာပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။
 ကျွန်တော် ဒီထက်မက နေချင်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော် ဒီထက်မက နားလည်ချင်
 တယ်။ ကျွန်တော် အခု အထီးတည်း အတွေးဝင်နေတယ်။ တစ်ယောက်တည်း
 လို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အခု သေသောက်လိုက်တာဗျ။ တပ်မင်းတို့ သွေး
 သောက်တို့နဲ့ နည်းနည်း တူသွားပြီ မဟုတ်လား။ သမန်ကြီး ငါ့ကို ထပ်ပေး
 စမ်းပါဦးကွာ”

သေမသောက်တတ်သည့် စက္ကရု မူးသွားပြီကို သိသဖြင့် မင်းခေါင်နော်
 ရထာက သမန်ငယ်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

“ဆေးလိုက်ပါ၊ စက္ကရု သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ခုခု ထပ်ပြီး နားလည်ချင်သေးတယ်။ ကျွန်တော် သိ
 ချင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုသိရမှာတုန်း...ပြောကြဗျာ”

စက္ကရု လေသံပါ လေးလာသည်။

မင်းလှနော်ရထာက မင်းခေါင်နော်ရထာကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီကောင် ရဲဇာသနာ မထားဖူးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီကောင် ချစ်သူ
 မိန်းမပျိုရှိဖို့လိုပြီ သိလား မောင်တွန်”

မင်းခေါင်နော်ရထားက သမန်ကြီးကို ပခုံးမှိုကာ ဗလုံးစထွေး တကွတ် တွတ် ရေရွတ်နေသော စက္ကရုကို ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အဲဒါထက်မကတဲ့ အရာတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ထိုညဉ့်က ရှေ့ဆုံးတပ်ရုံ မင်းတရားကြီး ကိုယ်စား မြေဒူးမင်းသားထံမှ သဝဏ်ရောက်လာသည်ကိုပင် စက္ကရု မသိတော့။

* * *

[၅]

ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားကိုယ်စား သက်ရောက်အမိန့်တော်

မင်းခေါင်နော်ရထား၊ မင်းလှနော်ရထားတို့တပ်များ ပွဲရ ကြောင်း သိ၍ အားရတော်မူသည်။ တပ်တော် မုတ္တမသို့ ဝင်ပြီ။ ခမည်းတော် အနာသည်းသည်။ သတိရတော်မမူ။ ဆုတ် ဆဲတပ်တို့ အပြင်းဆုတ်ကြရမည်။

သားတော်မြေဒူးမင်း

“မင်းတပ် အမြန်ဆုံးချီသွား မောင်ရွှေ၊ မုတ္တမအထိ အပြင်းသာဆုတ်”

“မင်းကကော မောင်တွန်”

“အမိန့်တော်ထဲမှာ ငါ့တပ်နုတ်ခဲ့လို့ အတိအကျမပါဘူး။ ငါ့တပ်က နောက်စွယ်ကနေ စစ်ခံပြီး လိုက်ရမယ်လို့ မင်းတရားကြီး အမိန့်ထားခဲ့တယ်။ ဒီအမိန့် မပြယ်သေးဘူးလေ”

“မြေဒူးမင်းသား သဝဏ်ထဲမှာ တပ်တို့ အပြင်းဆုတ်ကြရမည်လို့ ပါ နေတာပဲ မောင်တွန်။ တို့နှစ်ယောက် အတူချီရမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ။ ငါ့တပ်က ဆုတ်ရုံဆုတ်တဲ့ တပ်မဟုတ်ဘူး။ စစ်ခံတိုက်ရင်း ဆုတ်တဲ့တပ် မဟုတ်လား။ ဆုတ်မြဲတပ်တွေ ဆုတ်ပေမယ့်”

“မင်းတရားကြီး သတိမရဘူးလို့ သဝဏ်မှာပါတယ်။ တို့တပ်မင်းတွေ အားလုံး စုံညီစုဝေးသင့်တယ်”

“မင်းတရားအမိန့်ရရင် ငါ ဆုတ်ခဲမယ်လေ။ သုံးရက်အတွင်း ငါ မုတ္တမကို အရောက်ချီနိုင်ပါတယ်”

“တခြားတပ်တွေက မုတ္တမအရောက် အပြင်းချီ။ မင်းက တစ်တပ်တည်း ဒီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရင် အဆက်ရိက္ခာ ပြတ်တောက်ကုန်မှာပေါ့ မောင်တွန်”

“ရိက္ခာ ငါဘာသာ ရှာမယ်ကွာ”

“မင်းတရား အနာသည်းတယ် တဲ့”

“ဒီသဝဏ်က မြေဒူးမင်းသားရဲ့ သဝဏ်ပဲမောင်ရဲ့။ မင်းတရား သတိ မရဘူးလို့လည်း သဝဏ်ထဲမှာပါနေတယ်။ တပ်ဆုတ်အမိန့်ဟာ မင်းတရားနှုတ် က အမိန့်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းတရားချွထားတဲ့ အမိန့်ကို သားတော်သဝဏ်ကြောင့် ငါ မဖျက်နိုင်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် အခုအခြေအနေက”

“မောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း။ တို့စစ်သားမှာ အခြေအနေဆိုတာ ရှိသလား”

“အမိန့်တော်အရ အမှုထမ်းပို့ပဲရှိတာ မဟုတ်လား”

“ဒါကို ငါနားလည်ပါတယ်”

“အေး...မင်းလည်း နားလည်တယ်။ ငါလည်း နားလည်တယ်။ ဒါဆို ပြီးတာပဲပေါ့”

“ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့ မောင်တွန်ရယ်”

“အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်တဲ့သူရဲ့ ခေါင်းဟာ မာတယ်။ ပျော့တယ် မရှိပါဘူး သူငယ်ချင်း”

“အေး...ကောင်းပြီကွာ၊ ငါတပ်ချီတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် စက္ကရုတို့ကို မင်းမလွှတ်နဲ့တော့။ ငါဆီကပဲ အထောက်တော်ပို့မယ်။ မင်းတာဝန်ကြီးလှ တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ငါလူတွေလည်း ပင်ပန်းလှပြီ”

ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်လက်မောင်းအိုးကို တစ်ယောက်ဖျစ်ညှစ်ဆုပ် ယမ်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။ တပ်မင်းနှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာမကောင်းကြ။ မင်း တရား အနာသည်းသည်ဆိုသော သဝဏ်ပါ သတင်းကြောင့် စိတ်လေးနေကြသည်။ မင်းလှနော်ရထာက ရီဝေစွာ ကြည့်သည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာက ပြုံးပြရင်း...

“ရန်သူလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျသွားပါပြီကွာ၊ တိုက်ရင်း ဆုတ်ရင်းနဲ့ ငါလည်း မုတ္တမကို မကြာခင်မှာ ရောက်မှာပါ။ မြေဒူးမင်းသားကို မင်းလျှောက်

လိုက်ပါ။ စိုလ်တွန်ဟာ ရန်ငှက် ရန်စသောကို လက်စသိမ်းရင်း လိုက်ပါလာပါ ပြီလို့”

မိုးမှုန်တဖွဲဖွဲအောက်မှာပင် မင်းလှနော်ရထာ၏ တပ်ချီသွားလေသည်။ ဆင်ထက်မှ မင်းလှနော်ရထာ၏ သဏ္ဌာန် လွင်ပြယ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ မင်းခေါင်နော်ရထာလည်း တဲစခန်းသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

သမန်ညီနောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် မင်းခေါင်နော်ရထာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟိုအကောင် စက္ကရု၊ အမူးပြေသွားပလားဟေ့၊ မအိမသာဖြစ်နေရင် တကောင်းတစ်လုံးလောက် ထပ်ပေးလိုက်”

သမန်းပုံးမှ ဗန်လွန် ဗန်လွန်မှ ဖြတ်စီး၊ ဖြတ်စီးမှ တနင်္သာရီ။

မင်းခေါင်နော်ရထာတပ်တို့ အစဉ်အတိုင်း စစ်ခံရင်း ဆုတ်ခဲသည်။

တဖြည်းဖြည်း နိုင်ငံတော် နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်နှင့်အမျှ တိုက်ပွဲ လည်းပါးလာသည်။ အယုဒ္ဓယတပ်တို့ နယ်ကျွံ၍ လိုက်တိုက်ရန် မဝံ့ကြ။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာအကူး လမ်းခုလတ်တွင်သာ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်သည်။ သို့တစေ အနီးကပ်ရင်ဆိုင်မတိုက်ကြ။ ရှေ့မှ ကြို၍ လည်းကောင်း၊ နောက်မှ လိုက်၍ လည်းကောင်း အဝေးမှသာ အမြှောက်၊ စီနီပြောင်းတို့နှင့် ပစ်ခတ် လေသည်။

မင်းခေါင်နော်ရထာတပ်မှာ တိုက်ပွဲအတွက် အခက်အခဲမရှိ။ စစ်ပျော့လာ သော ရန်သူအဟန့်အတားကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဖြတ်ကျော်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် အကြီးမားဆုံး အခက်အခဲတစ်ရပ် ဝင်လာလေသည်။

ယင်းကား ရိက္ခာ။

တနင်္သာရီသည်လည်း မိုးကြိုးသောဒေသဖြစ်သည်။ တနင်္သာရီမြောက်ပိုင်း ‘ဆားလင်းခောင်းကြား’သို့ တပ်ရောက်ချိန်တွင် တပ်၌ ရိက္ခာလုံးဝ ကုန်ခန်း သွားသည်။ အိုးစားရဲမက်များ၏ နှစ်ပြည်ဝင် ဆန်စလွယ်အိတ်များတွင် ဆန် တစေ့မှ မရှိတော့။

ရိက္ခာရှာဖွေရေးသည် အရေးအကြီးဆုံးလုပ်ငန်း ဖြစ်လာသည်။ ရှေ့မှ ရိက္ခာထောက်တပ် ဖြစ်သော မင်းလှနော်ရထာတပ်နှင့်လည်း အဆက်ဝေးကွာခဲ့ ပြီ။ မင်းလှနော်ရထာတပ်မှ ရိက္ခာပို့တာဝန်ယူခဲ့သော်လည်း သူတို့လည်း မင်း တရားရိုရာ မုတ္တမသို့ အပြင်းချီနေရသည့်အတွက် ယခင်ကလို ရိက္ခာအရေး ဦးစားမပေးနိုင်တော့။

ဆားလင်းချောင်းကြား စခန်းတွင် တပ်မင်း မင်းခေါင်နော်ရထာသည် ရိက္ခာရှာဖွေရေးအတွက် ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်၊ အကြပ်၊ သွေးသောက်များ အားလုံးကို စုံညီစုဝေးစေလိုက်သည်။

“ငါး၊ လိပ်၊ မြွေနဲ့ တွေ့ရမှာ စားကောင်းတဲ့ အရွက်မှန်သမျှကို ရောကျိုပြီး တို့များစားခဲ့ရတာ လေးရက်ရှိပြီ။ ဆားကိုလည်း တန်ရုံ ခပ်စားကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ရဲမက်တွေ ဆန်နဲ့ဆား အလုံအလောက်မရတာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကျော်ပြီ ဆိုတာ မင်းတို့အသိ။ ဆားက တို့ပင်လယ်ရေကနေ ဖြစ်သလိုလုပ်ယူလို့ ရတယ်ထား။ အရေးအကြီးဆုံးဆန်က လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ငါ့ကောင်လေးတွေဟာ အယုဒ္ဓယ စချီတဲ့ မနုဇ္ဈိန် ပြာသိုကတည်းက ပွဲကြမ်းဝင်ခဲ့ကြရတယ်။ အခု ကဆုန်ထဲရောက်လာပြီ။ တစ်လျှောက်လုံး အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ ရဲသွေးပြဲခဲ့ကြတယ်။ ရန်သူ့ စစ်ကို စိတ်ပူစရာမရှိတဲ့ အခုလိုအချိန်ကျမှ ကလေးတွေ ရိက္ခာငတ်ရတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး”

မင်းခေါင်နော်ရထာသည် ကိုယ်တိုင်ပင် ဆာလောင်ငတ်မွတ်ခြင်းကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက် ပြောလေသည်။ တပ်မင်းကိုယ်တိုင် ရိက္ခာပြတ်ဒဏ်ကို ခံရကြောင်း သိထားသောလက်အောက်ဗိုလ်တို့လည်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

“မောင်ရွဲတပ်ဟာ ခုဆို မင်းတရားတပ်နဲ့ ပေါင်းလောက်ပြီ။ သူ့ဆီက ရိက္ခာကို မမျှော်လင့်နဲ့။ တို့ ဘာသာတို့ ရိက္ခာရှာရမယ်။ ဒီမှာ နယ်ကျွန်းတဲ့သူ ဘယ်သူရှိသလဲ”

“ကျွန်တော်”

“ကျွန်တော်”

တပ်မှူး ဣန္ဒသုနှင့် ဗိုလ်မင်းဘယစည်သူတို့ထံမှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အသံထွက်လာသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာက တပ်မှူးဣန္ဒသု ရှေ့သို့ရပ်လိုက်သည်။

“ဣန္ဒ တာဝန်ယူ၊ ဘယစည်သူ မလိုက်နဲ့။ မင်း ဒဏ်ရာရထားတယ်”

“ဣန္ဒသူ မင်း လူဘယ်လောက်ယူမလဲ”

ဣန္ဒသူ၏ မျက်လုံးများကား မင်းခေါင်နော်ရထာ၏နောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသော စက္ကရုထံမှ မရွေ့။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်မင်းစက္ကရုရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှုကို ယူပါရစေ။ ဒီနယ်က ကျေးရွာတွေကို ကျွန်တော် လိုက်ပြမယ်။ ရိက္ခာရှာ အစီအမံကိုတော့ ဗိုလ်မင်းစက္ကရု ခေါင်းဆောင်မှုနဲ့ပဲ ကျွန်တော် လုပ်ချင်ပါတယ်”

စက္ကရုသည် တပ်ဖွဲ့စည်းပုံအရ ဣန္ဒသူကဲ့သို့သော တပ်မှူးငါးယောက် အပေါ် ဦးစီးပြုရသူ ဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းပြီ။ စက္ကရု တာဝန်ယူ အဦးအစီးပြု၊ စက္ကရုကပဲ လူရွေးတော့။ အေးလေ ဘယ်သူ့ကို ရွေးမယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးပါပြီ။ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ စက္ကရု၊ သမန်ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ ဣန္ဒသူ ပေါင်းသုံးယောက်ဆိုရင် တော်ပြီလား၊ ထပ်ယူဦးမလား”

“မယူတော့ဘူး တပ်မင်း”

“အေး၊ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ တအိုးစားလို့ သဘောထားလိုက်ကြတော့” တအိုးစားတွင် တပ်သားငါးယောက် ပါဝင်လေသည်။

“စက္ကရုက အိုးစားမှူးပေါ့ကွာ၊ အင်း ငါ့ကောင်လည်း ရိက္ခာရှာတော့မှပဲ ဗိုလ်ကနေ အိုးစားဖြစ်သွားတော့တာပါလား”

ရယ်ကြလေသည်။ စက္ကရု၏ အရာအဆင့်သည် စင်စစ် နှစ်အိုးစား။ အကြပ်ငါးဦး၊ သွေးသောက်နှစ်ဦး၊ တပ်မှူးငါးဦးအပေါ်က ငါးရာဦးစီးရသော ဗိုလ်ရာထူးဖြစ်သည်။ ငါးရာဗိုလ်သည် တပ်သားသုံးယောက်သာပါသော အဖွဲ့၏ အိုးစားဖြစ်သွားရခြင်းကို မင်းခေါင်နော်ရထာ ရည်ရွယ်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ တစ်ခုမှာလိုက်မယ်၊ ဒါ စစ်မိန့်ပဲ”

မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ အသံဝါကြီးကြောင့် ရယ်သံများ တိတ်သွားကြပြန်သည်။

“စက္ကရုခေါင်းဆောင်တဲ့ ရိက္ခာရှာအဖွဲ့၊ မင်းတို့ အခု ဧနပုဒ်ကျေးရွာနဲ့ ရွာငယ် ရိက္ခာရနိုင်သမျှ နေရာတွေမှန်သမျှကို သွားပြီး ရှာကြရတော့မယ်။ ရိက္ခာရှာရာမှာ မင်းတို့ဟာ မင်းတရားကြီး ဖဝါးအောက်က ငါ မင်းခေါင်နော်ရထာ ဗိုလ်ထွန်းရဲ့တပ်က လက်ရွေးစင် ယောက်ျားကောင်းများဆိုတာ အမြဲ နှလုံးသွင်းပါ။ ငါတို့ဟာ ရဲမက်ကောင်းတွေ၊ စစ်သည်ကောင်းတွေ၊ ပြည်သားပြည်သူတို့ရဲ့ရန်ကို တွန်းလှန်ပေးရတဲ့ လက်ရုံးသမားတွေဆိုတာ မမေ့နဲ့။ မင်းတို့ဟာ တောပုန်းခားပြဲတွေ မဟုတ်ဘူး။ ရောက်လေရာရွာမှာ တွေ့ကရာဝင်ဆွဲတဲ့ လူသွမ်း လူဆိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူ မပေးချင်တာ မယူနဲ့။ သူပေးမလွှဲ၊ သူမရောင်းချင်တာ မဝယ်နဲ့။ သူရောင်းမဝယ်၊ သူဝမ်းစာထဲက မကွဲနဲ့။ သူ ပိုလွှဲမှတောင်း။ အောင်မြင်တဲ့ သေနင်္ဂနဲ့ စစ်ဆုတ်စစ်ပြန်လာတဲ့ ငါတို့ဟာ ရန်သူ့ မြေတုန်းက ဂုဏ်သတင်းမွှေးခဲပါလျက်ကနဲ့ ကိုယ့်မြေကိုယ်ပြန်ရောက်

ကာမှ တောပုန်းလုဆိုးမဖြစ်စေနဲ့။ မတတ်သာလွန်းမှ ဓားကို ထုတ်။ ဓားသွားပေါ်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိနေကြပေစေ၊ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် တပ်မင်း”

“ဟောဒီမှာ ငါ ပါလာသမျှ၊ အဆောင်အယောင်တွေထဲက ရတနာတွေ၊ ဒါတွေ ယူသွား၊ လိုတဲ့နေရာမှာ ဒီရွေတွေ ရတနာတွေနဲ့ ရိက္ခာလဲခဲ”
လက်ဝတ်များ၊ ခါးစည်းကြီးမှ ရတနာများကို မင်းခေါင်နော်ရထာ ထုတ်ပေးသည်။

“ကိုင်း အချိန်မရှိဘူး သွားကြတော့၊ သမန် တို့သေ သိပ်မသောက်ကြနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်မင်း။ ကျွန်တော်တို့က ဆင်ခြင်နိုင်ပါတယ်။ စိုလ်မင်း စက္ကရသား”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်လေသည်။ သမန်းပုံးအောင်ပွဲမှစ၍ စက္ကရသေသောက်တတ်သွားကြောင်း အားလုံး သိနေကြသည်။

“လက်နက်တော့ အပြည့်သာ ဆင်သွားကြဟေ့”

ကျောက်မီးသေနတ်လွယ်လျက်၊ အမောင်းကို ခွဲလျက်၊ ခါးချပ်တွင် ဓားအိတ်ချိတ်လျက်၊ ခါးစည်းကြားတွင် ဓားမြှောင်ထိုးလျက်၊ စက္ကရသည် မြင်းဖြူကြီး အာကာပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

စက္ကရ၏ ဝဲဘက်တွင် လမ်းပြမည့် ကုန်းသူနှင့် သူ့မြင်း။

စက္ကရ၏ နောက်တွင် သမန်ကြီး သမန်ငယ် မြင်းကိုယ်စီ။

“လူလေးတို့ ငါမှာတာ မမေ့ကြနဲ့”

မင်းခေါင်နော်ရထာက အာကာ၏ လည်ဆံများကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြောသည်။

မြင်းလေးစီး အရှေ့ဘက်သို့ စိုင်းနှင့်သွားကြလေသည်။

*

လွန်ခြစ်ရွာ၊ လားအိုင်ရွာ၊ ကလိန်းအိုင်ရွာ၊ မြင်းတက်စုရွာ၊ ခရားတောရွာ...။

ရိက္ခာအတွက် အဆင်ပြေခဲ့သည်။

တောပုန်း လုဆိုးတပ်များနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရသည်မှအပ အထူးအထွေ အခက်အခဲမရှိ။ ရွာခံလူများက ဆန်၊ ငါးပိနှင့် ဆားတို့ကို လိုလို

လားလား ပေးကြသည်။ အချို့ရွာများက လက်ဝတ်ရတနာနှင့် လဲကြသည်။ အချို့ရွာများမှ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော ဓလေ့ရှိကြသဖြင့် စက္ကရတို့ ရွာစွန့်ချဉ်းကပ်ပြီ ဆိုကတည်းက ရွာစည်းရုံးတံခါး ပိတ်ကာ မျှော်စင်ထက်မှနေ၍ ခူးလေးဖြင့် ဆီးကြိုကြသည်။ မသေမပျောက်စေဘဲ ဒဏ်ရာ အနာတရရရလောက်သာ တိုက်ခိုက်ပြီးမှ ကျိုးခွဲစေရသည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်သည် မုတ္တမထက်သို့ တဖြည်း ဖြည်း ချီလာနိုင်ခဲ့လေသည်။

“နောက် နှစ်ရက်ဆိုရင် မုတ္တမကို တို့ရောက်ပြီ။ စက္ကရတို့ ဒီတစ်ခေါက် ပဲ ထွက်ဖို့ ကျန်တော့တယ်”

မင်းခေါင်နော်ရထာက ထုံးစံအတိုင်း ရိက္ခာအရှာထွက်တော့မည့် စက္ကရ၏ အာကာဘေးတွင် ရပ်ရင်း ပြောသည်။

“အခု ဘယ်ရွာကို သွားမှာတဲ့လဲဟေ့”

“ကနဦးရွာ တပ်မင်း”

“ဟေ့...တို့ အယုဒ္ဓယကို ချီတုန်းက အဲဒီရွာကို ဖြတ်ခဲ့သေးသကော၊ တိုက်ပွဲတောင် ဖြစ်ခဲ့သေး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် တပ်မင်း၊ ကနဦးရွာမှာ မဏိပူရက ပြောင်းလာတဲ့ ကသည်းအချို့ ရှိတယ်။ ရွာကတော့ ရွာကြမ်းပဲ”

“ကျုပ်တို့ရှိပါတယ် တပ်မင်း၊ ကုန်းသူရဲ့”

သမန်ကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မဏိပူရအနွယ်တွေ ရှိတဲ့ရွာဆိုတော့ သမန်ကြီးတို့နဲ့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ မင်းတို့က နားလည်အောင်ပြော၊ ကြားလားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့...တပ်မင်း”

မြင်းလေးစီး အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ စိုင်းနှင့်သွားကြသည်။

* * *

[၆]

ကညင်တောအုပ်ကိုဖြတ်၍ တောင်စောင်းအတိုင်း တစ်မနက်ခင်းလုံး မြင်းဖြင့် တက်ကြရသည်။ တောအုပ်နှင့် တောင်ကြားလျှိုတွင် မည်းမှောင်နေ သောလည်း တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ နေထွက်တပြုပင် ရှိနေကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

နံနက်၏ အေးမြရှင်းသန့်လေကြောင့် နွမ်းနယ်မှုများ လျော့ပါးသွား ကြသည်။

“ဗိုလ်မင်း...ဟိုးမှာ မီးခိုးငွေ့လေး လွင့်နေတာ ကနစိုးစွာပေါ့”

ကုန်သွယ်က တောင်ထိပ်ဆီမှ နေ၍ မျက်စိတဆုံး လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး၏ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ စိမ်းမြေ့၍ညိုသစ်အုပ်တို့အကြားမှ ဖြည်းညင်း စွာ လွန်လျှော့နေသည့် မီးခိုးစလေးတစ်စကို စက္ကရု တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဝေးလံသောအရပ်မှ ဖြစ်သောကြောင့် မီးခိုးငွေ့မှာ ငြိမ်သက်နေသည် ထင်ရသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းက သဲသဲမဲမဲရွာခဲ့သော မိုးကြောင့် မြူများ တအိအိဆိုင်းနေ သည်။ မီးခိုးငွေ့လေးမှာ မြူလွှာတို့အကြား ချည်နဲ့စွာ ထိုးဖောက်နေရသယောင်။

“နေမပူခင် အရောက်သွားကြရအောင်”

“နောက်ပါတယ် ဗိုလ်မင်း၊ ကျွန်တော်တို့ လူရော မြင်းပါ လန်းဆန်း နေကြတာပဲ”

ကုန်သွယ်က ပြောပြောဆိုဆို မြင်းကို တောင်ကြောအတိုင်း နှင်သွားသည်။

“ကိုင်း...လာကြဟေ့”

စက္ကရုလည်း တောင်အောက်သို့ မြင်းစိုင်းကာ ဆင်းခဲ့လေသည်။ ချုံနွယ် တို့ ထူပြောသော်လည်း မြင်းပြေးသာရလမ်းများ ရှိနေသဖြင့် ခရီးတွင်သည်။ အာကာသည် လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ ကဆုန်စိုင်းလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွာစည်းရိုးကို တွေ့ရသည်နေရာ၌ မြင်းလေးစီး၊ ပြန်ဆုံကြသည်။ ကုန်သွယ်သည် စက္ကရု၏ အမိန့်ကို စောင့်ရင်း မြင်းပေါ်၌ မတ် မတ်ထိုင်သည်။

“စည်းရိုးကို သူလိုငါလို ဆူးခတ်တို့ ဝါးတို့နဲ့ မကာဘူး။ သစ်လုံးတွေ နဲ့ အလုံအခြံကာထားတယ်။ ဝင်းတံခါးနားမှာလည်း မျှော်စင် ဆောက်ထား တယ်။ ကုန်သွယ်...မင်းရွာက စစ်ရေးစစ်ရာကို နားလည်ထားတဲ့ ရွာပဲကွ”

ခြံစည်းရိုးတံခါးဝအနီးမှာ ထိုးထွက်နေသော မျှော်စင်ကို ကြည့်ရင်း စက္ကရုက ပြောလေသည်။

“မထီပူရ အနွယ်တွေရှိတဲ့ရွာပဲ ဗိုလ်မင်း၊ ကသည်းတွေ စစ်ထိုးစစ်ခံ ကောင်းကောင်းနားလည်ကြတာ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့ ပါပါတယ်ဗျာ”

သမန်ငယ်က စိတ်ချယုံကြည်ထားသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကဲ...ကုန်သွယ်၊ မြင်းကို အသာစီးကျသွား၊ ဘာလက်နက်မှ မကိုင်နဲ့၊ ရွာတံခါးအနားအထိလည်း မကပ်နဲ့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းက နေပြီး အသံပြု၊ မင်း နောက်က တို့ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဗိုလ်မင်း”

ကုန်သွယ်သည် မြင်းစက်ကို လျော့ရိရိကိုင်ကာ အသားကျစီးသွားသည်။ ကုန်သွယ်နောက်မှ စက္ကရု၊ စက္ကရုနောက်မှ သမန်ကြီး သမန်ငယ်ယှဉ်လျက် လိုက်ခဲ့ ကြသည်။

တူရုသို့ မျက်နှာမူထားသော်လည်း စက္ကရု၏ အကျင့်ပါနေသော အာရုံ များက အရပ်လေးမျက်နှာရှိ အငွေ့အသက်များကို သတိကြီးစွာ အကဲခတ်ရင်း နီးကြားနေကြသည်။ ရွာစည်းတံခါးမဖွင့်သေး၊ ရွာထဲမှ အသံဗလံ မကြားရသေး။ နံနက်စောစော ချက်ပြုတ်နေဟန်တူသည့် မီးခိုးငွေ့များသာ တလူလူတက်နေ သည်။

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော ရွာအဝင်...

အန္တရာယ်တစ်ခုခု၏ အန္တရာယ်သက်ကို စက္ကရု ရလိုက်သည်။ ထီးထီး မားမား မျှော်စင်ထက်သို့ စိုးရိမ်စွာ မောကြည့်လိုက်သည်။ လုံခြုံစွာကာထားသော သစ်လုံးများနောက်၌ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသလို ထင်မိသည်။ နောက်ခံ နေရောင်ကြောင့် လှုပ်ရှားမှုဆီမှ တစ်ခုခု ဝင်းပြက်သွားသလိုလို...

စစ်ပွဲသတိဖြင့် နိုးကြားထက်မြက်နေသော အသိက တုံ့ဆိုင်းမနေ၊ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကုန်သွယ်ကား ရှေ့ဆီမှာ အေးဆေးစွာ...

ညှို့ကြိုး တုန်ခါသံတစ်ခု...

“ကုန်သွယ် ကားကိုရောင်”

သတိပေး အော်ဟစ်ရင်း ကုန်သွယ်မြင်းကို စက္ကရုမြင်းဖြင့် ကိုယ်စောင်း ဝင်တိုက်လိုက်သည်။ ကုန်သွယ် မြင်းပေါ်မှ လွင့်ကျသွားသည်။ သို့သော် စက္ကရု ၏ ပခုံးတွင် မီးစနှင့် ထိုးလိုက်သည့် အလား...

မြားတစ်စင်းသည် စက္ကရု၏ ပခုံးထက်သို့ ထိမှန် ဖြတ်သန်းကာ မြေ ပေါ်သို့ ဝင်စိုက်နေလေသည်။

သမန်ကြီး သမန်ငယ်တို့က မျှော်စင်ဆီသို့ ဆေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ မပစ်နဲ့၊ သမန်ကြီးလာစမ်း၊ ဒါ အဆိပ်လူးမြား။ ငါ့ ပခုံးကို ဓား နဲ့စွဲ၊ အဆိပ်တွေ ထုတ်ပစ်၊ အဝတ်ချည်ပေး၊ ကုန်သွယ် မြင်းကို ကွယ်ထား။ သမန်ငယ်က မျှော်စင်ပေါ်တက်စမ်း...”

စက္ကရု တောက်လျှောက် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ စက္ကရု အဆိပ်မြားထိ သွားသည်ကို သိကြသောအခါ သမန်ကြီး အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။ သမန် ငယ်က မျှော်စင်၏ အောက်ဆုံးသစ်တုံးအဆင့်ကို စည်းရိုးအပြင်ဘက်ဆီမှ ခုန် ဆွဲကာ သစ်လုံးတန်းများအတိုင်း ကျွမ်းကျင်စွာ တက်သွားသည်။

“သမန်ငယ် ပစ်တဲ့လူတွေရင် ဘာမှမလွန်စေနဲ့ဟေ့၊ နောက်ထပ် ရန်မမူ နိုင်လောက်ရဲ့ပဲ လုပ်ထား”

ပခုံးဒဏ်ရာသို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် စွဲလိုက်သည့်အတွက် မျက်ခနဲ ဖြစ်သွား သော နာကျင်ခြင်းကို အကြိတ်ခံကာ စက္ကရု အော်ပြောလိုက်သည်။ နောက်ထပ် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာမလား။ စက္ကရုပခုံးတွင် ပဝါစည်းပြီးချိန်မှာပင် ရွာစည်း ရိုးတံခါး ပွင့်လာကာ ရွာသားများ ထွက်လာကြသည်။ ရွာသားများလက်မှာ ဒူးလေး၊ လင်းလေး၊ လုံလျှင်ကိုယ်စီဖြင့်...

ရှေ့ဆုံးမှ အသက်ကြီးကြီးရွာသားတစ်ဦးက လက်နက်ကို ရွာသားများ အား လက်တားပြီး စက္ကရုအနီး လျှောက်လာသည်။ ရွာသားများကမူ လက်နက် အသင့်ဖြင့် ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်...အယုဒ္ဓယစစ် ပြန်ဆုတ်လာတဲ့ မဟာမင်းခေါင်နော်ရထာတပ်က ဗိုလ်မင်းပါ ရိက္ခာအတွက် ကျုပ်တို့ လာပါတယ် သူကြီး၊ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး”

စက္ကရု၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစား၊ စက္ကရုပခုံးမှ ဒဏ်ရာ၊ ထွားကျိုင်း သောမြင်းများ၊ ကုန်သွယ်၊ သမန်ကြီး၊ သမန်ငယ်တို့၏ သွင်ပြင်ကို ချက်ချင်း အကဲခတ်မိသွားဟန် ရှိသည်။

“ဝရီးက ကနဦးသူကြီးမဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး” သူကြီးက စက္ကရု၏ ဒဏ်ရာကိုကြည့်၍...

“ဒီဒဏ်ရာက”

“ဪ...ဟိုမျှော်စင်ပေါ်က လာတာပေါ့။ ကျုပ်ကို ဗိုလ်မင်းသာမထွန်း လိုက်ရင် ကျုပ် လည်းမျိုလား၊ ရင်အုံလား တစ်ခုခုပေါ့”

“ကုန်သွယ် တိတ်စိမ်း”

စက္ကရုက ဒေါသဖြင့် အခဲမကျေဖြစ်နေသော ကုန်သွယ်ကို ငေါက်ငမ်းကာ သမန်ငယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“တွေ့လား သမန်ငယ်”

သမန်ငယ်၏မျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးစေ၏ အောက် မှ ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းများမှာ ပြုံးယောင်မဲ့ယောင်။

“တွေ့တာပေါ့ ဗိုလ်မင်း၊ သင်းမှာ မြားတံတစ်ချောင်းတည်း ရှိနေတာ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတာပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဗိုလ်မင်းက ကျွန်တော် တို့ သေနတ်နဲ့ ထိုးအချိန်မှာ မပစ်နဲ့လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာ သင်း ကံကောင်း တာပဲ။ အလွန်ထူးခြားတဲ့ ရန်သူကို ကျွန်တော် တွေ ခဲ့ရတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမန်ငယ်”

“ကျွန်တော်တို့တွေ တော တစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်။ ဒူးလေးကို လက် ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လို့။ ကျွန်တော်က ဟေ့...ဒီမယ်လို့ အော်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော်ဘက် ပြန်လှည့်တယ်။ အား...မျက်လုံးတွေ မီးထွက်လာမလား အောက်မေ့ရတယ်။ အကြိတ်ထားလိုက်တဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း တင်းတင်း ခေ့လို့။ အတော်ကြည့်လိုကောင်းတဲ့ ရန်သူလေး ဗိုလ်မင်းရဲ”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အလွန်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဗိုလ်မင်း”

“ဪ ဘဒ္ဒါကိုး။ ကိုင်း ဗိုလ်မင်းတို့ ရွာထဲဝင်ကြပါ။ မင်းတို့လက်နက်တွေ ပြန်သိမ်းလိုက်ကြတော့ဟေ့။ ဒါ ရန်သူမဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးရှင် မင်းတရားကြီးရဲ့ နာမည်အကြီးဆုံးတပ်က သူရဲကောင်းတွေ။ ကိုင်း ကိုင်း ကြွကြွပါ ဗိုလ်မင်းတို့”

သူကြီးက ဖော်ရွေစွာ ပြောတော့မှပင် ရွာသားများက လက်နက်ပြန်သိမ်းကြသည်။

ပရုံးဒဏ်ရာမှ နာကျင်ကျိန်းစပ်သော ဝေဒနာ၊ ကနစိုးသူကြီး၏ ငွေ့ထွေးသော ကြိုဆိုမှုကြောင့် ဝမ်းသာရခြင်းတို့ကို မေ့ချောက်လျက် ရွာထဲအဝင်တွင် စက္ကရူ မျှော်စင်ထက်သို့ လှမ်းကြည့်မိလေသည်။

သူကြီး ရေရွတ်လိုက်သော အမည်တစ်ခုက စက္ကရူ နားဝအနီးတွင်သာ လှည့်ပတ်နေသည်။

ဘဒ္ဒါ။

* * *

[၇]

အစိမ်းရောင်နှင့် အနီရောင်အတွဲ။

လောက ရှိရှိသမျှ အရောင်တွေထဲမှာ အမုန်းတီးဆုံး အစက်ဆုပ်ဆုံး အရောင်နှစ်ခု။ အရောင်နှစ်ခု တွဲဖက်နေသည်ကို မြင်ရလျှင်ပင် ရင်ထဲမှာ နာကျည်းမှုများက တလိပ်လိပ်တက်လာတတ်သည်။ နာကျည်းမှုများနောက်မှာ ထက်ကြပ်မကျွာ ကပ်ပါသည်က ဒေါသ။

အစိမ်းနှင့် အနီတွဲနေသည်ကို မြင်ရလျှင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများ ဆူဝေလှည့်ပတ်လာတတ်သည်။ နှလုံးအိမ်သို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ထိုးဆောင့်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖဝါးများသည် ပိုးကောင်ပေါင်း မြောက်များစွာ ထိုးဆိတ် ကိုက်ခဲခြင်းခံရသလို တစစ်စစ် ဖြစ်လာတတ်သည်။ လက်ချောင်းတွေလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်လာတတ်သည်။ မိမိ၏ လက်ဖဝါးကို မိမိမမြင်ဖူးသလို ပြန်၍ ဖြန့်ကြည့်မိသည်။ လက်ဖဝါးတွင် ရုပ်ပုံလွှာများ ပေါ်လာသည်။

အဖ၏ မျက်နှာ၊ အမိ၏ မျက်နှာ၊ ဘိုး၏ မျက်နှာ ပြီးတော့ မောင်ငယ်၏မျက်နှာ၊ သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးအလိမ်းလိမ်း။ သူတို့နှုတ်ခမ်းများ တရွရွ လှုပ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်ခုတည်းသောစကားကို အဖေ၊ အမိ၊ ဘိုးနှင့် မောင်ငယ်တို့ သံပြိုင်ရွတ်အော်နေကြသည်ဟုလည်း ကြားယောင်ရသည်။

“ရန်သူကို လက်စားချေပါ။ ရန်သူကို လက်စားချေပါ”

လက်ဖဝါးပေါ်မှ မျက်နှာများသည် ရုတ်ခြည်းပင် ပိုးတဝါးဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ မိမိမျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များစီးကျလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မဝေးကွာလှသေးသောအတိတ်သည် ‘ဘဒ္ဒါ’၏ နှလုံးအိမ်တွင် ပူပြင်း
တောက်လောင်စွာ လှည့်ပတ်နေဆဲ။

*

အဖနှင့် အမိက တောင်ယာသို့ သွားနေသည်။ ဘိုးက တစ်နေ့ဆီက
ဖွပ်ထားသော ပျားအုံမှ ပျားဖယောင်းများ ထုတ်ကာ မီးတိုင်လုပ်နေသည်။
မောင်ငယ်ကလေးကမူ ဘိုးလုပ်ပေးသော မြားဖြင့် သစ်ရွက်များကို ပစ်ခတ်
ကစားနေသည်။ မိမိကမူ မောင်းထောင်းလျက်။

ဘဒ္ဒါ၏ ထောင်းချက်သည် မဏိပူရ တောင်နံရံများဆီသို့ စည်းချက်
ကျစွာ ရိုက်ခတ်ပဲ့တင်လျက် ရှိသည်။ ကျောက်ဆောင်နံရံကြီးများဆီက ပဲ့တင်ပြန်
လာသော အသံထဲတွင် ဘဒ္ဒါဂီတသံကို တွေ့ရှိနေသည်။

“ဘဒ္ဒါ...ဘဒ္ဒါ...ဘဒ္ဒါ...”

ပဲ့တင်သံ၏ နုရည်ဂီတသည် ‘ဘဒ္ဒါ...ဘဒ္ဒါ’ဟု အသံထွက်နေသလိုလို။

မဏိပူရတောင်ကို ဘဒ္ဒါချစ်သည်။ နေပြောက်မထိုးသော ကျွန်းတော
ကြီးများကို ချစ်သည်။ တဖောက်ဖောက်ကျနေ နှင်းစက်လေးတွေကိုလည်း
ချစ်သည်။

အို အရှေ့ဘက်က စမ်းချောင်း၊ ရေတံခွန်၊ လျှိုထဲမှာ တွယ်ကပ် ပေါက်
နေသည့် ချုံနွယ်ကလေးတွေ၊ ပန်းပွင့်လေးတွေ၊ ချောင်းထဲမှာ ကူးနေသည့်
ဟင်္သာလေးတွေ အားလုံး အားလုံးကို ဘဒ္ဒါ ချစ်သည်။

မဏိပူရသည် ဘဒ္ဒါအတွက် ပကတိငြိမ်အေး ချမ်းမြေ့သော တိတ်ဆိတ်
နက်ရှိုင်းသော သောကကြောင့် ကြကင်းသော လောကဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း
အားကြီးသောညတွင် မီးပုံဘေးမှာလှဲ၍ ဘိုးပြောပြသော မုဆိုးပုံပြင်များကို
နားထောင်ရသည်မှာလည်း ထူးခြားသော အရသာ။ တပေါင်ပေါင် ထွက်ပေါ်လာ
တတ်သော ချေဟောက်သံသည် ဘိုးပုံပြင်ကို ပို၍ အသက်ဝင်စေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အဘနှင့်အတူ ပို၍ မြင့်သော တောင်များဆီ ပို၍နက်သော
တောများဆီသို့ အမဲလိုက်ထွက်ရသည်။ အဖကတော့ အန္တရာယ်များသည်ဆို
ကာ မခေါ်ချင်တတ်။ သို့သော် အဖရှေ့မှ ဦးစွာ ဒူးလေးထမ်း၍ ဘဒ္ဒါ ထွက်ခွဲ
သည်ချည်းပင်။

‘ဘိုးရဲ့မြေ အဘရဲ့သမီး ဘဒ္ဒါပါ။ ကောင်းကောင်း အမဲလိုက်တတ်ပါ
တယ် တော့’ဟု ဘဒ္ဒါ အမြဲပြောသည်။

အဘက သစ်ပင်မြင့်ကြီး၏ ဟိုးထိပ်ဖျားသို့ တက်၍ ပျားဖွပ်နေချိန်
တွင် ဘဒ္ဒါက စမ်းချောင်းစပ်ထိုင်၍ မှိန်းတစ်ချောင်းဖြင့် ငါးထိုးသည်။ မှိန်း
ဖျားတွင် တဖျပ်ဖျပ်ပါလာတတ်သော ငါးကြင်းများကို တံစိုးထိုး၍ မီးပုံမှာကင်
သည်။ ပြီးတော့ ပူပူနွေးနွေးပင် ဘဒ္ဒါ အားပါးတရစားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ
တော့ သစ်ကိုင်းခြောက် သစ်ရွက်ခြောက်တွေ မီးပုံရှိပြီး ရွံ့ဖြင့် မဲထားသော
ငါးကြင်းကို မီးအုံ့၍စားသည်။ ပြီးတော့ ရေတံခွန်အောက် စမ်းချောင်းမှာ ဘဒ္ဒါ
ရေချိုးသည်။ တောပန်းလေးတွေကို ခြွေ၍ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ချောရင်း
မျောသွားသော ပန်းပွင့်လေးတွေနောက်သို့ အမိကူးလိုက်ရသည်မှာ ပျော်စရာ
အကောင်းဆုံး။ ရေကူးလို မောသွားလျှင် ကျောက်ဖျားပေါ်မှာ ဘဒ္ဒါ တရားတမော
အိပ်သည်။ နွေးထွေးသော နေရောင်သည် တောအုပ်ကို ဖောက်ထွင်းကာ ဘဒ္ဒါ
မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ နူးညံ့စွာ ကျဆင်းလာတတ်သည်။

‘ဘဒ္ဒါရေ ထတော့လေ၊ ဘဒ္ဒါရေ ထတော့လေ’ ဟု နေရောင်ခြည်က
လှုပ်နှိုးတတ်သည်။

တောနက်ထဲမှ အဘပြန်ရောက်လာချိန်တွင် ဘဒ္ဒါ၏ ဘေးမှာလည်း
ကျောက်ငါးကြင်းကြီးများ တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိနေပေပြီ။ အဘ ပန်းပေါ်မှာ ပါလာ
သော သားကောင်၏ သွေးနံ့များသည် ဘဒ္ဒါအပို့ ပန်းပွင့်တစ်မျိုး၏ အနံ့ပင်
ဖြစ်သည်။ အဘ လွယ်ထားသော ပျားရည်ကျည်တောက်ကို ဘဒ္ဒါ လှမ်းယူရင်း
ဖြင့်ပင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပျားရည်ကို လက်ညှိုးဖြင့် တစ်တို့တို့၍ မွတ်
သိပ်စွာ မြည်းစမ်းလိုက်သည်ချည်း။

နေစောင်းလျှင် အဘနှင့် ဘဒ္ဒါ အိမ်ပြန်ကြသည်။ အဘ ဒူးလေးကြီး
ကို မနိုင်တနိုင် ထမ်းလျက် တောင်ကြောအတိုင်း ပြေးဆင်းရသည့် ရင်တဖိုဖို
အရသာကိုလည်း ဘဒ္ဒါ နှစ်သက်သည်။ ရေညှိတွေ တက်နေသည့် ကျောက်တုံးများ
ကို ဖြတ်ရပြီ ဆိုလျှင် အဘ၏ ဒူးလေးကြီးသည် ဘဒ္ဒါအတွက် ထိန်းမတ်ပေးသည့်
ဟန်ချက်ဖြစ်လာသည်။ ရှေ့မှာ ချုံနွယ်တွေ ပိတ်နေပြီဆိုလျှင်တော့ အဘ၏
ဒူးလေးသည် တောရိုင်းသည့် လက်နက်ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နောက်မှ လိုက်လာသည့် အဘကို ဘဒ္ဒါမြှောက်ပြောင်
တတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အဘကို ခြေရာမျောက်ပြီး ပျဉ်းမပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍ ပုန်းနေလိုက်သည်။ ဘဒ္ဒါ မျောက်သွားသဖြင့် အဘက မျက်ကလဲဆန်ပျာ တကြော်ကြော်ခေါ်သည်။ ဘဒ္ဒါ အသံမပြု။ သမီးရေ...ဘဒ္ဒါ သမီးရေ...ဆိုသော အသံသည် တောတောင်ကို ပဲ့တင်ရိုက်ကာ အဘဆီသို့ ပြန်၍ လွင့်လာသည်။ ဘဒ္ဒါ အသံမပြု။ အဘ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ဘဒ္ဒါရေ...သမီးရေ...ဟု သံကုန်အော်သော အခါမှာ နွယ်ကြိုးမှတစ်ဆင့် လျှောဆင်းလိုက်သည်။ တင်းမာနေသော အဘမျက်နှာကြီးသည် ဘဒ္ဒါ၏ ရယ်သံအောက်တွင် ရုတ်ခြည်းပင် ပြေလျော့သွားတတ်သည်သာ။

အို...သည်တော၊ သည်တောင်၊ သည်ရေတံခွန်၊ သည်ပန်းပွင့်များကို ဘဒ္ဒါ သိပ်ချစ်သည်။

မဏိပူရသည် ဘဒ္ဒါ၏ သည်းပွတ်နှလုံး။

*

မောင်းတံပေါ်မှ ခြေထောက်ကို ဘဒ္ဒါ သိမ်းလိုက်သည်။ မောင်းခွက်ထဲမှာ ဆန်များ ဖွေးဖွေးဖြူလောက်ပြီ။ မောင်းခွက်ထဲက ဆန်များကို ဘဒ္ဒါ နှိုးခွက်ထဲသို့ ကျုံးခပ်သည်။ သည်ညနေ ဆန်တစ်စလယ်လောက် ထောင်းလိုက်ရသဖြင့် ဘဒ္ဒါ ပင်ပန်းနေသည်။ လည်ကုပ်တွင် စိုနေသော ချွေးသီးများကို ခေါင်းစည်းတဘက်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ထမင်းမစားခင်တော့ စမ်းချောင်းဘက်သွားပြီး ရေကူးလိုက်ရဦးမည်။ ပြီးလျှင် ထမင်း အားပါးတရ စားမည်။ အဘဘာအမဲပါလာမည်မသိ။ အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထမင်းစားလိုကတော့ မြန်မည်မှာ သေချာသည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင် မီးပုံဘေးမှာ လှဲကာ အဘိုး ပြောပြမည့် မကုန်မဆုံးနိုင် မုဆိုးပုံပြင်များကို နားထောင်ရဦးမည်။ ဘိုးက မုဆိုးပုံပြင်တွေကို ပြောယုံမည်ကာ မဟုတ်။ ပုံပြောရင်းဖြင့် မုဆိုးတေးချင်းတွေကိုလည်း ဆိုပြတတ်သေးသည်။

“မဏိပူရ တောင်တန်းတွေ”

မုဆိုးတို့ရဲ့ လက်ဖျံပေါ်က အကြောအမြွှာများ ဖြစ်ပေ။

မဏိပူရတောင်ကြောက ကျောက်တုံးကြီးများ...

မုဆိုးတို့ရဲ့နှလုံးသား။

မဏိပူရရဲ့ ရေတံခွန်ကြီးများ...

မုဆိုးတို့ရဲ့ အသွေးအသား...။

ဘိုး ပုံပြင်များကို နားထောင်ရင်း ဖွေးတွေ့သော အမေ့ရင်ခွင်သို့ တိုးဝင်ကာ ဘဒ္ဒါ အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင်တန်းတစ်ခုမှတစ်ဆင့် ဘဒ္ဒါ တစ်ချက်တစ်လွှား ခုန်ရုံမျှဖြင့် ရောက်သွားသည်။

“သမီးရေ...ညည်အဘ ပြန်လာပြီနဲ့ တူတယ်။ လက်ခေါက်မှုတ်သံကြားတယ်”

အမေ့အသံ ကြားရတော့မှပင် ဘဒ္ဒါ အတွေးမှ နှိုးထပြန်သည်။

နှိုးခွက်ကို စင်ပေါ်တင်ရင်းမှ ဘဒ္ဒါ နားစွင့်သည်။ တောနက်ထဲဆီမှ တကူးကူးအသံကို ကြားရသည်။ အိမ်အပြန်တွင် အဘ နှုတ်ခွန်းဆက်နေကျ အဘလက်ခေါက်မှုတ်သံကြားတိုင်း ဘဒ္ဒါ တောထဲထိ သွား၍ ကြိုနေကျ။

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ အဘ ပြန်လာပြီ။ သမီး သွားကြိုမယ်”

တဲပိုင်းအပြင်သို့ ဘဒ္ဒါပြေးထွက်ခဲ့သည်။

တဲပိုင်းအပြင်တွင် ဘိုးရှင်းထားသော မြေတလင်းပြန့်ပြန့်၊ ပြီးတော့ မြေသားအတိုင်း လှေကားထစ်ဖော်ထားသည့် လှေကားဆယ်ဆင့်၊ ပြီးလျှင် ချောင်းကို ဖြတ်သည့် သစ်လုံးတံတား၊ သစ်လုံးတံတားလွန်လျှင် ကမ်းပါး၊ ကမ်းပါးပြီးလျှင် ကျွန်တောစပ်၊ တောစပ်ပြီးလျှင် ခင်တန်း၊ ခင်တန်းပြီးတော့မှ တာရိုး၊ တာရိုးထိပ်မှကြည့်လျှင်ပင် ဟိုအဝေး တောအုပ်ထဲက ထွက်လာသော အဘကို မြင်နိုင်သည်။ ဤလမ်း၊ ဤခရီးကို ဘဒ္ဒါ မျက်စိမှိတ်၍ပင် သွားနိုင်သည်။

ဤလမ်း၊ ဤခရီးကို ဘဒ္ဒါ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖြတ်သန်းခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ ဘဒ္ဒါ အသက်နှင့်မမျှ။

သစ်လုံးတံတားပေါ်သို့ ဘဒ္ဒါ ခုန်ပေါက်၍ ကူးလာခဲ့သည်။ တံတားဟိုဘက်စွန်းသို့ ရောက်သည်။ ကမ်းပါးကို ခြေကျမီသည်။

ထိုခဏမှာပင် ဘဒ္ဒါ၏ ထက်မြက်သော အာရုံထဲသို့ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲ၏။ အငွေ့အသက်များ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဘဒ္ဒါ သိလိုက်ပြီ။

ဤတော ဤတောင်တွေဆီသို့ လူစိမ်းတွေ ရောက်နေကြပြီ။

လူနဲ့၊ မြင်းနဲ့။

*

တောအုပ်အစပ်ဆီတွင် အဘကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာပင် မြောက်ဘက်တာရီး ထိပ်ပေါ်မှာလည်း မြင်းလေးစီး သွားနေပေါ်လာသည်။ နေဝင်ဖျိုးဖျာရောင်ခြည် သည် မြင်းစီးယောက်ျားများ၏ ချပ်ဝတ်များပေါ်သို့ ကျရောက်လာသဖြင့် မျက်စိ ကျိန်းမတတ်။

မြင်းလေးစီး ဘဒ္ဒါရှိရာသို့ ကဆုန်စိုင်းလာသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ဘဒ္ဒါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ တာရီးထိပ်တွင် ထီးထီးမားမား ရပ်နေမိသည်။ တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာသော အဘထက် မြင်းများက ပို၍ မြန် သည်။ ခြေကုန်သုတ်ပြေးလာသောအဘကို လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာပင် မြင်း လေးစီးသည် ဘဒ္ဒါကို ဝန်းရံပြီး ဖြစ်သွားသည်။ အနီးဆုံးမြင်းက ဇက်ကြီး အတုံတွင် ရှေ့ခြေကို ခွာစုံမြှောက်ကာ တဟီးဟီးအော်သည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းများဖြင့် ဘဒ္ဒါ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေချိန် တွင် အဘ ရောက်လာသည်။ ဘဒ္ဒါကို အဘက ရှေ့မှ ကွယ်ထားလိုက်သည်။ အဘ ပခုံးပေါ်တွင် သားကောင်ပါမလော။ ဘဒ္ဒါဆီ ပြေးလာရင်း လမ်းမှာပင် လွတ်ချထားခဲ့ဟန် တူသည်။

မြင်းစီးယောက်ျားများကား ကသည်းစစ်သည်များပင်။

မြင်းနက်ကြီးကို စီးထားသူက ဇက်ကို စုကိုင်ရင်း မေးသည်။

“ဟေ့ ဒီနားမှာ ရွာရှိသလား”

ဘဒ္ဒါကို ကွယ်ထားရင်းဖြင့် အဘ ရဲဝံ့စွာ ဖြေသည်။

“ရွာမရှိဘူး၊ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ချည်းနေတယ်”

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် မုဆိုး”

“မင်း မိသားစုကော”

“ဟိုနားမှာနေတယ်၊ ကျုပ်တို့မိသားစုချည်း နေကြတယ်”

“ဒါ မင်းသမီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း ဘာလူမျိုးလဲ၊ ရှမ်းလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ကသည်း”

“ဟေ့...”

မြင်းစီးသမား၏ တင်းမာသော မျက်နှာရိပ်သည် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ခက်ထန်နေခဲ့သော အသွင်များ ပျောက်ဆုံးသွားကာ ကျေနပ်အားရသောအပြုံး ဖြင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းသည်။ သူဆင်းသောအခါ ကျန်မြင်းစီး စစ်သည်များလည်း လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

“ဟား...သိသိလေးလိုတော့တယ်ဟေ့၊ ရန်သူ မှတ်ပြီး စီရင်လိုက်တော့ မလို့၊ ဟေ့...ရဲမက်တို့၊ လက်နက်တွေ ပြင်မနေကြနဲ့၊ သူတို့ဟာ ကသည်းတွေပဲ”

ဘဒ္ဒါ ဘာမှနားမလည်။ အဘလည်း နားလည်မည် မထင်။ မြင်းစီး စစ်သည်တွေမှာ ကြောက်စရာ ထွားကျိုင်းလှသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ် မှ ချပ်ဝတ်များနှင့် သူတို့ စွဲကိုင်ထားသော အမောင်း လှံရှည်ကြီးများမှာလည်း ဝင်လုဆဲနေရောင်အောက်မှာ ဝင်းတလက်လက်။

သို့သော် သူတို့အသွင်မှာ ရန်ပြုမည်အသွင်မျိုးမဟုတ်။

အဘကမူ ဘဒ္ဒါကို ရှေ့မှ ကွယ်ထားလျက်သားပင်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော စစ်သားကြီးက အဘရှေ့တွင် ရပ်လျက် လက်ပိုက်သည်။ တုတ်ခိုင် ကြီးမားသော သူ့လက်ဖျံပေါ်က ထူထပ် ကြမ်းတမ်း သော အမွေးအမှင်များကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

“မင်းတို့မိသားစု ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ”

စစ်သည်ကြီး၏ အသက်မှာ အဘနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ရှိမည်။ သို့သော် သူ့ဟန်ပန်း၊ သူ့စကားလုံးများမှာမူ နိုင်ငံထက်စီးနင်း ဆန်လှသည်ဟု ဘဒ္ဒါ ထင် သည်။

“ငါ့ယောက်”

အဘကလည်း သံပြတ်ဖြင့် ဖြေသည်။

“မင်းတို့ဘဲ ဘယ်နားမှာတုန်း”

အဘကလည်း လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“တို့ကို မင်္ဂတဲဆီ ခေါ်သွား၊ အဲဒီရောက်မှ အားလုံး ရှင်းပြမယ်”

အဘ လက်မောင်းကို ဘဒ္ဒါ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ အဘက ဘဒ္ဒါ၏ လက်ပေါ်သို့ အုပ်ကိုင်၍ အသာအယာ ဖယ်ချသည်။ အဘ နေရာမှ မရွေ့။ စစ်သားကြီးနှင့် အဘတို့ အတန်ကြာမျှ မျက်စိချင်း ဆိုင်နေကြသည်။

“ဟား...ဟား...ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ တဲဆီကို အေးအေးဆေးဆေး ခေါ်သွားစမ်းပါ။ တို့ကို ညနေစာလေး ဘာလေးကျွေးစမ်းပါ။ စားရင်သောက် ရင်းနဲ့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါမယ်။ စိတ်ချလက်ချသာ ခေါ်ပါ။ တို့ဟာ...”

စစ်သားကြီးက နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်ဖြင့်သပ်လျက်...

“မဏိပူရ နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဂုဏ္ဏ အိန်ရဲ့ ကသည်းရဲမက်တွေပါ ရောင်းရင်းရဲ့ ဟား...ဟား...ဟား”

မြင်းစီးစစ်သည်များ အားလုံး ဂိုင်းရယ်ကြသည်။ ခင်တန်းတာရိုးတစ် လျှောက်တွင် သူတို့၏ ရယ်သံများ ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။

*

ရိုးသားအေးချမ်းသော ဘဒ္ဒါ၏ လောကငယ်ကလေးသည် တစ်တွေ့ တစ်ဆစ်ချိုးသို့ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ပါဘဲ ကူးပြောင်း ချိုးကွေ့သွားခဲ့ချေ သည်။ စစ်သားလေးယောက် ရောက်ရှိလာခြင်း၏ သည်မှာဘက် ဘဝသည် ဘဒ္ဒါအတွက် ပီတိလောကသစ်၊ ဘဝသစ်။

“မင်းတို့က ဒီမဏိပူရတော်ကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ မိသားစုလေးငါး ယောက်နဲ့ တသီးတခြား နေထိုင်နေကြတော့ ဘာမှ မသိရကြဘူး။ ကသည်းတွေ ဖြစ်လျက်နဲ့ ကသည်းနိုင်ငံတော်ကြီးအကြောင်း မကြားနိုင်ကြဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အေးလေ...လောကကြီးနဲ့ ကင်းကွာနေကြပေသတို့။ အင်း...အခုအချိန်က စပြီးတော့ မင်းတို့ ဒီလို တသီးတခြားနေလို့ မရတော့ဘူးဟေ့၊ ကသည်းလူမျိုး ဖြစ်နေပြီးတော့မှ ကသည်းနိုင်ငံတော် ထူထောင်ရေးမှာ မင်းတို့ မပါမနေရ ပါရလိမ့်မယ် ကြားလား။ ဒါဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂုဏ္ဏအိန်ရဲ့ တစ်သံတစ်မိန့်၊ တစ်အာဏာ၊ တစ်စားပဲကွ”

စစ်သားကြီး၏ စကားများကို ဘဒ္ဒါ ကောင်းကောင်း နားမလည်။ အဘနှင့် ဘိုးကမူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် တအင်းအင်း နားထောင်နေကြသည်။ အဘနှင့် ဘိုးတို့ကတော့ တောနှင့် တောင်မှတစ်ပါး ဘာမှသိခဲ့ကြသည်မဟုတ်။ အခုမှ အသစ်အဆန်းဖြစ်ကာ တအံ့တဩ နားထောင်နေကြပုံရသည်။

“မင်းတို့ကသာ မကြားဖူးကြတာ။ ဟိုး...မြေလတ်ဒေသ အညာဒေသမှာ မုဆိုးချုံရွာဆိုတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဦးအောင်ဇေယျာတဲ့။ သင်းက သူ့ရွာသူ ထန်းလုံးတပ် ဆောက်၊ လက်ရွေးစင် သွေးသောက် ရဲမက်ခြောက်ကျိပ်ဆိုလား ရွေးချယ်၊ တပ်ဖွဲ့ပြီးတော့ ဘုရင်လုပ် ပြီး နိုင်ငံတော်ကြီး ထူထောင်မလို့ လုပ်နေတာ”

မုဆိုးချုံရွာ၊ ဦးအောင်ဇေယျာ ဟူသော အမည်နှစ်ခုကိုတော့ ဘဒ္ဒါ မှတ် ထားလိုက်မိသည်။

“မင်းတို့ နားလည်ထားဖို့က ခုချိန်မှာ ဘုရင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦး ရှိနေတယ်။ ခုနက ပြောတဲ့ ဦးအောင်ဇေယျာရယ်၊ မွန်လူမျိုး ဗညားဒလဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ငါတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂုဏ္ဏအိန်ရယ်၊ အဲဒီ သုံးဦးမှာ ငါတို့ခေါင်း ဆောင်ကြီးဂုဏ္ဏအိန်ဟာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး၊ အင်အားအတောင့်တင်းဆုံး၊ ဘုန်း လက်ရုံးနဲ့ အပြည့်စုံဆုံး၊ နားလည်လား”

အဘနှင့် ဘိုးတို့ ခေါင်းညှိတ်ကြသည်။

“ဦးအောင်ဇေယျာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မွန်ဗညားဒလပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက် ဘုရင်ဖြစ်လာရင်တော့ တို့ကသည်းတွေ မျိုးပြုတ်ပြီသာ မှတ်။ အေး...ခေါင်းဆောင်ကြီးဂုဏ္ဏအိန်ဘုရင် ဖြစ်လာမှသာ တို့ကသည်းတွေ ကောင်စားမှာ။ ကသည်းနိုင်ငံတော်ကြီး ထူထောင်နိုင်မှာ၊ နားလည်လား”

သည်နေရာတွင် ဘိုးက ဖြတ်မေးသည်။ မဝံ့မရဲလေသံဖြင့်။

“နေပါဦးကွယ်၊ ခု နင်က ဦးအောင်ဇေယျာဖြစ်ဖြစ်၊ မွန်ဘုရင်ဖြစ်ဖြစ် အုပ်ချုပ်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဒီတော ဒီတောင်ထဲကို ဒုက္ခပေးနိုင်မလား။ ကျုပ် တို့က လူသူမနီးတဲ့ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပြု၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မပတ်သက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနေကြတာပါ။ မောင်တို့ တိုင်းရေးပြည်ရာ တို့နဲ့လည်း မပတ်သက်ချင်ပါဘူး”

စစ်သားကြီးက ကျည်တောက်တံမှ သေရည်ကို မီးပုံထဲသို့ ပက်ကာ၊

“အား...တယ်နားဝေးသတို့။ သူတို့ဘုရင်ဖြစ်လာမှတော့ ကသည်းဆို ရင် မြေပေါ်မှာ တစ်ယောက်မျှမရှိအောင် သုတ်သင်ပစ်မှာ။ ဦးအောင်ဇေယျာ ဆို ရင် ပိုဆိုးမယ်။ အဲဒီလူက အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာ။ သူ့တပ်သားတွေ ကလည်း သိပ်သွေးဆာတာ။ ပြီးတော့...”

စစ်သားကြီးက ဘဒ္ဒါဆီသို့ တစ်ချက်ဆုတ်ကြည့်၍-

“ပြီးတော့ အင်း...ဦးအောင်ဇေယျာရဲ့ လူတွေက ကသည်းမိန်းမပျိုတွေ ဆိုရင်လည်း ချမ်းသာပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

အမေ နောက်ကျောကို ဘဒ္ဒါ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖက်ထားမိတော့ သည်။

“ကဲ...ဘီတော့ ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေနဲ့။ အခုတို့ ဒီ မဏိပူရတောင်တန်းတစ်ခွင်မှာ လှည့်ပြီး ကသည်းလူမျိုးတွေ မှန်သမျှကို စုစည်း နေတာ။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးဂုဏ္ဏအိန်ရဲ့ ရွှေမျှော်ကန်မှာ

ကသည်းလူမျိုးတွေ အားလုံး သစ္စာရေသောက်ကြရမယ်။ အဲဒီ သစ္စာဆိုပွဲကြီး မှာ ဒီတော့ ဒီတောင်ကြောမှာ ရှိရှိသမျှ ကသည်းတွေ အားလုံး စုဝေးရောက်ရှိ နေရမယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဂုဏ္ဏအိန်ရဲ့ ဘုန်းသမ္ဘာအောက်မှာ မခိုလှုံရင် ကသည်း တွေရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဟာ တွေးဝံ့စရာမရှိဘူး။ အဲ...ဘုန်းသမ္ဘာရိပ် ခိုလှုံသူများ အဖို့တော့ ကသည်းနိုင်ငံတော်သားအဖြစ် တစ်သက်တာလုံး စိတ်အေးလက်အေး နေရမယ်”

ထိုညက ဘယ်လောက်ထိ ညဉ့်နက်အောင် သူတို့စကားပြောနေကြသည် မသိ။ ဘဒ္ဒါမှာမူ အမေပေါင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ မောင်ငယ်ကား အမေရင်ခွင်ထဲတွင် အိပ်မောကျနေချေပြီ။

မနက်ဖိုးလင်းသောအခါမှ ဘဒ္ဒါ တအံ့တဩ ဖြစ်ရတော့သည်။ အမေက ရေဗူးနှင့် ရိက္ခာခြောက်များကို စုစည်းထုပ်ပိုးပြီးနေပြီ။ အဘက ဒူးလေးကို ထမ်းလျက် ကျည်တောက်ထဲသို့ မြားတံများ ထည့်နေသည်။ ဘိုးက ဆေးဝါး များကို အင်ဖက်ဖြင့် ထုပ်နေသည်။

“အဘ ဒါတွေက ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ကျည်တောက်ကို ပန်းတွင် လွယ်လျက် အဘက ပြောသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဂုဏ္ဏအိန်ရဲ့ သစ္စာတော်ခံပွဲကို သွားကြမယ်လေ သမီး။

အဘတို့ဟာ ကသည်းတွေမဟုတ်လား။ ကသည်းနိုင်ငံတော် တည်ထောင်ရေး အတွက် အဘတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂုဏ္ဏအိန် လက်အောက်ကို ခိုဝင်ရမှာပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ရန်သူ ဦးအောင်ဇေယျနဲ့ သူ့လူတွေရဲ့ ဖျက်ဆီးသတ်ဖြတ် တာကို ခံရလိမ့်မယ်။ ကဲ...သမီး မျက်နှာသစ်ပြီးရင် ဟောဟိုမှာ ကောက် ညင်းပေါင်းနဲ့ ဆတ်သားခြောက်။ ညည်းအမေ ပြင်ပေးထားတာကို စား။ အဘတို့ ခရီးထွက်ရမယ်”

“ဟင်”

နင်းတွေ တဖောက်ဖောက်ကျနေသော တစ်ခုသောနံနက်မှာပင် ဘဒ္ဒါ ချစ်သော တဲကလေး၊ ဘဒ္ဒါချစ်သော ဤတော၊ ဤတောင်၊ ဤရေတံခွန်၊ ဤ စမ်းချောင်းတို့ကို ဘဒ္ဒါခွဲခွာခဲ့ရသည်။

နင်းဝေသော မဏိပူရတောသည် မျက်ရည်ပွဲနေသော ဘဒ္ဒါ၏ မြင်ကွင်း ၌ ပို၍ပင် ဆဝါးဖွန်ရီနေချေသည်။ ဆိုဆိုနုနစ်ပင် ရေရွက်မီသည်။

“နေရစ်ခဲ့တော့ တဲကလေးရယ်”

* * *

[၈]

မဏိပူရနိုင်ငံတော်ကဲ့ ကသည်းလူမျိုးတွေရဲ့ တိုင်းပြည်ကဲ့။ ဘဒ္ဒါ မှားမလည်နိုင်ပါ။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂုဏ္ဏအိန်ဆိုသည်ကိုလည်း ဘဒ္ဒါ ကောင်း ကောင်း မမြင်ဖူးပါ။ သစ္စာတော်ခံပွဲသို့ တက်ခဲ့ရသော်လည်း သစ္စာတော်ပေးသည့် အမိန့်ပြန်တမ်းကို ဘဒ္ဒါ မမှတ်မိပါ။

သစ္စာတော်ခံပွဲအပြီး လက်နက်တွေကို အပေါ်သို့ မြှောက်ချီကာ တမေး မေး ကြွေးကြော်ကြသံများကိုလည်း ဘဒ္ဒါ ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။ ချပ်ဝတ် တန်ဆာတွေ၊ အဲမောင်းတွေ၊ ပုဆိန်တွေ၊ ဓားတွေကို တွေ့ရသောအခါ ဘဒ္ဒါ နေစရာမရှိ။ ကသည်းတပ်ကြီး၏အလံများ တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည်ကိုပင်လျှင် ကြာကြာမကြည့်ရဲ။ ဘဒ္ဒါ အားလုံးကို ကြောက်သည်။

သစ္စာတော်ခံပွဲအပြီး အောင်ဆောင်အောင်သား စားကြသော ညစာစားပွဲကြီး အတွက် ဘဒ္ဒါတို့ မိန်းမသားများက တာဝန်ယူ ချက်ပြုတ်ရသည်။ ထမင်းဟင်း ထည့်ဖို့ ငှက်ပျောဖက်တွေခင်းရသည့် တာဝန်ကျသည်။ သေခွက်နှုတ်ခမ်းချင်း တချွန်ချွန် ထိခတ်သံတို့ကြားတွင် ဘဒ္ဒါ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

အဘနှင့် ဘိုးကမူ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဒူးလေးတပ်တွင် ရာထူးရာခံများ ရသွားကြပြီဟု ဆိုသည်။ အဘနှင့် ဘိုးတို့ကိုလည်း ဘဒ္ဒါ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ခွင့်မရ။ အမေကလည်း ဓားဖိုထဲမှာ ချက်ရေး ပြုတ်ရေးဖြင့် မအားမလပ် နိုင်။ ဘဒ္ဒါအဖို့ စကားပြောတတ်ကာစ မောင်ငယ်လေးကိုသာ အဖော်လုပ်ရ တော့သည်။

အားလုံး အိပ်မောကျသွားကြပြီ ဆိုတော့မှပင် စားဖိုတဲ၏ တစ်ခုသော တစ်ထောင့် တစ်ချောင်းတစ်ချောင်းမှာ ခိုကာ မထိပူရတောကြီးထဲက ချစ်သော တဲကလေးကို လွမ်းလွမ်းဖြင့် ဘဒ္ဒါ အားပါးတရ ငိုခွင့်ရသည်။

ဘဒ္ဒါ၏ မျက်ရည်များကို မထိပူရတပ်တော်ကြီးက မြင်မည်မဟုတ်။ သစ္စာတော်ခံပွဲကြီးအောက်တွင် ဘဒ္ဒါ၏ ရှိကံသံများ တိုးတိမ်ပျောက်ကွယ် သွားရလေသည်။

ဆိုနစ်သည်ထန်စွာ ငိုမျှက်ပြီးတော့မှ ဘဒ္ဒါ မောဟိုက်နှမ်းနယ်စွာ အိပ် ပျော်သွားခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဘဒ္ဒါ တဲကလေးသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲက တဲကလေး၏ အတွင်း၌ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂုဏ္ဏအိန် သည် တဟားဟားရယ်လျက် သစ္စာ ရေခွက်ကြီးကို ကိုင်ကာ ဘဒ္ဒါမျက်နှာရှေ့ သို့ ထိုးပေးနေသည်။

ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ရခြင်း ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီ။

*

သစ္စာတော်ခံပွဲ၏ နောက်တစ်နေ့မှစ၍ စစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မထိပူရ တပ်သားများအတွက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရန် တာဝန်ဖြင့် ဘဒ္ဒါလည်း မိန်းမ သူတပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့ရသည်။

နှစ်ရက်နှင့် သုံးည တပ်ချီအပြီးတွင် ပထမဆုံးစစ်ပွဲကို တွေ့ရတော့သည်။

ဘဒ္ဒါ၏နှလုံးကို အညှီအမည်း စွဲစေသောစစ်ပွဲ။

ဘဒ္ဒါ၏နှလုံးသည်ပွတ်များ ပြုတ်ကြွေခဲ့သည်စစ်ပွဲ။

ဘဒ္ဒါ၏ရင် ဟင်းလင်း ပွင့်ခဲ့ရသည်စစ်ပွဲ။

အခြားမဲ့၌မူကား ဘဒ္ဒါကို သွေးနီရောင်ဆိုးပေးလိုက်သည့် စစ်ပွဲ။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂုဏ္ဏအိန်၏ မထိပူရတပ်များသည် ဦးအောင်ဇေယျ၏ မူဆိုးဘိုတပ်သားများ ဓားအောက်တွင် အလူးလူး အလိုမိလိုမိ ကစဉ်ကလျားဖြစ် ခဲ့ရချေသည်။ ဦးအောင်ဇေယျ၏ မြင်းစီးရဲမက်များသည် မထိပူရတပ်တွင် ချောက်ချားမွေ့နောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

မထိပူရ တပ်စခန်းတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သည်။ လက်နက် ချင်း ထိခတ်သံ၊ သွေးပျက်ကမန်း အော်ဟစ်သံ၊ မီးတောက်ကြီးများ တဟဲဟဲ အော်မြည်သံ၊ မီးတောက်မီးလျှံစွဲသော ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် စူးစူးရှားရှား အော်ဟစ် ပြေးလွှားနေကြသူများ။

မီးတောက်ထဲတွင် ဦးစွာ မြင်လိုက်ရသူကား အဘ။

အဘ ရင်ဝယ် လုံတစ်ချောင်း စွဲဝင်နေသည်။ အဘတစ်ကိုယ်လုံး သွေး ချင်းချင်းနီလျက်။ အဘသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ရင်း အရာအထောင် သော မြင်းခြေထောက်များ အောက်သို့ လဲကျပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုနောက်...ဘိုး။

မြင်းပေါ်က ရဲမက်၏ ဓားသွားသည် ဘိုး၏ လည်မျိုဆီသို့။

မီးလောင်နေသော စားဖိုတဲဆီသို့ ဘဒ္ဒါ ဘယ်လိုရောက်ခဲ့သည် မသိ။

သို့သော် ဘဒ္ဒါ လုံးဝ ခပ်သိမ်း နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

အမေနှင့် မောင်ငယ်တို့သည် ဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော မီး တောက်ကြီးများ၏ အလယ်တွင်...

မီးတောက်မီးလျှံများ၏ အလင်းရောင်တွင် ဦးအောင်ဇေယျ၏ ရဲမက်များ ကို အတိုင်းသား တွေ့နေရသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်ကျပ်မှာ အစိမ်းရောင်နှင့် အနီရောင်ကို တွဲ၍ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အစိမ်းရောင်နဲ့ အနီရောင်ကို တွဲပြီး ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဦးအောင်ဇေယျ ရဲ့ ရဲမက်တွေ...ဦးအောင်ဇေယျရဲ့ ရဲမက်တွေ၊ ရန်သူ...ရန်သူ...အဘ၊ ဘိုး၊ အမေနဲ့ မောင်ငယ်တို့ကို သတ်တဲ့ ရန်သူ...ရန်သူ။

အစိမ်းရောင်...ပြီးတော့ အနီရောင်။

အစိမ်းရောင်...အနီရောင်။

*

ဘာကြောင့် ရူးသွပ်မသွားသလဲဟု ဘဒ္ဒါ တွေးမိသည်။ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးတို့ကို မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်းသည် သူ့ရူးဘဝကို လိုချင်သည်။ ဘာကိုမှ အမှတ်မရတော့သည့်ဘဝ။ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်သော ရင်၌ ရူးသွပ်ခြင်းမှအပ ဘာမှ မရှိသောဘဝ။

သို့သော် ဘဒ္ဒါ ရူးမသွား။

မီးတောက်ကြီးတွေ၊ ဓားတွေ၊ လုံတွေကြားထဲမှ အစိမ်းရောင်နှင့် အနီ ရောင်ကို မပြတ်မြင်နေသည်။ အစိမ်းရောင်နှင့် အနီရောင်တို့သည် ခရစ်သိမ်း သော အာရုံတို့တွင် စွဲဝင်နှစ်မြုပ်နေသည်။

တမူးလမ်းမှသည် သောင်သွပ်စခန်း၊ မထိပူရနယ်စပ်၊

www.burmeseclassic.com

ထိုနေ့က တောင်တန်းပေါင်းများစွာ၊ မြစ်တွေ၊ ဆောင်းတွေ များစွာ၊
တောအုပ်တွေ များစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂုဏ္ဏအိန်လည်း
ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။ မိမိကို ဘယ်သူတွေက ပြုစုခေါ်ဆောင်လာ
သည်ကိုလည်း မသိတော့။

တရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်း ပြောင်းလဲသွားသော ဖြစ်ရပ်များကို မမြင်သော
ကြည့်ခြင်း၊ မကြားသော နားထောင်ခြင်းဖြင့် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။
အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်စေယျ နိုင်ငံတော်ကို တည်ထောင်
ပြီ။

ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ကြီး ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာသည်။
လက်အောက်ခံ ပြည်သူများကို အခိုင်အခံ အာဏာသက်ရောက်စေခဲ့ပြီ။

“ကနစိုးရွာကို သွားကြမယ်ဟေ့”

“ကနစိုးရွာမှာ အခြေချမယ်ဟေ့”

“ဘဒ္ဒါ...ဘဒ္ဒါ ဘတို့နဲ့အတူ ကနစိုးရွာကို လိုက်ခဲ့နော်၊ သမီးကို
ဘတို့ အားလုံး ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့ ဘဝမှာ ထားပေးပါမယ်။ မင်းတရားကြီး
ရဲ့ ဘုန်းတော်ရိပ်မှာ သမီး အေးချမ်းစွာ ခိုလှုံရပါစေမယ်”

ကနစိုးရွာ...တဲ့။

မြင်နေရသော်လည်း မသိ။ ကြားနေရသော်လည်း မသိ။

သိနေသည်မှာ အစိမ်းရောင်နှင့် အနီရောင်။

*

အဘ၊ ဘို၊ အမေနှင့် မောင်ငယ်တို့ကို မမေ့မပျောက် ရှိစွာဖြင့်ပင်
ဒူးလေးကို ဘဒ္ဒါ ကိုင်ခဲ့သည်။ ကနစိုးရွာသို့ကြီးကပေးသော အလုပ်တွေကို
လုပ်သည်။ ရွာအပြင်ထွက်ပြီး အမဲလိုက်သည်။ အမဲကို သူကြီးဆီ ပေးမည်။
ရွာမှာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်မည်။ ပြီးရင် ရွာစည်းရုံးမျှော်စင်ထက်သို့ တက်ပြီး
ဟိုးအထေးအရပ်ဆီသို့ မျှော်ငေးမည်။ ဒါဆိုလျှင် ဘဒ္ဒါ ဟူသော ကသည်းမိန်းမ
တစ်ယောက်၏ ရင်သန့်နေထိုင်မှုသည် ပြည့်စုံကုလုံပြီ။

ထိုနေ့ကတော့ သူတို့ပင် ကြမ္မာငင်လေသည်လား။ ဘဒ္ဒါပင် ရူးသွပ်သွား
မလားမသိ။

ရွာကင်း မျှော်စင်ထက်မှာ ဘဒ္ဒါတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ အလှည့်
ကျကင်းစောင့်သမားချင်း ကင်းအလှည့်လဲနေချိန်။ ခါတိုင်းလိုပင် ရည်ရွယ်ချက်
မဲ့စွာ ဆွတ်ပျံ့တွေဝေစွာ အဝေးဆီသို့ ကြည့်နေမိချိန်။

ဟိုအဝေးဆီမှ တရိပ်ရိပ်အသွင်သဏ္ဌာန်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မြင်ကွင်းသဲကွဲလာသည်။ မြင်းလေးစီး။

အနီးသို့ရောက်လာသည်။ ဘဒ္ဒါ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ဆွေးများ ဆူပွက်သွား
သည်။

အစိမ်းရောင်နှင့် အနီရောင်ဝတ် မြင်းစီးရဲမက်တွေ။ ဘဒ္ဒါလက်သည်
ဒူးလေးညှို့ပေါ်သို့ အလိုလိုရောက်သွားသည်။ ထိုနေ့က အဆိပ်လူးမြားဦးကို
အစိမ်းအနီဝတ် မြင်းစီးယောက်ျားဆီသို့ ချိန်ရွယ်လျက်။

* * *

[၉]

“ကျုပ်က မတ္တရာအုတ်ဖိုသား ဗိုလ်မင်း။ အညာသားစစ်စစ်။ မတ္တရာ အုတ်ဖိုဘက်မှာ ကွေ့ရှမ်းဂုဏ္ဏအိန် ကြီးစိုးကတည်းက မခန့်နိုင်လို့ အရပ်တစ်ပါး ရွှေ့ရင်းပြောင်းရင်း ဒီကနဦးကို ရောက်လာတာ။ မင်းတရားကြီး မုဆိုးဘိုမှာ ဗိုလ်ဝင်ခံပြီး ဂုဏ္ဏအိန်သစ္စာလာပေးတာကို ငြင်းလိုက်ကတည်းက တိုင်းပြည် ကြီးမှာ ဘုန်းရှင် ကံရှင် ဘုရင်မင်းကောင်းမင်းမြတ်တော့ ပေါ်ပြီလို့ ကျုပ် တွက်ခဲ့တယ်။ မဏိပူရကို သိမ်းတာ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က မဟုတ်လား။ အဲဒီ မှာလည်း မင်းတရားကြီးဟာ ဂုဏ္ဏအိန်တို့လို မဟုတ်ဘဲ၊ လက်အောက်ရောက် ပြီးသား ကသည်းပြည်ကို မဖိမနှိပ်ဘဲ ကသည်းအမတ် ချန်ဒရီမိုနေကို ပြန်အုပ် ချုပ်ခိုင်းတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဒီသတင်းတွေအပြင်လည်း ပြည်တိုက်ပွဲ၊ သံလျင် တိုက်ပွဲ၊ အခု အယုဒ္ဓယပွဲအထိပေါ့။ ဗိုလ်မင်း၊ မင်းတရားကြီးရဲ့ ယောက်ျား ထူး၊ ယောက်ျားမြတ်သတင်းတွေကို ကျုပ်တို့ ဒီကနေ ကြားနေရတာပါ။ ကျုပ် တို့ဟာ မင်းတရားကြီး ဘုန်းတော်ရိပ် ခိုလှုံတဲ့သူတွေပါ။”

သူကြီးက ညဉ့်ဦးပိုင်း သူ့အိမ်ညီခံပွဲတွင် မင်းတရားကြီးအကြောင်းကို တသသပြောမဆုံး ရှိနေသည်။

“အယုဒ္ဓယပွဲမှာ မင်းတရားကြီး နာမကျန်းဖြစ်လို့ စစ်ညောင်းပြီး စစ်ပြန် ဆုတ်ခဲ့တဲ့ သတင်းကိုလည်း ကြားတယ်။ မင်းကြီးမင်းခေါင်နော်ရထာရဲ့တပ်က နောက်ဆုံးကနေစစ်ခံရင်း လိုက်လာတာလည်း ကြားတယ်။ မင်းခေါင်နော်ရထာ ဗိုလ်တွန်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိပ်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ တပ်မင်းကြီးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေ

မယ့် တပ်မင်းကြီးတပ်က ခုလို ရိက္ခာကို တခဲတယဉ်း ရှာနေရမယ်လို့ မထင် ခဲ့မိဘူးလေ။”

စက္ကရုက တစ်စစ်ကိုက်ခဲ့နေသော ပခုံးမှဒဏ်ရာကို ပွတ်သပ်ရင်း စကား မဆို နေမိလေသည်။

“မင်းခေါင်နော်ရထာ ဗိုလ်တွန်တပ်ကဆိုတော့ ဗိုလ်မင်းတို့ကိုလည်း ကျုပ်တို့ လေးစားပြီးသားပါ။ စစ်ဆုတ်စစ်ပြန်လမ်းမှာ ဒီဘက်လာပြီး ရိက္ခာ မရှာပေးဘူးထင်လို့ ရုတ်တရက် အထင်လွဲသွားတာပါ။ ရွာသားတွေကလည်း တောပုန်းလှဆိုးတွေ ထင်ပြီး လက်နက်ခွဲကြတာပါ ဗိုလ်မင်း၊ ဒီအတွက် ခွင့် လွှတ်ပါ။”

“ဗိုလ်မင်း ပခုံးက ဒဏ်ရာကို သက်သေထားပြီး ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သူကြီး။”

သမန်ကြီးက မကျေနပ်သံဖြင့် ဝင်ပြောလေသည်။ ရွာသားများမှာ အားတုံ အားနာကြီးစွာဖြစ်ကြဟန်ဖြင့် ခေါင်ဇိုက်စိုက်ချချနေကြသည်။ သူကြီးက ကဗျာသလဲဖြင့်

“ကျုပ် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘဒ္ဒါ မနက်က မျှော်စင်ပေါ် တက်သွားတာလည်း မမြင်လိုက်လို့ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှင်းပြပါရစေ ဗိုလ်မင်းရယ်။”

အမှတ်တမဲ့ပင် စက္ကရုသမန်ငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သမန်ငယ်က လည်း လှမ်းအကြည့် သူ့ပြုံးစစ မျက်လုံးများကို တွေ့ရလေသည်။

ဘဒ္ဒါ။

ရိက္ခာအတွက် တစ်နေ့ခင်းလုံး ကနဦးသူကြီး။ ရွာသားများနှင့်အတူ အစုအဆောင်း၊ အလဲအလှယ်အလုပ်များနေခဲ့သည့်အတွက် မျှော်စင်ထက်မှနေ၍ ဒူးလေးဖြင့် ပစ်ခဲ့သော ထိုမိန်းမပျိုအကြောင်း တွေးရန် အချိန်မရခဲ့။ ဘဒ္ဒါဆို သော မိန်းကလေးကို မတွေ့ဖူးသေးသော်လည်း နေ့လယ်က ရိက္ခာ စုဆောင်းသည့် သူကြီးအိမ်ရှေ့ တလင်းပြင်တွင် ဘဒ္ဒါ ရောက်လာခဲ့သည်ကို သတိပြုမိသည်။ ဘဒ္ဒါ ရောက်လာလျှင် သမန်ငယ်က ပြောပေမည်။ ယခုည ထိုအမည်ကို ကြား ရပြန်ပြီ။

စက္ကရု တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိသည်။

“ကျုပ် အားနာလွန်းလို့ မပြောခဲ့တာပါ။ ဗိုလ်မင်းနဲ့ သွေးအောက် ကြီးတို့ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ စဉ်းစနောင် မထားကြပါနဲ့၊ အမှန်တော့ ဘဒ္ဒါဟာ ကသည်းမလေး။”

“အာဝေး...ဝေး...သူက ကသည်းမ”

သမန်ငယ်က ကသည်းသံဖြင့် မြည်တမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် သွေးသောက်ကြီး။ ဒီလိုပါ။ ဒီကနဦးစွာဟာ ကျုပ်တို့ မက္ကရာအုတ်ဖိုသားတွေ အများစုနေတဲ့စွာပါ။ စတည်တာလည်း ကျုပ်တို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် စွာတည်ဖို့ တောရှင်းစ ကာလမှာပဲ တမူးအာသံသောင်သွပ်ဘက် ဆီက မဏိပူရနွယ်တွေ ဒီဘက်ဆင်းလာကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကပေါ့။ မင်းတရားကြီး မဏိပူရ အာသံကို အသိမ်းမှာ မင်းတရားလက်အောက် အကျ မခံဘူးဆိုပြီး ကသည်းအိမ်ထောင်စုတွေ ရောက်လာကြတယ်။ အမှန်တော့ သူတို့ဟာ ကွေ့ရှမ်း ဂုဏ္ဏအိန်ရဲ့ မှိုင်းမိနေခဲ့သူတွေပါ။ မင်းတရားကြီးကို အဆိုမြင်နေကြတယ်။ မဏိပူရကို ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်တယ်ပေါ့။ ဒီစွာကို ရောက်လာတော့ ကျုပ်တို့က မင်းတရားကြီးနဲ့ သူ့သွေးသောက် သူရဲကောင်းတွေ အကြောင်း ပြောပြတာနဲ့ အခုတော့ နားလည်သွားကြပါပြီ”

“ဒါနဲ့များများ အဲဒီ ဘဒ္ဒါဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက”

“သွေးသောက်ကြီး၊ ဘဒ္ဒါဟာ မဏိပူရတိုက်ပွဲမှာ သူ့မိဘသားချင်းတွေ အားလုံးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ကွေ့ရှမ်းအိန်ရဲ့ တပည့်တွေကိုး။ သူ ဒီရောက်လာ တော့ မိဘမဲ့၊ ဆွေမျိုးမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်အဖြစ်နဲ့ ရောက်လာတာ။ သူ့မှာ အထီးကျန်အားငယ်စိတ် ရှိတယ်။ ကသည်းသွေးပီပီ အတေးအမှတ်ကြီးတယ်။ သူ့ဘဝပျက်ခဲ့တာဟာ မင်းတရားကြီးနဲ့ သူ့တပ်တွေကြောင့်လို့ သူ စွဲနေတုန်း ပဲလေ။ ငယ်ကလည်းငယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါလည်း လုပ်တတ်လေတော့ သူ့ကို ခုထိ နားချလို့ မရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘဒ္ဒါဟာ ဟောဒီကနဦးစွာက မိန်းမသူတွေ ထဲမှာ အတော်ဆုံး လယ်သူမ၊ သတ္တိအရှိဆုံး ချီးလေးသမား”

အတော်ဆုံး လယ်သူမ၊ သတ္တိအရှိဆုံး ချီးလေးသမား။

ထူးခြားစွာ တွဲဖက်နေသော ဂုဏ်ပုဒ်နှစ်ခုကို စက္ကရ သတိထားလိုက် မိသည်။

“ပြီးတော့...အလှဆုံးဗျ”

လူအုပ်ထဲက စွာသားတစ်ယောက်၏ အသံပေါ်လာသဖြင့် အားလုံး ရယ်မောကြလေသည်။

“ဗိုလ်မင်းတို့လာတာကို သူ မျှော်စင်ပေါ်ကနေ အဝေးကြီးကတည်းက စတွေ့ပုံရပါတယ်။ ဘာကြောင့် မျှော်စင်ပေါ်ရောက်နေသလဲတော့ မသိဘူး။

နောက် အနားရောက်လာတော့ ဗိုလ်မင်းတို့ မြင်းနဲ့ ဝတ်စုံကို သူ့မြင်လိုက်တာမှာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တော့တာပဲ။ ဗိုလ်မင်း အနာသက်သာပါ တယ်နော်”

သူကြီးက စက္ကရ၏လက်ကို ကိုင်ကာ ပြောလေသည်။

“သက်သာပါတယ်”

ပရုံးမှအနာသက်သာလာသည်မှန်သော်လည်း မသိတတ်နိုင်သော တစ်နေ့ ရာရာတွင် မဖော်ပြနိုင်သော အနာတစ်ခုဖြစ်နေသလိုလိုလည်း စက္ကရထင်သည်။

“ဟေ့...ဒါနဲ့ ဘဒ္ဒါတစ်ယောက်မျှောက်နေပါလား။ တစ်နေ့လုံးမတွေ့မိ ဘူး။ မမြင်မိကြဘူးလား”

သူကြီးက စွာသားများဘက် လှည့်မေးလေသည်။ အဖြေမထွက်လား။

“မြားတစ်စင်း ထပ်ချွန်နေသလားမှမသိ”

သမန်ငယ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အား...မဟုတ်ပါဘူး၊ သွေးသောက်ကြီး။ ဒီကောင်မလေးဟာ စိတ် လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်ပေမယ့် စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်။ မနက်က ကိစ္စအတွက် သူ ရှက်လို့၊ အားနာလို့ ပုန်းနေတာ ထင်ပါတယ်။ ဘဒ္ဒါတွေ့ရင် ဒီလွတ်လိုက် စမ်းပါဟေ့၊ ဗိုလ်မင်းကို တောင်းပန်ခိုင်းရမယ်၊ ဒီကောင်မလေး”

“နေပါစေသူကြီး”

စက္ကရက အေးဆေးစွာ ပြောလေသည်။

သူကြီးက စက္ကရကို လေးစားသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ၊

“ဗိုလ်မင်းက တကယ့်စစ်သည်ကောင်းပဲ၊ စကားသိပ်နည်းတယ်နော်။

စကားမပြောဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာပဲ လုပ်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မင်းက ပြောစရာရှိ တကယ်ပြောဗျ”

တပ်မှူး ဣန္ဒသူက ပြုံးရယ်လျက် ဝင်ပြောသည်။

“သို့ပေမယ့် ဒီလို ပကတိ အနေနဲ့မျိုးနဲ့တော့ စကားမပြောဘူး၊ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား သမန်ကြီး”

ဣန္ဒသူက ပြောပြောဆိုဆို သမန်ကြီးဘက် လှည့်၍ မျက်စိပစ်ပြသည်။

“အား...မဟုတ်ပါ၊ သေမူးမှ စကားပြောတာ”

“ဟာ...အဆင်သင့်ပါ၊ အဆင်သင့်ပါ။ သွေးသောက်ကြီးတို့ ဘာများ ပြောစရာရှိသေးသလဲ စောင့်နေတာပါ။ ဟေ့...ယူခဲ့ကြပါဟေ့”

သေရည်ဝိုင်း စလေသည်။ သူကြီးနှင့် ရွာသားများပါ တရင်းတနှီးသောက်ကြသည်။ စက္ကရူမှာ သူကြီးပေးသော နှီးခွက်နှင့် သမန်ငယ်ပေးသော ခွက်ကို တစ်လှည့်စီယူနေရသည်။ ဝေသီမူးယစ်လာသော အာရုံတွင် မျှော်စင်ထက်က အရိပ်သဏ္ဌာန်က ဝိုးဝါးထွေပြားစွာ ပေါ်လာသည်။ သေတစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်သည်တိုင် သမန်ညီနောင်၊ သူကြီးနှင့်တကွ ရွာသားများက ‘ဗိုလ်မင်း စကားပြောပါ၊ စကားပြောပါ’ဟု တဖွဖွပြောကြသော်လည်း စက္ကရူ စကားတစ်စ မထုတ်ဖြစ်။ နှုတ်တို့ ဆွဲရလွန်းလေသည်။

မျက်လုံးများ ဖွင့်မရတော့သည့် နောက်ဆုံး တစ်ဒဂုံတွင်မူ နားနားသို့ ကပ်ပြောလိုက်သော သမန်ငယ်၏ စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ကြားလိုက်မိပြီး စက္ကရူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“မနက်က မြားတံဟာ ပခုံးရှုပ်ထိတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဗိုလ်မင်း၊ ရင်အုံကို မောက်ပြီး နှလုံးကိုများ ဝင်စွဲနေလေရောသလား”

*

မြားအစင်းပေါင်း များစွာတို့ ယုံသန်းလာကြသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး မြားတံတွေ ပြည့်နေသည်။ မြားတံအထောင် အသောင်းတို့သည် ကစဉ်ကလျား မဖြစ်ကြဘဲ မိမိ၏ မျက်နှာ၊ ရင်အုံဆီသို့ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဝင်လာနေကြသည်။ မျက်လုံးကို မှန်သည်။ မြားတံကို ပြန်နုတ်သည်။ သွေးမထွက်။ နာကျင်ခြင်းမရှိ။

“ဟေး...မပစ်ပါနဲ့...မပစ်ပါနဲ့”

အော်ဟစ် တားမြစ်နေရင်းမှ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဝင်စိုက်သော မြားတံများကို ဆွဲနုတ်ပစ်နေရသည်။ နေရာလပ်မရှိ မြားတံစိုက်ဝင်သော်လည်း ပကတိ နာကျင်ခြင်းမရှိ။ သွေးမယိုစိး။

“မပစ်နဲ့ ... မပစ်နဲ့လေ”

အော်ဟစ်တောင်းပန်ရင်း မြားတံတွေကို တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း နုတ်ပစ်နေရသည်။ ပစ်သုတ် မြားကုန်သွားသည်။ စိုက်ဝင်သမျှသော မြားတံများ အားလုံး နုတ်ပြီးသွားသည်။ သို့သော် ...

မြားတစ်ချောင်း ကျန်နေသည်။ ဆွဲနုတ်မရ။ အစွဲအမြဲ စူးဝင်လွန်းသည့် လက်ဝဲဘက်ရင်အုံ၊ နှလုံးပေါ်မှာ။

တစ်စင်းတည်းသော ထိုမြားကြောင့်ပင် ချက်ချင်း တစ်ကိုယ်လုံးသို့ အဆိပ်များ စီးပျံ့ကုန်ကြသည်။ နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော လည်ချောင်းနှင့် ရင်မှ ရေကို အတိုင်းအဆမရှိ ငတ်မွတ်လာသည်။

“ရေ...ရေ...”

“လှုံနေရဲ့၊ ကျွန်မ ရေယူခဲ့မယ်”

အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းတွင် အေးမြစွာစိုသော အတွေ့ကိုရသည်။ အငမ်းမရ သောက်ချလိုက်သည်။

“ယူဦးမလား ဗိုလ်မင်း”

ပီသ ပြတ်သားစွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ တထွေးတပိုက် အပြေပြေ အလျော့လျော့ ဆံနွယ်တို့အကြားမှ ဝင်းဝါသော မျက်နှာလှတစ်ခု။ နီးကပ်စွာ ရှိလေသည်။

“မင်း...”

“ကျွန်မ ဘဒ္ဒါပါ ဗိုလ်မင်း”

မျက်နှာလှ၏ မျက်ဝန်းအိမ်တို့ စိုစွတ်တောက်ပြောင်လာကြကာ မျက်နှာပိုင်ရှင်သည် ဒူးတုပ်၍ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လေသည်။

“ကျွန်မကို စွင့်လွှတ်ပါ ဗိုလ်မင်း”

လုံးဝန်းသော ပခုံးတို့ကို အယောင်ယောင် အမှားမှား ဆုပ်ကိုင်မိလေသည်။ ပြန်မော့လာသော မျက်နှာလှ၏ ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်ပေါက် သွယ်တန်းစီး ကျလျက်။

ချောက်ချားဖွယ်အိပ်မက်သည် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ပကတိအဖြစ်၌ မယုံနိုင်စရာ၊ လှပစွာ အဆုံးသတ်လေသည်။

* * *

[၁၀]

“တပ်မှူး ဣန္ဒသူ ဆိုရင်တော့ လည်မျိုထိပြီး ချက်ချင်းကျမှာပဲ။ အခု ဗိုလ်မင်းက တပ်မှူးကို တွန်းအဖယ်၊ ဗိုလ်မင်းကို ထိတာဆိုတော့ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော် ပြောသလို လက်ဝဲဘက်ရင်အုံကို ဖောက်ပြီး နှလုံးကို ဝင်ခွဲတော့ တာပဲ မဟုတ်လား။”

သမန်ငယ်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း ဆန်စလွယ်အိတ်များကို မြင်းကုန်းနှိုး၍ ချည်နေသည်။

“အေးပေါ့ကွ၊ တပ်မှူးသာထိရင်တော့ တိုတိုကိပ်ပွဲဖြစ်ပြီမှတ်၊ ဟဲ့...ဟဲ့... တပ်မှူးထိရင် စစ်၊ အခုဟာက ဗိုလ်မင်းကို ထိတဲ့အတွက် အချစ်၊ ဟား ဟား ဟား။”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား။”

သမန်ကြီး သမန်ငယ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရောရာလိုက်ဖက်ကြချေ သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဝမ်းခေါင်းသဲကြီးတွေနဲ့ ရယ်မနေကြစမ်းနဲ့၊ ရွာသား တွေ ကြားသွားရင် မလျှော်ဘူး။”

“ကြားသွားတော့ သူတို့က ပြောမှာပေါ့ ဗိုလ်မင်းရဲ့၊ ပုဆိုးတန်းတင် လှည့်ပါတော့လို့။”

“ဆော်စမ်းပါကွာ”

“ဝမ်းသာနေလို့ပါ ဗိုလ်မင်းရယ်၊ ဗိုလ်မင်းနဲ့ ဖူးစာဆုံတဲ့ ဘဒ္ဒါဟာ ကသည်းမလေး ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်တို့ ပိုဝမ်းသာနေတာပါ။”

“ဟုတ်တယ်ကွ သမန်ငယ်။ ဘဒ္ဒါက ကသည်းမဆိုတော့ ဗိုလ်မင်းလည်း မင်းတို့နှစ်ကောင်ရဲ့ နှမလင် ဖြစ်သွားကစရာ”

ဣန္ဒသူကပင် တရင်းတနီး ဝင်ပြောလာလေသည်။

စက္ကရ မျက်နှာတင်းတင်းပြုလျက် ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ ရဲဇားသနာမဟုတ်ကြသေးဘူး၊ ဒီအချိန်လေးအတွင်းမှာ ငါ သူ့ကို သုံးခွန်းစကားပြောလို့ ဖြစ်မလား။”

“ဒါဖြင့် မနက်အစောက သူကြီးအိမ်ဝိုင်း တညင်းခြံအောက်ကွပ်ပျစ်မှာ ဗိုလ်မင်း ဘာတွေ ပြောခဲ့သလဲ။ ဘဒ္ဒါက ခေါင်းငုံ့နေတယ်၊ ဗိုလ်မင်းက အနား မှာ တထွတ်ထွတ် ပြောလို့လေ။”

“မင်းတရားကြီးနဲ့ ငါတို့တပ်တွေအပေါ်မှာ သူ့အမြင်မလွဲရအောင် ငါ ပြောပြနေခဲ့တယ်။ မဏိပူရကို မင်းတရားကြီး သိမ်းတယ်ဆိုတာမှာ စစ်မက်ကို မွတ်သိပ်လို့ ဘုန်းအာဏာစက် ချဲ့ထွင်ချင်လို့ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ အဝနိုင်ငံ တော် ယိမ်းယိုင်ပျက်စီးပြီး ဂုဏ္ဏအိန်တို့လိုမျိုးနွယ် ခေါင်းဆောင်လူမိုက်အနည်းစု တွေရဲ့ မိုက်မဲမှုကို ထိန်းမတ်စုစည်းဖို့ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဒါတွေပဲ ငါ ပြောခဲ့တာ။”

“သူက ဘာပြောသလဲ ဗိုလ်မင်း။”

“အယုဒ္ဓယစစ်ကို မေးတယ်။ အယုဒ္ဓယကို တိုက်တာကော ဘုန်းအာဏာ စက်ချဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလားတဲ့။ ငါလည်း ငါ သိထားတာ ပြောပြတယ်လေ။ ထားဝယ်ကျေးလက်ရွာစွန့်ကို အယုဒ္ဓယဘုရင် ထိပါးလာလို့ သူ့ကျူးကျော်မှုကို စစ်တုံ့တဲ့အကြောင်း။”

“ပြီးတော့ ဘာပြောသေးသလဲ ဗိုလ်မင်း။”

“မနေ့က အဖြစ်အတွက် ငါ့ကို တောင်းပန်တယ်။”

“ဗိုလ်မင်းက ဘာပြောလိုက်သလဲ။”

“ငါ ခွင့်လွှတ်ထားတာပဲကွ၊ ဘာပြောရမလဲ။”

“ဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောသလဲ ဗိုလ်မင်း။”

“ငါက အာ...ဒီကောင်တွေ သွားစမ်း၊ သွားကြစမ်း၊ ဆန်စလွယ်အိတ်တို့ တွေ ထပ်ချည် သွားယူ”

ဣန္ဒသူနှင့် သမန်ညီအစ်ကိုတို့ တဟားဟားရယ်ရင်း စက္ကရအနားမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

မွေးထွေးသော ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာက စက္ကရူထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မင်းတရားကြီးနှင့် တိုက်ပွဲများအကြောင်းကို ပြောအပြီးတွင် ‘ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဗိုလ်မင်းရယ်’ဟု မျက်ရည်တစ်စုံ ပြောခဲ့လေသော ဘဒ္ဒါ၏ မျက်လုံးများ ကို မြင်ယောင်နေသည်။ တောင်းပန်စကားကိုဆိုသော မျက်လုံးများ စူးရှပြီး ပြက်နေကြသည်ကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။ ထို့နောက် နိမြန်းသော ပါးပြင်ရှိ သည် မျက်နှာကို အောက်သို့ချကာ ကွယ်ဝှက်လိုက်သည်ကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။ ထို့နောက် ဘဒ္ဒါသည် ရွှေမှောက်မှ ပြေးထွက်သွားခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့ခင်းလုံး ဘဒ္ဒါ ပေါ်မလာတော့။

ရိက္ခာတို့လည်း အလုံးအလောက် ရရှိခဲ့ပြီ။ ကနစိုးရွာတွင် တစ်အိမ်စ နှစ်အိမ်စမှအပ တစ်ရွာလုံးလိုလို ဆန်နှင့်ဆားကို လက်ဝတ်ရတနာ ရွှေငွေမယူဘဲ စေတနာဖြင့် ပေးအပ်ကြသည်။ စလွယ်အိတ်များတွင် ရိက္ခာတို့ကို ခွဲဝေ ထုပ်ပိုးခဲ့ပြီးပြီ။

ပြန်ချီနီနီးသည်အထိ ဘဒ္ဒါပေါ်မလာခဲ့။

“ဗိုလ်မင်း အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပါပြီ”

ဣန္ဒသုက အာကာကို ဆွဲယူလာပြီး စက်ကို လှမ်းပေးသည်။

ရွာစည်းတံခါးဆီသို့ မြင်းကို ဆွဲခဲ့သည်။ မျှော်စင်ကို အဖြတ်တွင် မျှော်စင်ထက်သို့ ကြည့်မိလေသည်။ စည်းရိုးတံခါးမှ ထွက်သော ခြေလှမ်းတို့လည်း ဆုတ်ဆိုင်းတုန်းနေကြသည်။

သူကြီးနှင့် ရွာသားများက သမန်ညီနောင်တို့နှင့်အတူ နောက်မှ လိုက်လာရင်း စကားတဖောင်ဖောင် ပြောမဆုံး ရှိကြသည်။

ရွာစည်းတံခါး အပြင်ဆောက်သည်အထိ ဘဒ္ဒါကို မတွေ့ရသေး။

“တပ်မင်းကြီး မင်းခေါင်နော်ရထာဗိုလ်တွန်ကို ကနစိုးရွာက ဦးညွှတ်လိုက်ကြောင်း ပြောပြပါ ဗိုလ်မင်း”

“ကောင်းပြီ သူကြီး”

“ဗိုလ်မင်းတို့လည်း ကနစိုးကို ထပ်လာကြပါဦး”

“အင်း...”

မြင်းပေါ်သို့ ကိုယ်စီတက်လိုက်ကြသည်။ မျှော်စင်ထက်သို့ တစ်ခါ၊ ရွာစည်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ရွာတွင်းသို့ လှည့်၍ တစ်ခါကြည့်မိပြန်သည်။

အရိပ်အရောင်သောမျှင် မမြင်ရ။

လေးလံလွန်းသော ရင်မှ ဝေဒနာကို မေ့ပျောက်ပစ်ရန် စတင် ကြိုးစားလိုက်စဉ်မှာပင်၊

“ဟောဟိုဟာ ဘဒ္ဒါ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဘဒ္ဒါ”

“ကြည့်ပါဦး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေ ရွှဲနစ်လို့ ဒီကောင်မလေး”

လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံများကြောင့် ရွာအဝင်အပြင်လမ်းဘက်သို့ တုန်လှုပ်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ပြေးလာသော ဘဒ္ဒါကို တွေ့ရသည်။

“ဘဒ္ဒါ နင့်လက်ထဲက”

“ငါးပတ်တွေ ဝရီးရဲ့၊ တစ်မနက်ခင်းလုံး ဖမ်းရတယ်။ မိုးရွာထားလို့ အဖမ်းခက်လိုက်တာ လွန်ပါရော”

ဘဒ္ဒါလက်ထဲတွင် တံစိုကင်ထားသော ငါးများ၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် ငါးများနှင့် မှိုနံ့ကို စုကိုင်ထားသည်။ ဘဒ္ဒါသည် သူကြီးရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်ကာ ရွာသားများကို တွန်းတိုက်ဖယ်ရှားကာ စက္ကရူ၏ မြင်းအနီးတွင် ရပ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရွာမီ ရွာဘတွေဆီမှာ စားသောက်နေတာမို့ ဆန်နဲ့ ဆားမရှိဘူး ဗိုလ်မင်းရယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဒ္ဒါ တစ်ခုခုပေးလိုက်ချင်လို့ပါ။ ဗိုလ်မင်းတို့အတွက် အရာမထင်လောက်ပေမယ့် ဘဒ္ဒါ ကြိုးစားပြီး...”

လက်ထဲမှ ငါးပတ်များကင်ထားသော တံစိုကို စက္ကရူဆီသို့ လှမ်းပေးသည်။ စကားကိုမူ အဆုံးမသတ်။ စက္ကရူလှမ်းယူလိုက်သည်။ တံစို ပူနွေးဆဲ။ ငါးပတ်ကင်များမှ မွေးကြိုင်သော အနံ့ထွက်ဆဲ။

“ချက်ချင်းဖမ်း၊ ချက်ချင်းကင်ခဲ့တာပါ ဗိုလ်မင်း”

မျက်နှာငဲ့သွားပြန်သည်။ တတွေ့တပွေ ဆံနွယ်ကြီးများက ပခုံးထက်သို့ အိမ်နဲ့ ဖြာကျသွားကြလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘဒ္ဒါ၊ ကျုပ် မမေ့ပါဘူး”

အားမထုတ်ရဘဲလျက် လှိုလဲလှဲထိခိုက်စွာ ရင်မှာ ပြည့်လျှံစွာ ပြောမြဲသွားသည်။

“သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြန်မောလာသော မျက်နှာပြင်တွင် မနက်ကကဲ့သို့ပင် စွတ်စိုရွန်းပြက်သော မျက်လုံးရွဲကြီးများကို တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် နှမ်းနယ်စွာ ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းများကိုလည်း တွေ့ရပြန်သည်။

ခွဲခွာရခြင်းကို စိုးရွံ့နေသည့်အတွက်ကြောင့်ပင် မြင်းဇက်ကို အကုန်ဖွင့်လိုက်တော့သည်။

သမန်ငယ်က အမိလိုက်လာရင်း မြင်းချင်းယှဉ်လျက် အော်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကသည်းတွေအဖို့ ငါးပတ်ဆိုတာ အမွန်မြတ်ဆုံး စားစရာ။ အမြတ်တနိုးအထားဆုံးလက်ဆောင်ပဲ ဖို့လိမင်း”

* * *

[၁၁]

တိတ်ဆိတ်သော မျက်နှာများထက်က မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့သည် အပြန်အလှန်ကြည့်နေကြသည်။

အောင်ပွဲခံ ပြည်တော်ဝင်ခရီးကို ကြိုတွေ့ကာ ရယ်သံ၊ အော်သံ၊ နောက်ပြောင်ကျီစယ်သံ ကြိုးဝါးသံမစဲ ရှိခဲ့လေသော တပ်မကြီးတွင် ယခု အသံအားလုံး ဆိတ်နေသည်။

ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်တင်းမာနေသော တပ်သားတို့၏ မျက်နှာများရှေ့မှဖြတ်ကာ စက္ကရူတို့တပ်စခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တံအနီးတွင် ရဲမက်တို့ စုရုံးနေကြသည်။ သို့သော် ဆူဆူညံ့ညံ့မရှိ။ ရိက္ခာသယ်၍ပြန်လာသော စက္ကရူတို့ကိုလည်း ခါတိုင်းလို အော်ဟစ်နောက်ပြောင်၍ ကြိုဆိုခြင်း မရှိ။ စက္ကရူတို့ကိုပင် မမြင်ဖူးသလို ကြည့်နေကြသည်။ ဣန္ဒသု၏ တပ်ဖွဲ့မှ တပ်သားများကလည်း တပ်မှူး ဣန္ဒသုကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိ။

မြင်းဇက်ကိုဆွဲကာ တပ်စခန်းတွင်း လမ်းလျှောက်ဝင်လာသော စက္ကရူတို့ လေးယောက်နှင့် မြင်းလေးစီးတို့မှာ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲလို ဖြစ်နေသည်။

သမန်ကြီးက ‘မော့ကောင်တွေ’ဟု တစ်ခွန်းလှမ်းပြောလိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မရှိ။

စက္ကရူသည် မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တံဆိသို့သာ ရှေးရှုသွားလေသည်။

မြင်းဇက်ကို ရဲမက်တစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်ပြီး စက္ကရူတံထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ တံထဲတွင် မင်းခေါင်နော်ရထာတိုင်နေသည်။ မင်းလှ

စည်သူ၊ ဒီဗွဲပျံချို၊ ကူဗွဲပျံချို၊ မင်းထင်ကျော်သူနှင့် အခြားအမည်မသိ တပ်မှူး တစ်ယောက် တပ်မင်းအနီးတွင် ချီးထောက်လျက်၊ တင်ပျဉ်ခွေလျက်။ သူတို့ ပီသီ တိတ်ဆိတ်လွန်းကြသေးသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာက စက္ကရုကို မျက်လွှာ ပင့်၍ ကြည့်သည်။ တပ်မင်း၏ မျက်လုံးမှ ရိဝေခက်ထန်နေကြသော အရိပ် အငွေ့တို့ကို အတိုင်းသားတွေ့လိုက်လေသည်။ စက္ကရု ချောက်ချားသွားသည်။ တစ်တပ်လုံး ကြောက်မက်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်တင်းမာနေသည့်အကြောင်းကို မေးရန် စကားဟလိုက်စဉ်မှာပင်။

မင်းခေါင်နော်ရထာက လက်ပြလိုက်သည်။

တပ်မှူးတစ်ယောက်က စက္ကရုထံသွားလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် စာချွန်ဖူးတစ်ခု။ ထိုတပ်မှူးကို စက္ကရုမသိ။ မင်းခေါင်နော်ရထာတပ်မှ မဟုတ်ကြောင်းတော့ သိလိုက်သည်။ သူ ဘယ်တပ်ကနည်း။

တပ်မှူးက စာချွန်ဖူးကိုဖွင့်၍ အထဲမှ စာလွှာလိပ်ကို စက္ကရုထံသို့ ပေးလိုက်သည်။ စာလွှာလိပ်ကို ဖွင့်သော စက္ကရုလက်များ တုန်နေကြလေသည်။

တပ်မင်း မင်းခေါင်နော်ရထာ
နှင့်

တပ်မ သွေးသောက်ရဲမက်များ

ဘုန်တော်ကြီးဘုရား၊ မုတ္တမကျေးကင်းရွာတွင် လပြည့် ကျော် ဆယ်နှစ်ရက်နေ့ အရုဏ်မိုးသောက်မှာ ကံတော်ကုန်ပြီ...။

ရင်ထဲမှာ တုန်သွားသည်။

နောက်ကျောဆီက ပြင်းထန်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ စက္ကရုနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော သမန်ကြီး၏ သက်ပြင်းသံ။

“ဆက်...ဖတ်ဦး...စက္ကရု”

မင်းခေါင်နော်ရထာက တိုးညှင်းတင်းမာစွာ ပြောသည်။

သည်တော့မှပင် သဝဏ်မပြီးသေးကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။

‘ကံတော်ကုန်ပြီ’ ဟူသော စာလုံးနောက်မှ စာကြောင်းများ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသည်။

‘မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ် မုတ္တမမြဲသိန်းတန် ဘုရားသို့ အပြင်းချီခဲ့ရမည်။ မျိုးရိက္ခာမပျိုး၊ မျိုးရိက္ခာ ကိုယ်တိုင်လည်း မရှာနှင့်။ သွေးသဗ္ဗာစည်းကြရန်သာ။ မုတ္တမသို့ ချီခဲ့ရမည်။ အမိန့်တော်ကို ကျူးလွှင့် ကျူးသသု၏တာဝန်”

မြေဒူးမင်း

“အဲဒါပဲ စက္ကရု၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းနှင့် အထင်လွဲမှား အစော်ကား ခံရခြင်း နှစ်ခုစလုံး တို့ ခံစားနေရတယ်။

“ငါ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောလိုဘူး။ မြေဒူးမင်းသားရဲ့ သဝဏ်က ရှင်း နေတယ်။ တပ်မှူး မင်းရှင်းပြလိုက်။ စက္ကရုတို့ မသိသေးဘူး”

အမည်မသိတပ်မှူးက သဝဏ်ကို ပြန်လိပ်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မင်းကြီး မင်းလှနော်ရထာတပ်ကပါ။ မြေဒူးကိုယ်တော် အမိန့်နဲ့ ဒီသဝဏ်လာဖို့သူပါ။ မုတ္တမ မြဲသိန်းတန်ဘုရားမှာ မြေဒူးကိုယ်တော် အမိန့်နဲ့ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးတို့ သွေးသဗ္ဗာ စည်းကြပ်ကြဖို့ ရှိပါတယ်။ စစ်တောင်းမြို့သူကြီးခေါင်းသူကြီးတွေကိုလည်း ဆင့်ဆိုပြီးပါပြီ။ စစ်ဆုတ်စစ်ပြန် တပ်တွေ အနက် ဗိုလ်မင်းတို့တပ်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ကျန်တာကတော့ သဝဏ်မှာပါ တဲ့အတိုင်းပါပဲ”

တပ်မှူးက အလိုအပျိုးမရှိသော စကားဖြင့် စက္ကရုကို ပြောပြသည်။

“အိမ်ရှေ့ ကိုယ်တော်ကြီးကော”

“နေပြည်တော်မှာပဲ ရှိပါတယ်”

“မုတ္တမကျေးကင်းရွာကို မလာဘူးလား”

“အိမ်ရှေ့စံဆီကို ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား ကံတော်ကုန်ကြောင်း သဝဏ်ပို့ထားဆဲ ရှိပါသေးတယ်”

“မြဲသိန်းတန်ဘုရားမှာ သွေးသဗ္ဗာ စည်းကြပ်တာ ဘာသဘောလဲ”

တပ်မှူးထံမှ အဖြေမရ။

စက္ကရုရင်ထဲတွင် နာကျင်သော ဒေါသဖြစ်တည်လာသည်။

“မျိုးရိက္ခာကိုယ်တိုင်မရှာရ၊ သဗ္ဗာ စည်းကြပ်ရန် မုတ္တမသို့ အမိန့်ချို့

ကျူးသသုရဲ့ ဝန်တာဆိုတာ ဘာသဘောလဲ”

တပ်မှူးထံမှ အဖြေမရ။

စက္ကရစကားများ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်ထွက်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ တပ်ကို ပုန်စားပုန်ကန်လို့ သတ်မှတ်ချင်သလား။ မင်းတရားကြီး မရှိတော့မှ ကျုပ်တို့ကို မယုံကြည် ဖြစ်လာတာလား။ စစ်ဆုတ်ခရီးတစ်လျှောက်မှာ မျိုးရိက္ခာနဲ့ သတင်းထောက် လှမ်းမီအောင် ရမီရရာရှာစားကြရတာကို မသင့်မတင့်ကျင့်ကြတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။ စစ်ဆုတ်လမ်းမှာ နောက်ဆုံးကလိုက်ပြီး စစ်ခံခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့တပ်ကို အမိန့်တော် ကျူးသသူဆိုတဲ့ စကားနဲ့ စကားဦးသမ်းပြီး စွပ်စွဲပုတ်ခတ်တာလား။”

ပြောရင်းဖြင့် စက္ကရ တစ်လှမ်းချင်းတိုးသွားသည်။ တပ်မှူးမှာ ချက်ချင်း ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်သွားသော စက္ကရကို ထိတ်လန့်စွာ နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်သွားလေသည်။

“စက္ကရ”

မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ အော်ဟစ်တားမြစ်သံကြောင့် စက္ကရရှေ့သို့ တိုးနေရာမှ ရပ်သွားသည်။

“အထောက်တော်တပ်မှူးရောက်လာကတည်းက တို့အားလုံး မင်း အခုပြောတဲ့ စကားတွေကို ပြောရင်း နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ကြရပြီ။ မင်း မပြောနဲ့တော့။ တို့ဟာ အမှုတော်ကို သက်စွန့်ဆံ့ကျွတ်ထမ်းရင်းနဲ့ပဲ အထင်အမြင်လွှဲ အစော်ကားခံလိုက်ရသူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။ မင်းတရားကြီးအလောင်းတော် နေပြည်တော် မရောက်ခင် မြေမကျခင်မှာပဲ မြေဒူးမင်းသားဆီက ဒီအသံမျိုးကြားရတာ ငါအသည်းနာမဆုံးဘူး။ ဒီတော့...”

မင်းခေါင်နော်ရထာသည် ဒဏ်ရာရသော ကျားကြီးတစ်ကောင်လို ပုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာရှိတဲ့ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မင်း၊ သွေးသောက်ရဲမက်တွေ အားလုံး ငါ အပါအဝင် အားလုံး တစ်ဝမ်းတစ်စိတ် တစ်သားတည်း ရှိကြတယ်လို့ ငါယုံတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ စကားကို သဘောညီညွတ်ကြောင်းပြလိုက်ကြသည်။

“ကုန်သွား မင်းက ခရီးလမ်းကျွမ်းကျင်တယ်။ မင်း နေပြည်တော်ကို သွား။ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးဆီ ငါ့သဝဏ် အမြန်သွားပေး။ သဝဏ်ထဲမှာ မြေဒူးမင်းသား မုတ္တမ မြသိန်းတန်ဘုရားမှာ သွေးသစ္စာစည်းကြပ်ကြောင်း

မဖွယ်မရာကြကြောင်း ငါ ရေးလိုက်မယ်။ မင်းတရားကြီး အမိန့်ချခဲ့ပြီးသား။ ကိုယ် တော်လွန်ရင် သားတော်ကြီးငယ်စဉ်ဆက် နန်းဆက်ခံရမယ်ဆိုတာ အားလုံး သိပြီးသား။ မြေဒူးဟာ ကိုယ်တော်ကြီးထက် အငယ်ပဲ။ ကုန်သွား ခရီးထွက်ဖို့ပြင်”

မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ အမိန့်၌ အားလုံးတည်ကြလေသည်။

“မုတ္တမကို ငါ မချီဘူး။ ငါ့တပ်ထဲက လိုက်သွားချင်သူ ရှိရင် ဟောဒီတပ်မှူးနဲ့ အခု လိုက်သွား၊ ငါအကြည်အသာ ခွင့်ပြုတယ်”

“မြင်းတစ်ကောင်တောင် မလိုက်ပါဘူး တပ်မင်း”

ဒီဗွဲ့ချီက အကြိတ်ရင်း ပြောလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဟေ...တပ်မှူး မြေဒူးစားကို ပြောလိုက်၊ ပြောမတ်သူရဲ့ နှလုံးသားဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ အထင်လွဲမှု အမည်းစက်တစ်စက်ကိုတောင်မှ မခံမရပ်နိုင်ဘူးလို့။ ငါ တောင်ငူကြောင်းက ပြန်မယ်။ အခု တပ်ထွက်မယ်။ ဆိုင်ရာဦးစီးမှူးတွေ တပ် အသင့်ပြင်”

စက္ကရနောက်မှ ငိုရွက်သံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သမန်ငယ် ဖြစ်နေသည်။ သူရဲကောင်း မင်းယောက်ျားကြီးတစ်ဦး၏ ရွက်သံနှင့် မျက်ရည်ကို တွေ့ရခြင်း၌ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်လှခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စက္ကရ မခံမရပ်နိုင်စွာ သမန်ငယ်ကို ကြိမ်းမောင်းမည် ပြုလိုက်သည်။

သို့သော် သမန်ငယ်ထံမှ ရွက်သံစလုံးစထွေးဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသော စကားများကြောင့် စက္ကရ ပြောခွင့်မရလိုက်တော့။

“ကျွန်တော် ငိုပါရစေ ဗိုလ်မင်းရယ်။ မင်းတရားကြီးမျက်နှာတော် လွဲသွားပြီဆိုတာ သိရလို့လည်း ကြေကွဲ ထိခိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလို သဝဏ်မျိုးစေလိုက်လို့လည်း ဒေါသဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် အခု ငိုပဲငိုချင်တယ်။ ကျွန်တော် ရင်ခေါင်းထဲမှာ ဆိုနေလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်တော် ငိုပါရစေ”

သမန်ငယ်၏ ပခုံးထက်သို့ ဖက်လိုက်ကာ တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညစ်လိုက်သည်။

တပ်ထွက် တံပိုးသံနှင့် မောင်းသံတို့က တပ်စခန်းပေါ်သို့ ဖုံးလွှမ်းသွားကြလေသည်။

*

အချိန်တိုတိုတောင်းတောင်း အတွင်းမှာပင် အဖြစ်သနစ်များက လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်သွားကြသည်။

မင်းတရားကြီး၏ သစ္စာအရှိဆုံး၊ အရဲဝံ့ အထက်မြက်ဆုံး မင်းခေါင် နော်ရထားသည် မင်းတရားကြီး၏ မျက်စိတစ်မှိတ်သည်မှာဘက် ကာကကလေးတွင် ပုန်စားဖိဆန်သူ ဖြစ်သွားချေပြီ။

ယခင်က တပ်မင်းကြီးမင်းခေါင်နော်ရထား၊ ယခု သူပုန်သူကန်ခေါင်းဆောင်။

ထိုအခါ ယခင်က စက္ကရလည်း ဗိုလ်မင်း၊ ယခု သူပုန်တပ်ဗိုလ်။

မင်းခေါင်နော်ရထားနှင့်တကွသော တပ်အလုံးသည် တောင်ငူကြောမှ ပြန်သည်။ ‘တောင်ငူကနေပြီးမှ နေပြည်တော်ကို ဝင်မယ်၊ နောင်တော်ကြီးမင်းဆီဝင်ပြီး ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ငါ ရှင်းပြမယ်’ဟု မင်းခေါင်နော်ရထားဆိုခဲ့သည်။

သို့သော် တောင်ငူစားက မြို့တွင်းအဝင်မခံ။ ‘ဗိုလ်တွန်းနှင့် သူတပ်သည် မင်းတရားကြီးမရှိသည့်နောက်ဝယ် အမိန့်တော်ကို ဖိဆန်ကြပြီ’ဟူသော သတင်းကြောင့် တောင်ငူစားက မင်းခေါင်နော်ရထားကို ဖမ်းမည်ပြုလေသည်။

မြို့နန်းကျုံးနန်းကို မရောက်ခင်မှာပင် တောင်ငူစား အခြေမလှသည်ကို ရိပ်မိသော မင်းခေါင်နော်ရထားက မြင်းဇက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ထိုမြင်းဇက်အလှည့်မှာပင် အရာရာတို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

“ငါဟာ ပုန်စားသူလို သတင်းဖြစ်နေတယ်။ ဒီသတင်း မမှန်ကြောင်းနဲ့ မြေဒူးမင်းသား ငါ့အပေါ် အမြင်လွဲကြောင်း၊ မြသိန်းတန် သွေးသစ္စာစည်းကြပ်ပွဲကို ငါ လက်မခံနိုင်ကြောင်း နောင်တော်ကြီးမင်းကို လျှောက်တင်ဖို့ ငါ လာခဲ့တယ်။ အခုတော့ တောင်ငူစားက ငါ့ကို ဖမ်းမလို့ လုပ်တယ်။ နန်းတော်က နောင်တော်ကြီးမင်းလည်း ငါ့ကို ပုန်စားလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီ။ ငါ အသတ်မှတ်ခံလိုက်ရပြီ။ ငါတို့ရဲ့ ရိုးဖြောင့်တင်းမာတဲ့ နှလုံးသားများဟာ မင်းတရားကြီးနဲ့အတူ သေဆုံးသွားကြရပြီ။ အခု ငါ တကယ်ပဲ ပုန်စားတော့မယ်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာ၊ ဘယ်သူ့သစ္စာကိုမှ ငါ ထောက်ထားစရာ မလိုဘူး။ ငါ အဝကို ချီမယ်။ အဝကို သိမ်းမယ်။ မင်းတို့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ။ အခုအကြိမ်ဟာ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပုန်စားသူ၊ သူပုန်သူကန်ဖြစ်မှာပဲ။ မင်းတို့ နှစ်သက်ရာ ရွေး၊ ငါ့ခွင့်ပေးတယ်။ ငါနဲ့ အဝလိုက်မလား၊ ရတနာသိင်္ဃံ နေပြည်တော်ပြန်ကြမလား။”

မြင်းတစ်စီးတပ်ထဲမှ ထိုးထွက်လာကာ မင်းခေါင်နော်ရထား၏ နောက်သို့ ဝင်ရပ်သည်။ မြင်းပေါ်တွင် စက္ကရ။

ထိုနောက် မြင်းနှစ်စီး၊ သမန်ကြီး သမန်ငယ်။

ထိုနောက် ...။

အယုဒ္ဓယမှ တပ်နုတ်လာစဉ်ကအတိုင်း။ မြင်းတစ်စီး၊ ရဲမက်တစ်ယောက်၊ မကျန် မင်းခေါင်နော်ရထားနောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ အင်အားမယွင်း၊ တပ်သားမချို့။

သို့သော် မင်းခေါင်နော်ရထား၏ တပ်မှူးများအနက် တစ်ယောက်သော တပ်မှူးမူ ပါမလာခဲ့တော့ပေ။ ထိုသူကား နောင်တော်ကြီးမင်းထံ သဝဏ်ပို့ခိုင်းလိုက်သော တပ်မှူးကုန်သူ ဖြစ်သည်။

ရတနာသိင်္ဃံ နေပြည်တော်၏ အကျဉ်းကြေးတိုက်တွင်းတွင် နောင်တော်ကြီးမင်း အမိန့်တော်ဖြင့် တပ်မှူး ကုန်သူ ရောက်ရှိနေလေသည်။

အဝကို မင်းခေါင်နော်ရထား လုပ်ကြသည် အချိန်မှာပင် နောင်တော်ကြီးမင်းသည် သတိုးမင်းစောဘွဲ့ခံ ညီတော် မြေဒူးမင်းသားကို နန်းရံထားလိုက်သည်။

အဝကို မင်းခေါင်နော်ရထားရသည်။ စက္ကရ အဝမြို့စောင့်တပ် ဗိုလ်မှူး ဖြစ်လာသည်။ သမန်ကြီး သမန်ငယ်တို့ တပ်မှူးအဆင့် ရလာကြသည်။ ကာလအချိန်အခါနှင့် အခြေအနေတို့ ပြောင်းလဲသည့်နည်းတူ၊ အဝကို မင်းခေါင်နော်ရထား သိမ်းပိုက်တပ်စွဲပြီး သုံးလအတွင်းမှာပင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

ထိုသူကား အဝမြို့စောင့်တပ်မှူး ဖြစ်လာသူ စက္ကရပင်တည်း။

မှဆိုးဘို ထန်းလုံးတပ်မှ ဓမ္မဗွားလာသော တပ်သားစက္ကရ၊ ပြည်ရေကြောင်း တိုက်ပွဲတွင် အိုးစားရှူးဖြစ်လာသော စက္ကရ၊ ဒဂုံတိုက်ပွဲတွင် သွေးသောက်ကြီးဖြစ်လာသော စက္ကရ၊ သံလျင်တိုက်ပွဲအပြီးတွင် တပ်မှူးဖြစ်လာသော စက္ကရ။ အယုဒ္ဓယစစ်ချီပွဲအတွင်း ဗိုလ်မင်းဖြစ်လာသော စက္ကရ။ သည်နှစ်နှစ်ကာလအတွင်း အခြားတစ်ဖက်၌ သေဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။ ယခု အဝမြို့စောင့်တပ်ဗိုလ်မှူး စက္ကရအဖြစ် ဓမ္မဗွားလာသော စက္ကရကား တပ်တော်သားတို့ တစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ဖူးသည့် စက္ကရ ဖြစ်လာလေသည်။

သည်အဖြစ်ကို ပထမဆုံး သတိထား တွေ့ရှိအံ့သင့်ကြရသူများကား သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်။

ထိုနေ့က အဝမြို့ရိုး၏ သူရဲစွဲများတစ်လျှောက် စက္ကရလှည့်လည်စစ်ဆေး ရာနောက်သို့ သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်တို့လိုက်ပါကြရသည်။ စက္ကရ၏နောက်မှ လိုက်ပါရင်း သမန်ကြီးက သမန်ငယ်ကို တီးတိုးပြောလေသည်။

“သမန်ငယ် မင်း ညက သေလွန်ခဲ့သလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါလည်း အလွန်အကျွံ မရှိခဲ့ပါဘူး”

“အေးလေ၊ ခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ငါ သေနဲ့ရနေတယ်”

သမန်ငယ်က အနံ့ခံကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရော ငါပါ မဟုတ်လေတော့ ဗိုလ်မင်းဆီ ကပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သမန်ညီနောင်တို့မှာ စက္ကရကို ဗိုလ်မင်းဟုပင် နှုတ်ကျီးနေကြသည်။

“ဟော...ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဗိုလ်မင်းက ဒီလောက်သောက်သလား”

သမန်ငယ်က ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းရင်း စက္ကရ၊ မကြားအောင် ပြောလေသည်။

“အစ်ကို မင်းက အဲမောင်းတပ်စုမှာ အလုပ်များနေလို့ ခုတစ်လော ဗိုလ်မင်းနဲ့ မတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတာ။ ငါက သေနတ်တပ်စုမှာ လေ့ကျင့်ပေးနေ ရလို့ ဗိုလ်မင်းနဲ့ သုံးရက်တစ်ခါလောက် တွေ့တယ်၊ တွေ့တိုင်း ဗိုလ်မင်း သေယစ်နေတာပဲ”

“ဟော...”

“သူ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း သောက်တယ်ကွ”

“မင်း မပြောဘူးလား”

“ငါ မပြောရဲဘူး၊ ဗိုလ်မင်းဟာ ဟိုတုန်းကလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတုန်းက သူ့မျက်နှာဟာ ငြိမ်ပြီး လေးနက် အေးဆေးတဲ့ မျက်နှာ၊ အခုတော့ တစ်ခုခု ကို တွေ့ပြီး တင်းမာခက်ထန်နေတဲ့ မျက်နှာကွ၊ ငါတို့အပေါ် ဆက်ဆံတာ တောင် ဟိုတုန်းကလို့ ဟုတ်သေးလား၊ မင်း သတိထားကြည့်”

“ငါကတော့ အတွေ့နည်းလို့ သိပ်မသိဘူး၊ ပြောစမ်းပါဦး”

သူရဲခိုပေါက်တစ်ပေါက်ကို စစ်ဆေးရာမှ ပြန်လှည့်လာသော စက္ကရကို တွေ့ရသောကြောင့် သမန်ငယ်က မျက်နှာအရိပ်အကဲပြကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“သမန်ကြီး သမန်ငယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မင်း”

“မင်းတို့ပြန်လှည့်ကြ၊ သေနတ်စုကနေစောင့်၊ ငါ ဒီမှာ စစ်ပြီး လာခဲ့ မယ်၊ သေနတ်ရဲမက်တွေကို စက်ကွင်းပစ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားခိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မင်း”

မြို့ရိုးဘက်က ကုန်းကမူအတိုင်း ဆင်းလာရင်း သမန်ငယ်က စကားဆက် လေသည်။

“ဟိုတုန်းက ဗိုလ်မင်း စကားမပြောတာက သူ့ပင်ကိုအတိုင်း စကားကို နည်းလို့ကွ၊ အခုဟာက သူ့စကားတွေ ပြောချင်လျက်နဲ့ ဘယ်သူ့မှ မပြောဘူး ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ နှုတ်ဆိတ်နေတာ”

“ဟုတ်ပါ့မလားကွာ မင်းထင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဗိုလ်မင်းဟာ အခုစိတ်လည်း သိပ်တိုနေတယ်၊ လက်အောက် ဗိုလ်တွေ၊ သွေးသောက်တွေ၊ တပ်မှူးတွေ၊ တပ်ပေါင်းဗိုလ်တွေကို နည်းနည်း လေးမှ အမှားမခံဘူး၊ တစ်စွန်းတစ်စလေးမှ သည်းမခံဘူး၊ အမှုတော်ယူတာ တိကျတယ်ဆိုပေမယ့် ရက်စက်ပြတ်သားလွန်းတယ် ဆိုရမယ်”

“မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်သလဲ”

“တစ်လောက သေနတ်စု၊ စက်ကွင်းပစ် လေ့ကျင့်တုန်းမှာ သွေးသောက် တစ်ယောက်က သူ့တပ်သားငါးဆယ်အတွက် သေနတ်ငါးဆယ် ထုတ်ပေးထား ရမယ့်အစား၊ သေနတ်လေးဆယ့်ရှစ်လက်တည်း ထုတ်ပေးမိတယ်။ ဗိုလ်မင်းတွေ ပါလေရော၊ နှစ်လက်လျောနေတော့ ဗိုလ်မင်းက မေးတယ်၊ သွေးသောက်ကြီး လည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ အမှုတော်လမ်းပေါ်တယ်ဆိုပြီး တစ်နေ ကုန်နေလွန်းပစ်လိုက်တယ်၊ ညဘက်ကျတော့ တစ်ညလုံး ရေစိမ့်ခိုင်းတယ်”

“အေးလေ၊ ဒါကြီးလေးတဲ့ ပေါ့လျော့မှုပဲ”

“ထားတော့ကွာ၊ ဒါတင်မကဘူး နောင် ဒီလို ပေါ့လျော့တာမျိုးတွေ ရင် အစစ်အဆေးမရှိ ကွပ်မျက်မယ်လို့ အမိန့်ထုတ်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဗိုလ်မင်း၊ သိပ်ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်လာတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ သေရဉ်းလည်း နေ့ဆက်သောက်လာတယ်၊ သေယခံနေတယ်လဲ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ငါတော့”

သမန်ငယ်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် သမန်ငယ်၏ စကားတို့ကို ပို၍ လေးနက်မှန်ကန်စေသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

မြို့ရိုးမြေပြင်သို့ သမန်ညီနောင်တို့မရောက်မီ ကုန်းမြင့်အတိုင်း တစ်ခုတစ်ယောက်သည် မြေလွတ်လက်လွတ်လိမ့်လာကာ သမန်ငယ်ဘေးမှ ဖြတ်သွားပြီး မြေပေါ်၌ မှောက်လျက် လဲကျသွားလေသည်။ ပြန်မထနိုင်။

“ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

သမန်ကြီး၏ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံကို မြို့ရိုးထက်မှ ဆင်းလာသော စက္ကရု၏ အသံနက်ကြီးက ဖုံးအုပ်သွားသည်။

“ဘေးဖယ်လိုက်ကြစမ်း၊ ဟောကောင်လူမိုက် အခုပြန်ထ”

စက္ကရု အပြေးဆင်းလာကာ မြေတွင် မှောက်လျက်လဲနေသူကို မြေပြင်ကန်၍ ပတ်လက်လှန်စေလိုက်သည်။ လဲကျသူသည် မျက်နှာမှ သွေးများကို သုတ်ရင်း တုန်တုန်ယင်ယင် ပြန်ထနေသည်။ သူရဲခေါ်မှ တပ်သားများလည်း ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေကြလေသည်။

စက္ကရုက ပြန်ထလာသော အကြပ်မျှ၏ မျက်နှာကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ အကြပ်မျှ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဖက်သို့ ယိုင်ထွက်သွားလေသည်။

“လူငွေ၊ ခွေးတိရစ္ဆာန် ငါသေသောက်လို့ မင်းလိုက်သောက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟော ငါသေသောက်တာက သေကို ကြိုက်လို့ သောက်တာကွာ၊ မူးယစ်ချင်လို့ အိပ်ပျော်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့လိုလည်း ညက သေယခံ ပြီး မြို့ရိုးထိပ်မှာ ငိုက်မျဉ်းနေဖို့ မဟုတ်ဘူး နားလည်လား”

“ကျွန်...ကျွန်တော်”

“တိတ်...သေရဉ်းနဲ့ မတန်မရာဘဲ သေသောက်တဲ့အကောင်၊ မင်းအခု မြို့ရိုးထိပ်နဲ့ မြေပြင်နဲ့ ပြေးတက်ပြေးဆင်း တစ်နေကုန်လုပ်၊ ည ရိက္ခာမောင်းထုတဲ့အထိလုပ်”

“ကျွန်...တော်”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်”

စက္ကရုက ထပ်ရိုက်ပြန်သည်။ အကြပ်မျှမျက်နှာ သွေးသံရဲရဲ မြင်မကောင်းတော့ပြီ။

“ငါ သေသောက်တာကို တုပြီးလိုက်သောက်ရင် ငါ့လိုနေ ဒါပဲ”

စက္ကရု မြို့ရိုးပေါ် ပြန်တက်သွားသည်။

သမန်ကြီးနှင့် သမန်ငယ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သမန်ကြီးက သက်ပြင်းချပြောလေသည်။

“ဒီအကြပ်ကို ငါသိတယ်၊ အမောင်းလုံစုက အလွန်အမူထမ်း စေ့စပ်တဲ့ကောင်ပါ၊ ဒီကောင် ဒီနေ့ မြို့ရိုးသူရဲခိုမှာ တာဝန်မကျခဲ့ဘူး၊ တာဝန်ကျတာ သေနတ်စုက သူ့ညီတစ်ယောက်၊ သူ့ညီ နေမကောင်းလို့ မနက်လင်းအားကြီးကျမှ သူ့ညီအစား သူ့ကိုလာခေါ်တာ၊ အမှန်က ဒီနေ့အဖို့ ဒီကောင်တာဝန်မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ညက စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် သေသောက်ခဲ့တာပဲ၊ ဗိုလ်မင်းဘာမှ မစစ်မမေးခဲ့ဘူး ထင်တယ်”

“မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲကွာ၊ ဘာပြန်ပြောခွင့် ရသလဲ”

ခက်တာပဲကွာ၊ ငါလည်း ဘာနားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ငါလည်း နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ငါသိတယ် အစ်ကို၊ အဲဒီအသိကို ငါ ဝမ်းပမ်းတနည်းနဲ့ လက်ခံလိုက်ရတာပဲ၊ ဗိုလ်မင်း အခု ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်းမသိဘူး၊ တစ်ခု သေချာတာကတော့ ငါတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ ဟိုအရင်ကာလက ဗိုလ်စက္ကရုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ၊ အခုဗိုလ်စက္ကရုဟာ ဟိုတုန်းက ငါတို့ အင်မတန်ချစ်တဲ့ အင်မတန်လေးစားတဲ့ ဗိုလ်စက္ကရုမဟုတ်တော့ဘူးကွ”

သမန်ငယ်ပြောရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။

သေနတ်စုများ၊ အမောင်းစုများ၊ စက်ကွင်းတွင် လှံတိုပစ်လေ့ကျင့်နေကြသော ရဲမက်များဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ စည်ကားသော အဝမြို့တွင်း လွင်ပြင်ဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း သမန်ကြီးက တိုးတိတ်စွာ ညည်းညူနေသည်။

“ငါတို့ ဗိုလ်မင်းကို ဘာတွေကများ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပါလိမ့်...”

*

ညဉ့်အချိန်မတော် ဆင့်ဆိုအမိန့်ရောက်လာသောကြောင့် စက္ကရု အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ထလိုက်သောကြောင့် သေခွေတို့ပြည်လျှမ်းနေသော ဦးခေါင်းတွင်းမှ စစ်ခနဲ ကိုက်ခဲသွားသည်။

ခေါင်းရင်းမှ သေတကောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ခွက်ထဲသို့ မငဲ့တော့ဘဲ သည်အတိုင်း လည်ချောင်းထဲ သွန်ချလိုက်သည်။ လက်ဖျား တုန်နေသောကြောင့် သေရည်တို့ နှုတ်ခမ်းစွန်းနှစ်ဖက်မှ ဖိတ်စင်ကျသွားကြသည်။

“ဘာအကြောင်းတဲ့လဲကွ”

မင်းခေါင်နော်ရထာ လွတ်လိုက်သော တပ်မှူးက စက္ကရု၏ လှုပ်ရှားမှုများ ကိုကြည့်ရင်း ဖြေရန် မေ့နေသည်။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

စက္ကရု ပြင်းထန်စွာ ငေါက်ငမ်းလိုက်တော့မှ တပ်မှူးမှာ မျက်လုံးများ ဝိုင်းသွားပြီး...

“အဲဒါတော့ မသိပါဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါလို့ပဲ တပ်မင်းက ပြောလိုက်တယ်”

“သွား မင်း အပြင်ကစောင့်”

တပ်မှူး အပြင်ထွက်သွားသည်။ စက္ကရုက သေတကောင်းကို မြှောက် ချီကာ နောက်ဆုံးလက်ကျန် သေရည်ကို မော့လိုက်သည်။

စက္ကရု နန်းဆောင်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ လှေကားရင်းမှာ မြင်းဖြူ ကြီးအာကာ အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

“အာကာ မင်းပဲကောင်းတယ် သိလား”

စက္ကရုက ပြောပြောဆိုဆို မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မင်းခေါင်နော်ရထာ စခန်းချရာ အဝအလယ် နန်းဆောင်ဆီသို့ မြင်းကို စိုင်းခဲ့ လေသည်။

* * *

[၁၂]

နန်းဆောင်ရှေ့ လှေကားခြေရင်းတွင် မြင်းများကို တွေ့ရသည်။ ဆယ်စီး ဆယ်ငါးစီးမကရှိမည်။ ပေါင်းမိုးလှည်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စက္ကရု နားမလည်စွာဖြင့် လှေကားထစ်များအတိုင်း အပြေးတက်လာခဲ့သည်။ လုံ့လည် ကိုင် ရဲမက်များက စက္ကရုကို ဦးညွှတ်ရင်း လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

နန်းဆောင်တွင်းသို့ ရောက်လာသည်။

ကညင်ဆီမီးတိုင်များဖြင့် နန်းဆောင်တွင်းမှာ လင်းထိန်နေသည်။ ညဉ့် နက်သန်းခေါင်ကျော် အချိန်ကြီးတွင် တပ်မင်း၏ နန်းဆောင်၏ မီးရောင်တွေ ဝင်းနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် စက္ကရု အံ့အားသင့်နေသည်။

“လာဟေ့ စက္ကရု”

ခန်းမဆောင်တွင်းမှာ မင်းခေါင်နော်ရထာ ရှိနေသည်။ မုခ်မှဝင်ဝင်ချင်း မင်းခေါင်နော်ရထာက စက္ကရုကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာ ကို မျက်နှာမူလျက် မိမိကို ကျောပြုလျက် ထိုင်နေကြသော လူအုပ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရဲမက်တပ်သားဝတ်စုံမဟုတ်။ သူတို့...

လူအုပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထူထပ်စွာ အုပ်ပေါင်း ပေါင်းထားသော ပဝါနှင့် ခြုံထားသော ဖျင်စောင်ကြီးကို ထိုသူက ခွာလိုက်သည်။

“ဟာ...သူကြီး”

စက္ကရ၏ အသံဝါကြီး ခန်းမဆောင်အတွင်း ဟိန်းသွားလေသည်။
“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မင်း၊ ကျုပ်တို့ပါ၊ ကနစိုး တစ်စွာလုံး ရောက်လာကြပြီလေ”

စက္ကရက ကနစိုးသူကြီး၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖြစ်ညစ်လိုက်သည်။
ထိုင်နေသော လူအုပ်များကို စေကြည့်သည်။ ကောင်းစွာမှတ်မိနေသော မျက်နှာများထက်မှ အပြုံးကို တွေ့ရလေသည်။

“သတင်းတွေ အားလုံးကြားတယ် ဗိုလ်မင်း၊ ကြားကြားချင်းမှာပဲ ရွာသူရွာသားအားလုံးက တပ်မင်းကြီး မင်းခေါင်နော်ရထာရှိရာ သွားမယ်။ တပ်မင်းကြီးထံ ခိုလှုံမယ်ဆိုပြီး တဖွဖွပြောကြတော့တာပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ရွာထဲက လူကြီးသူမတွေကလည်း သတင်းတွေ ကြားရကတည်းက ဗိုလ်မင်းတို့ တပ်မင်းကြီးတို့ ဘက်ကနာပြီး တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေကြတာကလား။ ကျုပ်တို့ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြတယ်။ တပ်မင်းကြီးမင်းခေါင်နော်ရထာဆီ ခိုလှုံရင်း ကနစိုးတစ်စွာလုံးလည်း ပုန်စားသူဖြစ်မှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ အဖြစ်ခံမလား။ ကျုပ်တို့ ချစ်ကြည်လေးစားတဲ့ တပ်မင်းကြီးတို့ကို ဒီအတိုင်းပဲ သတင်းနားစွင့်ထောင်နေမလား၊ နောက်ဆုံးတော့ တပ်မင်းကြီးနဲ့ သူတပ်ဆီ အရောက်သွားမယ်လို့ပဲ တညီတညွတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တပ်မင်းကြီးလက်အောက် ခိုလှုံလို့ ကျုပ်တို့လည်း ပုန်စားသူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ချင်ဆိုးပြီး လာခဲ့ကြတာ၊ မိုးက ကောင်းနေတော့ ခရီးသိပ်ကြမ်းတယ်။ ကနစိုးကနေ ဒီအထိ တစ်လခွဲလောက်ကြာတယ် ဗိုလ်မင်း၊ လမ်းမှာလည်း အစစ်အဆေး အစောင့်အကြပ်တွေက ထူပြောပါဘိသနဲ့ ကျုပ်တို့က မိုးကြီး ချလွှမ်းပြီး ရွာပျက်လို့ တစ်စွာလုံး ပြောင်းလာတာပါလို့ လုံးလွဲ ပြောခဲ့ရတာပေါ့။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ ချည်ရွယ်ချက်အောင်ပြီ၊ ဗိုလ်မင်းတို့ ဆီရောက်ပြီ”

ကြက်သီးမွေးညင်း ထမတတ် စက္ကရ အံ့သြသွားသည်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာ ကနစိုးမှ အဝသို့ လာခဲ့ရသော ခရီးသည် နည်းနည်းနောနော ကြမ်းညည်ခရီးမဟုတ်။

သူကြီးက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီးအဆုံးတွင် ရွာသားများ စက္ကရအနီး ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ခန်းမဆောင်အတွင်း စကားပြောသံ ရယ်သံများ ရိုက်ခတ်သွားသည်။

စက္ကရသည် ရွာသားများကို စကားပြန်ပြောရင်း ရွာသားများအကြားမှာ တိုးရွေ့ရင်း လူအုပ်ထဲသို့ ကျီးကန်းတောင်းမျှောက်ကြည့်ကာ တစ်ယောက်သောသူကို ရှာလေသည်။

သူကြီးက စက္ကရအနီးရောက်အောင် တိုးဝင်လာပြီး စက္ကရ ကြားရုံမျှ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘဒ္ဒါ ဟောဟိုဘက်က လေသာဆောင်မှာ မိန်းမသူတွေကို အဲဒီဘက်မှာ ညှဉ်းခံထားတယ်”

လေသာဆောင်ဘက်သို့ စက္ကရ ခြေလှမ်းကျကြိုးများဖြင့် လျှောက်ခဲ့သည်။ မီးရောင်ကွယ်၍ လရိပ်လင်းနေသော လေသာဆောင်စင်္ကြံတွင် ကနစိုးရွာသူများ။

နှုတ်ဆက်သံများကို ကျော်လွှားလျက် ဝရန်တာလက်ရန်းဘက်ဆီသို့ စက္ကရထွက်ခဲ့သည်။ ဟင်္သာပြဒါးသုတ် တိုင်လုံးကြီးတစ်လုံးကို မှီနေသော သဏ္ဌာန်ကို လရိပ်မှုန့်တရီအမှောင်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

စက္ကရ နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဘဒ္ဒါ”

အပြင်သို့ ငေးမျှော်နေသောသဏ္ဌာန် လှုပ်ရှားသွားသည်။ အမှောင်ရိပ်တွင်း၌ မျက်နှာများကို မမြင်ကြရ။ သို့သော် နှစ်စုံသော မျက်လုံးတို့အမှောင်ကို ထွင်းဖောက်နေကြသည်ကို ရှိသည်။

“ဘဒ္ဒါ”

ဘဒ္ဒါပြေးလာသည်။ စက္ကရ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ပွင့်ဟနေသော ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဘဒ္ဒါ ရောက်လာသည်။ စကားမဆိုမိကြ။ ပြောရန်လည်း မလိုဟု သိနေကြသည်။ သို့သော် ဘဒ္ဒါရှိက်ငိုနေသည်။ ချစ်ကြင်နာခြင်းကြီးစွာ ဆံနွယ်များကို ဖွဖွလိမ်းသပ်ပေးရင်း ထူးခြားသောအနံ့ကို စက္ကရ ခံစားရသည်။

ကောက်ရိုးနံ့၊ သင်းပျံ့၊ ရွှေးနံ့တို့နှင့်အတူ လွင်မျောပါလာ သနပ်ခါးနံ့က မြတ်နိုးတပ်မက်စွာ ရှူရှိုက်မိလေသည်။

*

www.burmeseclassic.com

“မောင်ကြီး သေရည်တွေ သိပ်သောက်တတ်နေပြီနော်”

“အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ် သေရည်ကို ကြိုက်တယ်”

“ဘဒ္ဒါ သိထားတာကတော့ စိတ်နှလုံး နားခိုစရာ မတွေ့တာက စပြီး သေရည်ကို ယောက်ျားတွေ သောက်တတ်သွားကြတာပဲ။ မောင်ကြီးကော စိတ်နှလုံး နားခိုစရာ မတွေ့လို့ သေရည် စသောက်တာလား”

“ဒါတွေ မင်းတို့ နားမလည်ပါဘူးကွာ”

“အင်းလေ...အရင်က နားမလည်ပေမယ့် အခု မောင်ကြီးရဲ့ ဇနီးအနေနဲ့ နားလည်ပိုင်ခွင့် ရှိလာပြီမဟုတ်လား။ မောင်ကြီးနဲ့ အရေးအရာမှန်သမျှဟာ ဘဒ္ဒါနဲ့ မဆိုင်ဘူးလား။ စစ်မက်ရေး၊ တပ်အရေးတွေကိုတော့ ဘဒ္ဒါ သိခွင့်ရတယ်။ ဒီကိစ္စလေးကို ဘဒ္ဒါ ဘာမှမသိရဘူးလား”

“ကျုပ် သေရည်သောက်တာ မင်း မကြိုက်လို့လား ဘဒ္ဒါ”

“ဘဒ္ဒါ အဲဒီလို မပြောပါဘူး မောင်ကြီးရယ်၊ စစ်သည်တော်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ ဘယ်လောက် ကြမ်းတမ်းတယ် ဆိုတာလည်း ဘဒ္ဒါ သိပါတယ်။ အင်အားကို ဘယ်လောက် သုံးစွဲတယ်ဆိုတာလည်း ဘဒ္ဒါ သိပါတယ်။ ဒီအတွက် သေရည်ကို မှီဝဲကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း ဘဒ္ဒါ နားလည်ထားပါတယ်။ အခု တပ်မင်းကြီးရဲ့ တပ်ထဲမှာ သေရည်မသောက်တဲ့ တပ်သားရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မောင်ကြီးလောက် ဘယ်သူမှ သေ အသောက်မကြမ်းကြဘူးလေ”

“ကျုပ် သေယစ်ပြီး အမှုတော် လစ်ဟင်းပေါ့လျောတာ ဘဒ္ဒါ ဘယ်နှစ်ခါ တွေ့ဖူးသလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ကြီးရယ်၊ ဘဒ္ဒါ ဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ကြီးဟာ ဗိုလ်မင်းအရာရလာတဲ့အထိ သေတစ်စက်မှ မသောက်ခဲ့ဘူးလို့ သမန်ကြီးတို့က ပြောပါတယ်။ သမန်းပုံးစခန်း အောင်ပွဲညကျမှ သေစသောက်တာဆို ဟုတ်လား”

“အေးလေ...အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒါကိုပဲ ဘဒ္ဒါ သိချင်တာပေါ့။ သေတစ်စက်မှ လျှာပေါ်မတင်ခဲ့တဲ့ သူဟာ သမန်းပုံးအောင်ပွဲညကမှ သောက်တတ်လာတယ်။ သည့်နောက်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့အောင် ဟောဒီ တပ်မထဲမှ ဘယ်ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မင်း၊ တပ်မှူး၊ အိုလေ...အကြပ်၊ သွေးသောက်၊ တပ်တွေအထိ ဘယ်သူနဲ့မတွေ့ ကြောက်စမန်း

လီလီ သေသောက်တယ်။ မောင်ကြီး ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ အသောက်ကြူးနေရတာလည်း ဘဒ္ဒါ သိချင်တာ”

“ကျုပ် ပြောပြီးပါပကော၊ ကြိုက်လို့လို့ဆိုနေ”

“မယ့်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“မောင်ကြီး သောက်တာဟာ ကြိုက်လို့ သောက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘဒ္ဒါတို့ မဏိပူရမှာ နေစဉ်က သေရည်ကို လောကမှာ အကြိုက်ဆုံး ယောက်ျားလို့ ပြောရမယ့် ဝရိုးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက သူ့ဘာသာ သေရည်ချက် ပြီး ပျော်ပျော်ခွင့်ခွင့် စုံစုံမက်မက်နဲ့ကို သောက်တာ။ သူ သေသောက်တာက သေမူးတာက သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်”

“ကျုပ်ကကော”

“မောင်ကြီး သောက်တာက ဝမ်းထဲမှာ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုစုံရှိနေလို့ အဲဒါကို မေ့ပျောက်ဖို့၊ ဖျက်ဆီးဖို့၊ သေရည်တွေကို လောင်းလောင်းချနေတဲ့ သောက်ပုံမျိုး၊ ဘဒ္ဒါရဲ့ ဝရိုးလို စုံစုံမက်မက် သောက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မောင်ကြီးသေသောက်တာ သေမူးတာဟာ မောင်ကြီးအတွက်တော့ မသိဘူး။ ဘဒ္ဒါအတွက်တော့ အကြင်လင်မယားဖြစ်ခဲ့ပြီး တစ်လနီးပါးကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ မောင်ကြီး သေရည်သောက်ပုံဟာ ကြောက်စရာ၊ ထိတ်လန့်စရာ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာလို့ပဲ မြင်နေရတယ်”

“မင်း တကယ်ပဲ ဒီလိုမြင်နေသလား ဘဒ္ဒါရယ်”

“ဘဒ္ဒါဟာ ဟိုးကနစိုးရွာ ဖျော်စင်ဘက်က လှမ်းအကြည့်ပခုံးမှာ မြားမှန်သွားတာကို မြင်လိုက်ရကတည်းက မောင်ကြီးကို ချစ်ခဲ့မိတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ဘဒ္ဒါ”

“မောင်ကြီးကို ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေတာကြာပြီ။ ဘဒ္ဒါရဲ့ အချစ်ကို မောင်ကြီး မယုံရင် အခုပဲ ပြောပြလိုက်တော့မယ်။ ကနစိုးရွာကနေ ပြီး ဖို့ထဲလေထဲမှာ မြစ်အသွယ်သွယ်၊ တောင်အထပ်ထပ်၊ တောအထပ်ထပ် ဖြတ်ပြီး တစ်လခွဲလောက်ကြာတဲ့ ခရီးကြမ်းကြီးကို မိန်းမသူတန်မဲ့ လိုက်ပါလာ ပြီး ဟောဒီအထိ အရောက်ချီလာတာ သူကြီးနဲ့ ကနစိုး ရွာအုပ်ရွာခေါင်းတွေ ပြောသလို တပ်မင်းကြီး လက်အောက်ခံလှူချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဘဒ္ဒါ ဒီအရေးတွေကို သိပ်မသိဘူး။ သိလည်းမသိချင်ဘူး။ ဘဒ္ဒါအဖို့ ဒီအရေးတွေဟာ အလွမ်းဝေးလှတယ်။ ဘဒ္ဒါ သိတာက အဝမှာ မောင်ကြီးရှိတယ်။ မောင်ကြီးရှိရာ ဘဒ္ဒါ

လာချင်တယ်။ ဘဒ္ဒါချစ်တဲ့မောင်ကြီးနဲ့ အတူနေချင်တယ်။ ဒါပဲ။ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ မောင်ကြီးက မိဘဒ္ဒါဟာ ဝိုလ်မွှေးစက္ကရုရဲ့ ဇနီးမယားမပီသဘူးလို့မျှား မထင်လိုက်ပါနဲ့နော်”

အင်အားကြီးမားသော သံယောဇဉ်မေတ္တာ၏ ရှေ့မှောက်၌ စက္ကရု ဘာကိုမှ ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် စိတ်နှလုံးထိခိုက်သွားလေသည်။

“မောင်ကြီးအပေါ် အဲဒီလောက်ချစ်တဲ့ ဘဒ္ဒါကို မောင်ကြီးရင်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ပြောပြပါလားဟင်။ မောင်ကြီး ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ဘဒ္ဒါ မကြည့်ရက်ဘူး။ မောင်ကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတဲ့အနေမျိုးနဲ့ သေရည်တွေသောက်နေတာကို ဘဒ္ဒါ မမြင်ရက်ဘူး”

“နေပါဦး ဘဒ္ဒါရယ်၊ ဒီလိုအနေမျိုးနဲ့ သေရည်တွေ သောက်နေတယ်လို့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေတာလဲ”

“အချစ်ဟာ သာမန်အသိနဲ့ မမြင်နိုင်တာ နားမလည်နိုင်တာတွေကို မြင်တယ်၊ နားလည်တတ်တယ် မောင်ကြီး”

“အချစ်ဟာ...”

နှလုံးမှလာသော စကားတို့သည် အခြားသောနှလုံး၏ နံရံသို့ အခါခါ ပဲ့တင်ရိုက်ဟည်းသွားလေသည်။

ထိုစကားလုံးများကြောင့်ပင် မိမိရင်တွင်း၌ လပေါင်းများစွာကတည်းက ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းစွာ အကျိတ်အခဲဖြစ်တည်နေသော ခက်မာသည်ဝေဒနာ အစိုင်အခဲတို့ ကွဲအက်ကြွေမှုသွားကြပြီဟု စက္ကရု ခံစားလိုက်ရသည်။

မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင် နှလုံးသည်းပွတ်၌ စူးဝင်စွဲမြဲနေသော အရာတို့ကို ဖွင့်ထုတ်နိုင်ပြီဟု စက္ကရု တွေးလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာတွေ အားလုံးမှန်တယ် ဘဒ္ဒါ၊ မောင်ကြီး သေကျူးတဲ့ သေသမားကြီးဖြစ်နေတာဟာ အင်မတန်ကြီးမားလွန်းတဲ့ ဝေဒနာတစ်ခု ရှိနေလို့ အဲဒီဝေဒနာကြီး အရည်ပျော်ပြိုကျသွားလေမလားလို့ ထုခွဲဖျက်ဆီးတဲ့အနေနဲ့ သေသောက်ရာက အစ အခုလို”

“အဲဒီဝေဒနာအားလုံး ဘဒ္ဒါကို ပေးလိုက်ပါ မောင်ကြီး”

“နားထောင်စမ်း အချစ်မောင်ကြီးလေ

.....”

* * *

[၁၃]

အဝကို မင်းခေါင်နော်ရထားသိမ်း၍ အခိုင်အလုံနေပြီး လေးလအကြာတွင် နောင်တော်ကြီးမင်းထံမှ အမိန့်တစ်ခုရောက်လာသည်။ အမိန့်မှာ မင်းခေါင်နော်ရထား ဝိုလ်တွန်နှင့် တပ်အားလုံး နေပြည်တော်သို့ အသာအယာလိုက်လာစေ။ ပုန်စားသူအဖြစ်မှ ပကတိလွတ်ကင်းစေကာ အပြစ်မြို့မှုနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိစေဘဲ ရှိမြဲအရာအတိုင်း သူကောင်းပြုမည်ဟူသော အမိန့်။

အမိန့်ကို ဆောင်ကြဉ်းလာသူကား တပ်မင်းကြီး မင်းလှနော်ရထားကိုယ်တိုင်တည်း။

မင်းခေါင်နော်ရထားသည် ငယ်သူငယ်ချင်း မင်းလှနော်ရထားကို အဝနန်းဆောင်၏ အကောင်းဆုံး ခန်းမကြီးထဲ၌ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကြိုဆိုညှဉ်းခံလေသည်။

နှီးရင်း ပွန်းတီးခဲ့ကြသော နေပြည်တော်တပ် ရဲမက်တို့နှင့် အဝရဲမက်တို့လည်း ထိုညှဉ်းခံကြိုဆိုသဘင်၌ ပျော်ရွှင်စွာ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ကြသည်။

တပ်မင်းကြီးနှစ်ပါးတို့ ခန်းမ၏အမြင့်ဆုံးနေရာတွင် တွဲယှဉ်ထိုင်ကာ ရယ်မောစားသောက် ပြောဆိုကြသည်။

မုဆိုးဘို ထန်းလုံးတပ် စတည်သည့် အချိန်အကြောင်းကို တပ်မင်းကြီးနှစ်ပါးတို့ စားမြုံ့ပြန်နေကြသည်။ တပ်မင်းကြီးနှစ်ပါးစလုံး၏ အမူအရာများ နုပျိုရွှင်လန်းနေလေသည်။

မင်းလှနော်ရထားက ဆေးဆုံတွင် ဆေးထပ်ဖြည့်လျက် ပြောသည်။

“မောင်တွန် မင်း စက္ကရုတစ်ယောက်ကော မမြင်ပါလား”

“အား ဟုတ်ပေသားပဲ။ စက္ကရုအကြောင်းထောင် ငါ မင်းကို မပြောမိသေးဘူး”

“စက္ကရု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မင်းခေါင်နော်ရထာက လက်ကာပြပြီး အနီးတစ်ဝိုက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ နေပြည်တော် တပ်စိုက်မှုများ၏ဝိုင်းတွင် သစ်သီးလင်စန်းများချပေးနေသော ဘဒ္ဒါကို မြင်သွားသည်။ ဘဒ္ဒါကို ခေါ်လာရန် အနီးမှ ရဲမက်တစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဘဒ္ဒါရောက်လာသည်။ တပ်မင်းကြီး မင်းလှနော်ရထာကို ယခုလို နီးနီးကပ်ကပ် မတွေ့ဖူးသဖြင့် ဘဒ္ဒါ မနေတတ်။ ခြေစုံရပ်လျက် မျက်လွှာချနေသည်။

“မောင်ရွဲ့၊ ဒါ စက္ကရုရဲ့ဇနီးပဲ။ အဝစောင့်တပ်စိုက်မှုကတော် ဘဒ္ဒါဆိုတာ သူပေါ့”

ဖွာလက်စဆေးတံကို မင်းလှနော်ရထာ ဆက်မဖွာမိ။

“စက္ကရု အိမ်ထောင်ကျတာကို ငါ မပြောမိဘူး။ မကြာသေးဘူးကွ။ ငါတို့ ဒီအဝကိုရောက်မှ။ ဘဒ္ဒါက ဟိုး အောက်ပြည် ကနစိုးရွာကလိုက်လာတာ။ မင်းတို့တစ်တွေ မုတ္တမချီသွားကြတုန်းက တို့ချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါရောလား။ အဲဒီမှာ ရဲကွာအရှာထွက်ရင်းနဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ တွေ့လာခဲ့ကြတာတဲ့လေ”

“ဟုတ်လား၊ စက္ကရုလို စစ်ကလွဲပြီး ဘာမှမသိတဲ့ လူမျိုးကို အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ပေဘူး။ လာပါဦး၊ ဟေ့ သမီး ရှေ့တိုးပါ”

မင်းလှနော်ရထာက တရင်းတနီးခေါ်သည်။ မင်းလှနော်ရထာ၏ ပွင့်လင်းပျူငှာသောအသွင်ကြောင့် ဘဒ္ဒါ အနေရသက်သာသွားသည်။ မင်းလှနော်ရထာကိုလည်း ချက်ချင်းပင် ခင်မင်မိသွားလေသည်။

“ဇနီးမင်းပါဦး မောင်တွန့်၊ မင်္ဂလာကောင် စက္ကရုက သူ့ကတော်စိုးကို ဒီလိုပဲ ဧည့်ဝတ်ပြုခိုင်းထားပြီး သူက ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“အေး...ဟုတ်ပေသား၊ ဘဒ္ဒါ စက္ကရုတစ်ယောက်ကော”

“ရိုပါတယ် တပ်မင်း၊ ဟိုဘက်အဆောင်မှာ နေပြည်တော်တပ်မှူးတွေကို ဧည့်ခံနေပါတယ်”

“ဧည့်ခံနေတာလား၊ သူကပဲ ဧည့်သည်ပြန်လုပ်ပြီး သေသောက်နေတာလား၊ ဟား...ဟား...သွားခေါ်ချေ၊ သွားခေါ်ချေ”

တစ်ဖက်အဆောင်တွင် စက္ကရုကို တပ်မှူးများဝိုင်း၍ တွေ့ရသည်။ တဝါးဝါး ရယ်မောနောက်ပြောင်နေကြသော စစ်သားကြီးများအလယ်၌ စက္ကရုတိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေသည်။ ဘဒ္ဒါက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အရိပ်အခြည်ပြသည်။ စက္ကရု ဝင်လာသည်။

“မောင်ကြီးကို တပ်မင်းကြီးနှစ်ပါးက အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

ဘဒ္ဒါက လေသံဖြင့်ပြောသည်။ စက္ကရု မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နားထောင်သည်။

“သူတို့ ဘာအကြောင်းတွေ ပြောနေကြသလဲ ဘဒ္ဒါ”

“တွေ့ရာလေးပါးပြောရင်း သောက်ရင်း စားရင်းပဲ မောင်ကြီး”

“နေပြည်တော်အကြောင်း၊ နောင်တော်ကြီးမင်းဆီက အမိန့်သဝဏ်လွှာအကြောင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘဒ္ဒါ ရောက်သွားချိန်မှာတော့ အဲဒီအကြောင်း ပြောသံမကြားခဲ့ရဘူး”

“ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့”

စက္ကရု သက်ပြင်းရွက်လျက် ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်အလာရိုင်းမှ တပ်မှူးတစ်ယောက်က လှမ်း၍ နောက်ပြောင်လိုက်သည်ကိုပင် ဘာမျှ မတုံ့ပြန်ဖြစ်ခဲ့တော့။

“ဟား...စိုလ်မင်း စက္ကရု၊ စိုလ်မင်း စက္ကရုနဲ့ အဝမြို့စောင့်တပ်မှာ သူရဲကောင်းဆိုပြီး သတင်းမွှေးလှတာ။ စိုလ်မင်းကတော်နဲ့လည်း တွေ့ရော ကောက်ကောက်ပါအောင် ထလိုက်သွားတာပါပဲလား။ တို့စိုလ်မင်းကလည်း ကတော်ကြောက်ပဲကိုး”

ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည်။

*

“ကိုင်း...စက္ကရု ရောက်လာပါပြီဗျား”

မင်းခေါင်နော်ရထာက ကျီဇယ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မင်းလှနော်ရထာက စက္ကရုကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသလို ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်လျက်။

“စက္ကရု၊ အင်း...မောင်မင်း အရင်ထက် ပိုပြီး ကြံ့ခိုင်လာပါလားကွ”

“အဲဒါ ဘဒ္ဒါ လက်ထဲရောက်မှ ဒီကောင် လူမွှေးလူရောင် ပြောလေတာ”
မင်းလှနော်ရထာက သေခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချ၍ ပြောမည်။

“စက္ကရု”

“အမိန့်ရဲ့ပါ တပ်မင်း”

“သဖန်းပုံးတိုက်ပွဲအပြီးမှာ ငါပြောခဲ့တာ မင်းအမှတ်ရသေးလား”

အဖြေလိုချင်၍ မေးသော အမေးစကား မဟုတ်ကြောင်း စက္ကရုသိသဖြင့် ဘာမှ ပြန်မပြော။ မင်းလှနော်ရထာက ဆက်ပြောသည်။

“လျှာပေါ် တစ်ခါမှ မတင်ဖူးခဲ့တဲ့ သေရည်ကို မင်း အဲဒီညကမှ စသောက်တာလေ။ ပြီးတော့ မူးမူးနဲ့ မင်းပြောသေးတာကော။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို ထပ်ပြီး နားလည်ချင်သေးတယ်။ ကျွန်တော် သိချင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကို သိရမှာတဲ့တဲ့။ အဲဒီတုန်းက ငါက မောင်တွန့်ကို ပြောခဲ့သေးတယ်။ ဒီကောင်ရဲစားသနားထားဖို့ လိုပြီလို့။ ကိုင်း...အခု မင်းမှာလှပတဲ့ ဇနီးသည်တစ်ယောက် ရှိနေပြီ။ အခုကော ပြောဦးမလား။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုထပ်ပြီး သိချင်သေးတယ်လို့”

မင်းခေါင်နော်ရထာက အားပါးတရရယ်လေသည်။ စက္ကရုနှင့် ဘဒ္ဒါကား မတုန်မလှုပ်။ မင်းလှနော်ရထာက

“မင်း အခုလို အတည်အတံ့ ဖြစ်သွားတာ ငါ ဝမ်းသာသဟော စက္ကရု၊ မင်းမှာ ပြည့်စုံသွားပြီဆိုရမယ်။ စစ်ကိုလည်း သိပြီ။ အချစ်ကိုလည်း သိပြီ။ မင်းကို ဒီလို ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့အတွက် ငါ ဂုဏ်ပြုချင်တာကတော့...”

မင်းလှနော်ရထာက စကားကို အစမသိမ်းဘဲ စားပွဲအောက်ရောက်နေသော ခါးစည်းကြိုးဆီသို့ လက်နှိုက်သည်။ လက်ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ တပ်မင်းကြီး၏ လက်ထဲ၌ လှပသော ဆင်စွယ်ရိုးတပ် ရွှေကနုတပ်ပန်းဖော်ပြောင်းတိုသေနတ်လေးတစ်လက်။

ပြောင်းတိုသေနတ်လေးကို မင်းလှနော်ရထာက စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

“စစ်နဲ့ပဲ မွေ့လျော်ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို ပိုပြီးရင့်ကျက်ပြည့်စုံလာအောင် လုပ်ပေးဖို့ဆိုတာ ငါလည်း မတတ်နိုင် မောင်တွန့်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွ။ ဒါမျိုးဆိုတာ မင်းတို့ ငါတို့က အားနဲ့သူတွေလို ထင်ထားတဲ့ မိန်းမသူတွေသာ တတ်နိုင်တာမျိုးကွ သိလား”

မင်းလှနော်ရထာ၏ စကားကို အားလုံး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။

“စစ်ပွဲရဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကို သူ့ဘဝမှာလည်း ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သူတို့ မိန်းမသူတွေက ပြုနိုင်စွမ်းတယ်ကွ။ သူတို့ကို မိန်းမသူတွေ ဆိုပြီး အရေးအရာမထားလို့ မဖြစ်သဘူး”

သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ကျွမ်းကျင်စွာ လှည့်ပတ်ကစားသည်။

“ငါသမီး ဘဒ္ဒါကတော့ စက္ကရုကို ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ့် ပါရမီဖက် ဖြစ်တယ်လို့ ငါ ယုံကြည်တယ်။ သမီး ဘဒ္ဒါအကြောင်းကို မောင်တွန့်ဆီက ငါ အခုပဲ ကြားခဲ့ရပြီ။ ဒါကြောင့် ဘဒ္ဒါကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့”

ပြောင်းတိုသေနတ်၏ ပြောင်းဘက်မှ ကိုင်ကာ ဆင်စွယ်ရိုးဘက်ကို ဘဒ္ဒါရှေ့သို့ တိုးပေးသည်။

“ဟောဒီဖရန်စစ် (ဖရန်စစ် = ပြင်သစ်) လုပ် ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ငါချီးမြှင့်လိုက်တယ်”

ကောင်းချီးပေးသံများ ဆူညံသွားသည်။ သေနတ်ကို လက်ခံလှမ်းလင့်သော ဘဒ္ဒါ၏ လက်အစုံ တုန်ယင်နေသည်။ အနီးမှာ ရပ်နေသော စက္ကရု၏ မျက်စိမီးသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကိုမူကား ဘယ်သူမှ မသိကြ။

*

ညဉ့်ဦးသဘင် ပျော်ရွှင်စွာ ပြီးစီးသွားခဲ့သော်လည်း မင်းလှနော်ရထာ၏ လာရင်းအကြောင်းသို့ စကားပြောကြသောအခါတွင်မူ ပျော်ရွှင်မှုအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားလေသည်။

မင်းခေါင်နော်ရထာသည် သေခွက်ကို ဝန်းရံ ဆောင်ချကာ အကြိတ်လျက် ပြောလေသည်။

“မောင်ရွဲ့...မင်းနဲ့ ငါဟာ မုဆိုးဘိုထွက်၊ ငယ်ပေါင်းသွေးသောက်တွေပါကွာ။ ငါတို့အကြောင်း အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ အခု မင်းဟာ နောင်တော်ကြီး၊ မင်းရဲ့တမန်တော်အဖြစ် ငါက ဝန်စားသူအဖြစ် တွေ့ကြရပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားက သံယောဇဉ်ဟာ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲပါဘူး။ သို့သော် မင်းယူလာတဲ့ အမိန့်တော် သဝဏ်လွှာအတွက် မင်းကို ငါ စကားတစ်ခွန်း ပြောရတော့မယ်”

“အစပင်သိမ်းကောင်းသော စကားဖြစ်ဖို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ် မောင်တွန့်”

“ဒါတော့ ငါမသိပါဘူး။ ငါဟာ နတ်ရွာစံမင်းတရားကြီးမင်းအဖြစ်ကို ယူဆာမှုမယ်လို့ တိုင်ပင် ရည်ကြံတဲ့ ကာလကတည်းက အသက်ကြီး သစ်ရွက်တစ်ရွက်၊ ပန်းတစ်ပွင့်နှိုင်းပြီး ငါအရှင်မင်းမဖြစ်သမျှ ဓားမချွတ်ဖို့ပြီး သူ့ရန်သူ

တစ်ထောင်စု၊ နှစ်ထောင်စုတွေလည်း တစ်စုံလီချင်းထွက်၊ အရေးတော်လှအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ ဒါပေမယ့်...မင်းတရားကြီး အလောင်းတော် မြေမှ မကျသေး။ ငါ့အပေါ် ငါ့လူတွေအပေါ် ယုံယုံကြည်ကြည်မရှိကြ။ နှောင့်နှေးပူပန်တဲ့ သံသယတွေနဲ့ ကြည့်မြင်တာကို ခံခဲ့ရတယ်။ စစ်ဆုတ်ခရီးလမ်းလျှောက် သူ့စစ်ကို ခံရင်း၊ ရိက္ခာ ရှာဖွေဖြည့်သွင်းခဲ့ရတာကိုလည်း မြေဒူးမင်းသားက အမိန့်နဲ့ တားတယ်။ အသက်မသေချင်သေးလို့ ရိက္ခာကို ရရာ မြို့ရွာတွေမှာ ရှာဖွေ ယူစားကြရတာကိုလည်း ငါ မသင့်မတင့် ကျင့်ကြံ၊ နိုင်ငံမြို့ရွာ ဇနပုဒ် ကျေးလက်ချောက်ချားအောင် လုပ်တယ်ဆိုပြီး အမည်ဆို ငါ့အပေါ် တပ်တယ်။ မုတ္တမ မြသိန်းတန်ဘုရား သွေးသဇ္ဇာတည်းကြပ်ပွဲကို ငါမယုံလို့ နေပြည်တော်က နောင်တော်ကြီး ရှိပါလျက်နဲ့ မင်းတရားကြီး အလိုတော်အတိုင်း သားတော် ကြီး ငယ်စဉ်ဆက် ထီးနန်းဆက်ခံဖို့ ရှိပါလျက်နဲ့ မြေဒူးမင်းသား သဇ္ဇာတည်း မလျော်ကြောင်း နောင်တော်ကြီးဆီ ငါသဝဏ်စေခဲ့တယ်။ သဝဏ်ယူသွားတဲ့ ငါ့တပ်မှူးကို နေပြည်တော်က ဖမ်းပြီး ကြေးတိုက်သွင်းခဲ့တယ်။ ညီတော် နောင် တော်ချင်း ဖြစ်ကြလို့ ညီစကား နောင်ယုံ၊ နောင်စကား ညီ ယုံမှာ မလွဲဘူး။ ငါ့စကားငါ့သဝဏ်သား သူတို့အဖို့ ရယ်သွမ်းသွေးစရာ၊ မုန်းတီးစရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သည့်နောက် ငါ့ကို နောင်တော်ကြီးမင်းကဇရာ အိမ်ရှေ့စံ မြေဒူးမင်းသားကပါ ပုန်စားသူလို့ အမိန့်တော်ပြန်တယ်။ မြေဒူးဟာ မြသိန်းတန်ဘုရား သဇ္ဇာယူပွဲက သူ့အပြစ်သူ အချိန်မီ တိမ်ငုပ်ချောက်ပျက်သွားအောင် သူ့ နောင်တော်ကို လျှောက် တင်မှာ မလွဲတော့နဲ့ပဲ။ အခု ငါ့ကျေးဇူးရှင် မင်းတရားလည်း မရှိတော့ဘူး မောင်ရွဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မင်းစကားကို ငါ ယုံပြီး လိုက်ခဲ့ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ကော ငါ့လူတွေပါ ဆင်းရဲကြီးစွာ ဇရာကံမှာ မလွဲဘူး၊ ယောက်ျားကောင်းတို့ဆိုတာ ကိုယ့်အသက် လုရေးမှာ မထိတ်မလန့်သာ မရှိရပြီ သူငယ်ချင်း၊ ဘုန်းကံအလျောက် တစ်သက် မှာ တစ်ခါဖြစ်လိုရာသာ ဖြစ်စေတော့ ငါမလိုက်ဘူး။ မင်း ပြန်တော့ မောင်ရွဲ့”

မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တင်းမာသော စကားအဆုံးတွင် သဘင်တစ်ခု လုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မင်းလှနော်ရထာလည်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းနေသည်။

စက္ကရက သေခွက်ကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ပြီး နေရာမှ ထလိုက်မည်ပြုသော် လည်း ဘဒ္ဒါက လက်မောင်းကို ဆွဲထားလိုက်သောကြောင့် ပြန်ထိုင်သွားသည်။ စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါတို့၏ အလှုပ်အရှားကို မည်သူမျှ သတိမပြုမိကြ။

“အားလုံးကို ငါပြောလိုက်မယ်၊ ငါ နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြော ချင်တော့ဘူး၊ မပြောတော့ဘူး၊ ကဲ...သေသောက်ကြ၊ စက္ကရမောင်ရွဲ့ကို သေဌ်ပေး၊ ငါ့ကိုလည်း ပေးစမ်း၊ များများပေး များများ၊ အမူးယစ်ဆုံးအထိ ငါသောက် မယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းရှေ့မှာ ငါ လဲကျသွားသည်အထိ”

စူးရဲသောအကြည်များနှင့် စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါတို့ မျက်လုံးချင်းဆုံကြသည်။ တပ်မင်းကြီး မင်းခေါင်နော်ရထာက သေခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ဘဒ္ဒါက စက္ကရ၏ခွက်ထဲသို့ တကောင်းမှ သေရည်များ လောင်းထည့်ပေးသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ အသံဝါကြီး ပေါ်လာသည်။

“ကဲ...အားလုံးဟော၊ အားလုံး ဟောဒီ မောင်ရွဲ့ခေါ် မင်းလှနော်ရထာ ကြီးနဲ့ သူ့တပ်တွေက နက်ဖြန်မနက်အစောပြန်ကြတော့မှာ ဒီည ငါတို့သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ အားလုံး မီးကုန်းယမ်းကုန်း သောက်ကြ၊ ကင်းလှည့်ကျတဲ့ ကောင်ကလေးပြီး အားလုံးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သောက်ခွင့် ပေးတယ်။ ကိုင်း...သူငယ်ချင်း”

သေတကောင်းနှင့် သေခွက်ချင်း ထိခတ်သံများ၊ လောင်းဌ်သံများ၊ တဝါးဝါး ရယ်မောသံများဖြင့် သဘင်တစ်ခုလုံး ဆူသွားသည်။ မတူနီမလှုပ်ရှားနေသူမှာ တစ်ဦးတည်း။ ဘဒ္ဒါ။

* * *

[၁၄]

တပ်စခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

စစ်ပွဲအလယ်တွင် ကြောက်စရာပွဲ ဝင်တတ်ကြသော စစ်သားကြီးများသည် ယခုလိုဆိုတော့လည်း အပြစ်မဲ့ကလေးငယ်များသဖွယ် အိပ်မောကျနေကြသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှ တင်းတိမ်စကို ဘဒ္ဒါအသာအယာဖယ်သည်။

လက်ယာဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ မောင်ကြီး စက္ကရု၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဆီမီးအလင်းက ဖျော့တော့စွာ ကျနေသည်။ အိပ်မောကျနေသော မောင်ကြီးစက္ကရု။ သူ့သား စစ်သည်လုပ်ရောဟု သူ့အမေက မွေးပေးလိုက်သည့် စစ်သားကြီး။ အိပ်မောကျနေသော မျက်နှာပြင်ထက်ဝယ် အပြစ်ကင်းစင်သော အရိပ်အငွေ့များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ပခုံးပေါ် ရောက်နေသော မောင်ကြီးစက္ကရု၏ လက်တဘက်ကို ဘဒ္ဒါ ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖယ်လိုက်ရသည်။ မောင်ကြီးနိုးမသွားစေချင်။

အို မောင်ကြီး ဘယ်လိုမှလည်း နိုးမည်မဟုတ်။

ညက သူ့တပ်မင်းနှင့်အတူ တဟားဟား အော်ရယ်လျက် သေခွက်ကို အပြိုင်သောက်ခဲ့ကြသည်။ သဘင်အတွင်းရှိ ဗိုလ်မင်း အကြပ်၊ တပ်မှူးတွေ အားလုံးကိုလည်း မောင်ကြီး စိန်ခေါ်လျက် သေသောက်ပြိုင်ခဲ့သေးသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော သေခွက်များကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မောင်ကြီး မော့ချသည်။ နောက်ဆုံးတွင် 'ဘဒ္ဒါရေ...'ဟု အော်ကာ သေခွက်လွှတ်ကျသွားပြီး လူလည်း ပုံလဲကျသွားသည်အထိ။

ဘဒ္ဒါ စက်ရာမှထမည်။ မောင်ကြီး မနိုးနိုင်မှန်း သိလျက်နှင့်ပင် ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားမိနေသည်။ စက်ရာခေါင်းရင်းရှိ ဆီမီးနောက်တစ်ခုကို ထွန်းညှိသည်။ လုံလောက်သောအလင်းရောင်ကို ရပြီ။

ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ဘဒ္ဒါ လက်လျှိုသည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ ဘဒ္ဒါလက်ထဲတွင် သဝဏ်လိပ်တစ်စုံ၊ ဆီမီးအလင်းအောက်သို့ နီးကပ်စွာ တိုးရွေ့ကာ ဘဒ္ဒါသဝဏ်ကိုဖြန့်သည်။

မောင်ကြီး ဟိုနေ့က နှုတ်မှရွတ်ထားသည့်အတိုင်း ဘဒ္ဒါကိုယ်တိုင် လိုက်ရေးထားသည့် စာလုံးများ။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မင်းတရား ရွှေဘူးတော်သို့ ကျွန်တော်မျိုး စက္ကရု လျှောက်သွင်းပို့စေအပ်ပါသည်။

ဤသဝဏ်လွှာ ရေးသူမှာ တပ်မင်းကြီး မဟာမင်းခေါင် နော်ရထာတပ်မှ ဗိုလ်စက္ကရု ဖြစ်ပါသည်။ သဝဏ်ပို့ဆက်ခြင်း အကြောင်းကား ဤနေ့မှလွန်မြောက်၊ ကာလပိုင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သည်ရှိသော် မင်းခေါင်နော်ရထာသည် အဝမှ တပ်ကို နုတ်၍ တစ်ပါးသောအရပ်သို့

..... ။

မိမိ၏ လက်ရေးများကိုပင်လျှင် ဘဒ္ဒါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလိုကြည့်နေမိသည်။ မကောင်းမှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ရသလို ခံစားနေရသည်။

သဝဏ်အဆုံးပိုဒ်ကို ဖတ်မိပြန်သည်။

တပ်မင်း မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်အတက်အဆုတ်၊ အလှုပ်အရှား အသွားအလာ အပြောင်းအရွှေ့များကို ထပ်မံ၍ မပြတ်မလပ် လျှောက်ကြားပို့စေမည်ဖြစ်ပါကြောင်း ကျွန်တော်မျိုး စက္ကရု..... ။

သဝဏ်တိုင်ထားသော ဘဒ္ဒါ၏လက်များ ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ဖခင်ရင်းသဖွယ် ချစ်မြတ်နိုးအားကိုးရသော မင်းကြီးမင်းခေါင်နော်ရထာ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်သည်။ 'သမီး ဘဒ္ဒါ'ဟု ခေါ်လေ့ရှိသော မင်းကြီး အသံဝါ ကြီးကို ကြားယောင်သည်။

သဝဏ်ကို ဆီမီးတိုင်၏ မီးတောက်ပေါ်သို့တင်ရန် စိတ်ကူးကြည့်သည်။ မောင်ကြီးစက္ကရုဆီမှ လူးလွန်ညည်းတွားသံပေါ်လာသည်။

မောင်ကြီး၏နှုတ်ခမ်းများ ယောင်ယမ်းလှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အသံမထွက်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းလွှာ၏ အလှုပ်အရှားကို ကြည့်ရုံဖြင့် သိလိုက်သည်။ ဘဒ္ဒါ... ဘဒ္ဒါတဲ့။

ပင်ပန်းကြီးစွာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိကံသည်။

မောင်ကြီးစက္ကရု၏ နဖူးပြင်သို့ မိခင်တစ်ဦး၏ ကရုဏာမျိုးဖြင့် အသာ အယာ ပွတ်သပ်ပေးမိသည်။ ဟိုတလောက မောင်ကြီးပြောသော စကားများကို ကြားယောင်လာသည်။

“မောင်ကြီး သေကျူးတဲ့သေ သမားကြီး ဖြစ်နေတာဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဝေဒနာတစ်ခု ရှိနေလို့၊ အဲဒီဝေဒနာကြီး အရည်ပျော်ကျသွားလေမလားလို့ ထုခွဲဖျက်ဆီးတဲ့အနေနဲ့ သေသောက်ရာကအစ အခုလို...”

အို မောင်ကြီးရဲ့ ဝေဒနာဟာ ဘဒ္ဒါရဲ့ ဝေဒနာပါ။ နှလုံးကြေကွဲနေတဲ့ စစ်သားကြီးရဲ့အဖြစ်ကို ဘဒ္ဒါမကြည့်ရက်ဘူး။ မောင်ကြီးအတွက် ဘဒ္ဒါအသက် ရှင်နေတာမဟုတ်လား။

သဝဏ်ကို ပြန်လိပ်လျက် ဘဒ္ဒါခါးစည်းကြီးကို ပြင်ဝတ်သည်။

သဝဏ်လိပ်ကို ရင်ဝတ်အတွင်းသို့ ထည့်သည်။

ခါးစည်းကြီးထဲသို့ ညဉ့်က မင်းကြီးမင်းလှနော်ရထာ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော ဖရန်စစ်လုပ် ဆင်စွယ်ရိုးတပ် ရွှေကနုတပ်ပန်းဖော် ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။

စက်ရာဘေးမှ ဘဒ္ဒါ ခွာခဲ့သည်။

ကင်းအလှည့်ကျ ရဲမက်မသိအောင် မင်းကြီးမင်းလှနော်ရထာ၏ တပ်သားများ စခန်းချရာတဲဆီသို့ သွားရပေမည်။ ပြီးတော့ မောင်ကြီးစက္ကရု မှာကြားထားသလို နေပြည်တော်ပြန်မည် မင်းလှနော်ရထာ၏ တပ်သားများအနက်မှ မောင်ကြီး၏ လူယုတော် တပ်မှူးတစ်ယောက်ထံ ဤသဝဏ်ကို ပေးရမည်။

မောင်ကြီးစက္ကရုက ...

‘သူ့လက်ထဲကို ရောက်အောင်ထည့်။ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ ဘဒ္ဒါ။ သူ့ကို လဲ မောင်ကြီးပြောပြီးသား။ ဒီည ဘဒ္ဒါ လာပေးလိမ့်မယ်လို့၊ မောင်ကြီးရဲ့ ဝေဒနာကို ဘဒ္ဒါ မျှဝေခံစားလိုတယ်ဆိုရင် ဒီအမှုကို လျှို့ဝှက်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါ ဘဒ္ဒါ။ ဒီသဝဏ်ဟာ မောင်ကြီးနဲ့ ဘဒ္ဒါတို့ရဲ့ အနာဂတ်ကို ဆုံးဖြတ်မယ့် သဝဏ်’ဟု မှာထားသည်။

ပြီးတော့ ဆိုသေးသည်။

‘မင်းကြီးမင်းလှနော်ရထာပေးတဲ့ ပြောင်းတိုသေနတ်ကိုတော့ ဘဒ္ဒါပဲ ယူထား။ ဘဒ္ဒါ ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲဆောင်ထား။ တပ်တော်အတွင်းမှာ အရေးတော်များ ရှုပ်ထွေးလှတယ်။ အရေးကြုံရင် ဘဒ္ဒါ အဲဒီသေနတ်ကိုသာသုံးကြားလား’

တိတ်ဆိတ်အားကြီးသော တဲစခန်းတစ်လုံး၏ ညဉ့်အမှောင်တွင် ကျားသစ်မတစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြင့် လှုပ်ရှားနေသူမှာ ဘဒ္ဒါတစ်ဦးတည်း။ တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသော ရင်ထဲတွင် အသံတစ်သံသည် ပဲ့တင်မပြတ် အခါမလပ် မြည်ဟည်းနေသည်။

ချစ်တဲ့မောင်ကြီးအတွက်၊ ချစ်တဲ့မောင်ကြီးအတွက်၊ ချစ်တဲ့မောင်ကြီးအတွက်၊ ချစ်တဲ့...။

* * *

[၁၅]

ခြောက်လပြည့်ရန် သုံးရက်သာ လိုတော့သည်။

အင်းဝမြို့မှ မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်အဖို့ သည်မျှသော ကာလထက်ပို၍ ကြာရှည်စွာ အဝတွင် တပ်စွဲနေရန်မဖြစ်တော့။

နောင်တကြီးမင်းက စစ်ကိုင်းမှ ရပ်တန့်ဆိုဆီး၍ အဝကို လုပ်ကြသည်။ နေပြည်တော် တပ်မများနှင့် မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ တပ်တစ်တပ်တည်း စစ်ပြိုင်ရေးတွင် မြို့တွင်းတပ်မှာ အင်အားချင်း မယှဉ်သာ။

သို့သော် အတိုက်အခိုက်ထက် ရိက္ခာက ပို၍အခက်အခဲတွေ့လာသည်။ မင်းခေါင်နော်ရထာသည် တပ်မှူးစိုလ်မှူးများအားလုံးကို စုံညီစုရုံး တွေ့ဆုံလေသည်။

‘အဝမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လက်နက်၊ ရဲမက်အင်အား၊ သေနင်္ဂ ဘာတစ်ခုမှ တို့ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တို့မှာ ရိက္ခာ ပြတ်လပ်ပြီ။ တို့ အဝကိုစွန့်ပြီး စခန်းစစ်မျက်နှာ ပြောင်းကြရလိမ့်မယ်’

သားရေချုပ်မြေပုံကို နန်းဆောင်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲကာ တန်နက်နှင့် တနေ့လယ်လုံးလုံး စုဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခရီးလမ်း၊ အင်အား၊ နေရာဒေသ အင်္ဂါရပ် အသင့်လျော်အလျောက်ပတ်ဆုံး ဒေသတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

‘ဒီညပဲ တပ်နုတ်ပြီး ငါတို့ဇင်းမယ်ကို သွားမယ်’

စိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးများ အသီးသီး နန်းဆောင်ထဲမှ တွက်သွားကြသော်လည်း စက္ကရုတစ်ယောက်သာ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

‘စက္ကရု မင်း မသွားသေးဘူးလား၊ မြို့စောင့်တပ်ကို သွားသိမ်းလေ’

‘ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်လို့ပါ တပ်မင်း’

‘ပြော’

‘တပ်ချီရင်၊ တပ်မင်းအပါးမှာ ကျွန်တော်လိုက်ပါပါရစေ’

အေး လိုက်ခဲ့။ သမန်ကြီးနဲ့ သမန်ငယ်ကို မြို့စောင့်အကြီးအမှူးပေးလိုက်။

အေးလေ အမှန်တော့ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ငါ့အနားမှာ မင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ စက္ကရု။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းတင် မဟုတ်ဘူး။ စိုလ်မှူးမင်းကတော်

ဘဒ္ဒါပါ ငါ့အနားမှာ ရှိနေပြီ။ ဟား ဟား ဟား’

စက္ကရု မပြုံးမရယ် ရှိလေသည်။

* * *

[၁၆]

နဂါးပွတ်တောင်ကို ကွေ့ပတ်လိုက်သောအခါ ဆင်ခြေလျော့ တောင်တန်းများကို တွေ့ရသည်။ ရိုးမ၏ အစအနအဖျားအစွန်းများ ဖြစ်ဟန်တူသော တောင်ကုတ်တို့သည် မနိမ့်လွန်း မမြင့်လွန်းသော မျက်နှာပြင်ဖြင့် လှပနေကြသည်။

ဆောင်းဦးနှင်းမှုန်တို့ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးတွင် ဖွေးမစဲရှိကြသည်။ ကျောက်စရစ်ပေါသော မြေပြင်ထက်က ချုံဖုတ်နှင့် မြက်တောတို့အပေါ်တွင် နှင်းမြူစတို့ ပင့်ကူမှေးယှက် တွဲခိုနေကြသည်။

နှင်းကား မြေပြင်တွင် ထူထပ်ဖြူလွှာစွာ။
မြေပြင်အထက် ခင်တန်းတောင်ရိုးအပေါ်တွင်ကား ပါးလျားမှိုင်းညှိစွာ။
ခင်တန်းအထက် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားဆီတွင်မူ နှင်းသည် ကျိုးကျဲမျောတော့သွားလေသည်။

တောနှင့်တောင်ကို နှင်းငွေ့သည် အဆင်းသုံးမျိုးနှင့် သီဖောက်လွှမ်းခြုံထားသည်။

နှင်းရည်သောက်သစ်ခွတို့က မန်ကျည်းပင်ထက်တွင် ကြောင်ကြမဲ့စွာ ပွင့်အာနေကြသည်။ တောသစ်ခင်ရနံ့သည်လည်း နှင်းဆွတ်လေအေးထဲတွင် ဝေဝိုက်မျောလွင့်နေတတ်သည်။ နေခြည်အဖွင့်၊ နေပြောက်အဆင်းတွင် သစ်ရွက်ဖျားမှ နှင်းပေါက်တို့ ရွက်ကြေများအပေါ်သို့ ဖြိုဖြိုမြောက်မြောက် စုန်ဆင်းနေကြသည်။

နှင်းရည်ကြွသံ တဖောက်ဖောက်။
မြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းကျိုးကျဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အလယ်မှ မြင်းညှို့ကြီးအပေါ်တွင် မင်းခေါင်နော်ရထာ။ ဝဲဘက်ဘေးတွင် စက္ကရ၊ စက္ကရ နောက်ဘက်နားတွင် ဘဒ္ဒါ၊ မြင်းသုံးစီး၏ နောက် မလှမ်းမကမ်းတွင် မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ လက်ရွေးစင်ကိုယ်ရံရဲမက်တစ်ခု လိုက်ပါလာကြသည်။

“ဒီနေရာဟာ ရေလွှဲကိုးခရိုင်နေရာပဲကွ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာလောက်က အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့ လက်ရာတွေကြားထဲတို့ အခုဖြတ်သွားနေကြတာ”

မင်းခေါင်နော်ရထာက စက္ကရကို အေးချမ်းစွာ ပြောလာသည်။

“ရေကို အကန့်အကန့် ဆည်ယူလိုက်တဲ့ ပြက်ခရေတောင်၊ ကယွတ်တောင်ဆိုတာ ဟိုးဘက်မှာ ဝိုးတဝါး တွေ နေရတဲ့ မှိုင်းညှို့ညှို့တောင်ကြီးတွေဖြစ်မယ်။ အင်း...ပန်းလောင်မြစ်ကတော့ ဟိုဘက်မှာ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ မောက်ရွံ့ထက်တွင် နှင်းများစွာရှိနေသည်။ မျက်ရည်အစိမ်းရင့်စစ်ဝတ်စုံအပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လာသော ကြံသေးကိုယ်ကျပ်တွင်လည်း နှင်းစက်များ အဖွေးသား ရှိနေလေသည်။

“ဟောဒီ ကျောက်ဆည်နယ်ဟာ လယ်တွင်းနယ်တွေအနက်မှာ အဝပြောအချမ်းသာဆုံးနယ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အနော်ရထာမင်းကြီးဟာ နိုင်ငံအလုံး အေးချမ်းအောင်ပြုရင်း ဒီအလုပ်တွေကိုလည်း မနားမနေ အားသွန်ခဲ့ပေတာပဲ။ အားကွာတိုင်းပြည် နိုင်ငံအေးချမ်းရင်တော့ ငါတို့လည်း အနော်ရထာမင်းနဲ့ သူ့သူရဲကောင်းတွေလို ရေတွေဆည်း၊ ကန်တွေတူး၊ လယ်တွေတည်ပြီး ပြည်သူပြည်သားတွေ ရိက္ခာခန့်အလှူပယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြရမှာပေါ့။ ယောက္ခိကောင်းကောင်းဆိုတာ စစ်ချည်းတိုက်နေလို့ မပြီးဘူးကွ”

အေးမြသန့်ရှင်းသော နံနက်ခင်းဝယ် မင်းခေါင်နော်ရထာသည် မျက်မှောက်ဘဝကိုပင် မေ့လျော့နေဟန်။

“မြင်းဇက်လျောပေးလိုက်မယ်ကွာ။ ဒီနေရာကို ဖြတ်သွားရတာ ငါ့စိတ်တွေ ကြည်နူးနေတယ်။ အင်း... ဓားနဲ့ကျောက်မီးသေနတ်တွေကို လွှဲပစ်ပြီး တံစဉ်နဲ့ ကောက်ဆွဲကိုင်နိုင်ကြဖို့ အချိန်အခါဟာ ဘယ်လောက်များ ကြာဦးမလဲ၊ မသိပါဘူးကွာ”

နှင်းမှုန်တို့အကြား မင်းခေါင်နော်ရထာသည် တည်ငြိမ်လေးစွာနေသည်နှင့်အမျှ စက္ကရမှာ လှုပ်ရှားပူလောင်နေသည်။

“ဆင်ခြေလျှောတောင်တွေနဲ့ ခင်တန်းတောစပ်နဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ၊ ပန်းပင်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေနဲ့ ဘယ်လောက်သာယာတဲ့ နေရာလဲ ကြည့်စမ်း စက္ကရူ။ ဟေ့ကောင် ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့လားကွ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ တပ်မင်း”

“မင်းကတော့ စစ်ရဲ့အလှကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မမြင်တတ်တဲ့ ကောင်ပါပဲကွာ။ ဟား...ဟား”

ခင်တန်းတောစပ်အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဇင်းမယ်ရောက်လို့ နေပြည်တော်က ငါ့ကို အမေအလျော့ရှိသွားခဲ့သည် ဆိုရင်ပေါ့ကွာ။ ငါ တစ်ဦးနဲ့ ကောက်ဆွဲပဲကိုင်ချင်တယ်။ အေးလေ ဒါက မဖြစ်နိုင်တဲ့အရေးပဲ။ ငါဆိုတဲ့အကောင်ရဲ့ လက်လည်း ဓားနဲ့ သေတကောင်းပဲ ကိုင်တတ်နေပြီဟာကိုး”

ကျောက်တုံးများက ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကြရသဖြင့် မြင်းဇက်ကို ပို၍ လျှောပေးလိုက်ကြသည်။

“အင်း...အဲဟို ခင်တန်း လွန်ရင်တော့ ဇက်ဖွင့်စိုင်းကြစို့ဟေ့။ သဘာဝလှပမှုအတွက် စိတ်တံခါးကို ပိတ်ပစ်ရတော့မယ်။ စက္ကရူ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘဒ္ဒါနဲ့ စိတ်ဆိုးကြသလား။ ဇနီးမယား ခင်ပွန်းဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ...အဲ...ငါလည်း မပြောတတ်ဘူးကွာ၊ ဟား...ဟား...ဟား”

စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

“ခင်တန်းရိုးဖြတ်ကြစို့။ ခင်တန်းလွန်ရင် တောအုပ်ထဲဝင်ရတော့မယ် ထင်ရဲ့။ အင်း...ဒီနေရာလေး ငါ လွမ်းလိုက်ပါသေးတော့။ ငါ့ဘဝမှာ ဒီကာလမျိုးလေးဆိုတာ ရခဲဘိခြင်း။ ကိုင်း...လာဟေ့ စက္ကရူ”

မြင်းပေါ်၌ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ရင်း မြင်းဇက်ကို ဖွင့်ရန် မင်းခေါင်နော်ရထာ အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

*

နှင်းမြူဆိုင်းသော ဆောင်းနံနက်၏ အအေးဓာတ်အောက်တွင် စက္ကရူမျက်နှာမှာ ချွေးစေးတွေ ပြန့်နေသည်။ စစ်သွေးတို့ဖြင့် နီမြန်းတင်းမာနေလေ့ရှိသော စက္ကရူ၏ ပါးပြင်နှုတ်ဖက်သည် ဖြူရော်သွေးဆုတ်နေသည်။

မဆေးလှသောအတိတ်ဆီမှ ပုံကားချပ်များသည် တစ်စုံပြီးတစ်စုံ မျက်နှာပေါ်သို့ ရိုက်ပုတ်တိုးဝင်လာကြသည်။

အဝမြို့စောင့်တပ်သို့ မင်းကြီးမင်းလှနော်ရထာရောက်လာစဉ်က ဘဒ္ဒါအား ဖရန်စစ်လုပ်ငြောင်းတိုသေနတ် လက်ဆောင်ချီးမြှင့်စဉ်ကာလက မင်းကြီးမင်းလှနော်ရထာ ပြောခဲ့သော စကားလုံးများ။

“စစ်နဲ့ပဲ ဓမ္မလျော် ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို ပိုပြီး ရင့်ကျက်ပြည့်စုံလာအောင် လုပ်ပေးဖို့ဆိုတာ ငါလည်းမတတ်နိုင်။ မောင်တွန်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွ။ ဒါမျိုးဆိုတာ မင်းတို့ငါတို့က အားနွဲ့သူတွေလို ထင်ထားတဲ့ မိန်းမသူတွေသာ တတ်နိုင်တာမျိုးကွ။ စစ်ပွဲရဲ့ သူရဲကောင်းကို လူ့ဘဝမှာလည်း ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သူတို့မိန်းမသူတွေက ပြုနိုင်စွမ်းတယ်ကွ”

“ငါ့သမီး ဘဒ္ဒါကတော့ စက္ကရူကို ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ့် ပါရမီဖက်ဖြစ်တယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်”

စက္ကရူနှလုံးသားများ ပေါက်ကွဲတော့မတတ် ဖြစ်လာသည်။

မလှမ်းမကမ်းနောက်ဆီမှ လိုက်လာသော ဘဒ္ဒါကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

မြင်းဇက်ကြီးပေါ်သို့ အလိုက်သင့်တင်ထားသောလက်များကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။ စစ်ပွဲဝင်လက်နက်မျိုးစုံတို့ကို ကိုင်ဆောင်ခဲ့သောလက်၊ ရန်သူသွေးကို မောက်ထုတ်ခဲ့သောလက်။ ယခုသော်မူ ထိုလက်များကိုပင် စက်ဆုပ်မုန်းတီးလာတော့သည်။

တပ်မင်းကြီး မင်းလှနော်ရထာကား ရှေ့ခင်တန်းတောစပ်ကို ဖြတ်ရန် မြင်းကို အသင့်ပြင်နေပြီ။

မင်းကြီး၏မြင်းကား အရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ စက္ကရူကား မြင်းဇက်ကို မကိုင်ဖြစ်။ မြင်းလည်းဆံမွေးများပေါ်တွင် ဇက်ရောလက်ပါ ပုံကျနေသည်။ မြင်းကိုနှင်ရန် မကြိုးစားမိ။

ခင်တန်းတောစပ်ဆီသို့ တူရုနေသော ဤကာလတဒင်္ဂ။

ဤမြင်းတို့၏ ခြေလှမ်းတစ်ချော။

မိမိရင်ထဲမှ မရပ်မနား မြည်ဟည်းနေသော နှလုံးခုန်သံသည် ခင်တန်းတောစပ်တစ်ဝိုက်ကို ပုံးသွားပြီဟု စက္ကရူ ထင်သည်။

တောစပ်သို့ ဝင်ပြီ။

အတိုင်းမသိသော နာကျင်ခြင်းတို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လွင့်စဉ်သွားမည့် နှယ်...။

“စက္ကရူ လာလေကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ချန်”

ခင်တန်းတောစပ်ထဲမှ သေနတ်သံများ တဖြောင်းဖြောင်းအဆက်မပြတ် ပေါ်လာသည်။ စက္ကရ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

မင်းခေါင်နော်ရထာ မြင်းပေါ်မှကျသည်။

နှင်းငွေ့မြူလွှာများကို ယမ်းငွေ့များ ဖုံးသွားသည်။

ဖြူလွှာဖြူနုနှင့်စက်တို့ကို အနီရောင်ပုံးသွားသည်။

မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကာ အနီးသို့ ရောက်သွားချိန်တွင်မူ မင်းခေါင်နော်ရထာ သည် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲကျနေပေပြီ။

ရင်ဝမှပွက်ခနဲ ထွက်အန်လာသော သွေးတို့နှင့်အတူ မင်းခေါင်နော်ရထာ သည် မီးလျှံထွက်မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် စက္ကရကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ငြိမ် သက်သွားသည်။

သို့သော် မျက်လုံးများ မပိတ်။

တောစပ်တောင်တန်းတစ်ဝိုက် ပဲ့တင်ရိုက်သွားသော သေနတ်သံများ ကြောင့် နောက်မှတပ်များ ဖြိုင့်ဖြိုင့်လှုပ်ကာ အပြင်းနှင့်လာကြသည်။ မြင်းရော လူပါ အရွပ်ရွပ် အထွေးထွေး၊ ခင်တန်းစပ်ဆီမှ သေနတ်သံများ မစဲသေး။ ရက် ခြည်းပင် အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်သော တောစပ်တစ်ဝိုက်မှာ မြင်းဟီးသံ၊ အော် ဟစ်သံ၊ သေနတ်သံများဖြင့် သာယာမှု ပျက်စီးသွားသည်။ အေးမြဖြူဖွေးသော နှင်းစက်တို့အပေါ်တွင် ပူနွေးနီရဲသော သွေးများ စွန်းထင်းပေးကျသွားသည်။

“ဘဒ္ဒါ...ဘဒ္ဒါ...မောင်ကြီး ဒီမှာ၊ ဒီဘက်ကိုလာ”

“မောင်ကြီး...မောင်ကြီး”

“တပ်မင်းကျပြီ၊ ရန်သူပုန်းပြီး ပစ်နေတယ်”

“ခင်တန်းစပ်ထဲ ဇွတ်ဝင်ကြဟေ့”

“လက်နက်တွေ စွန့်ကြ၊ မင်းကြီးရဲ့တပ်က ဝိုင်းလာပြီ”

“ဘဒ္ဒါ...ဘဒ္ဒါ”

“မောင်ကြီး”

နောက်မှ လိုက်လာသော မြင်းစီး ကိုယ်ရံတပ်များ ကစဉ်ကလျားဖြစ် သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်စုရုံးကာ ခင်တန်းချုံ့စပ်များဆီသို့ အတင်းဝင် ကြသည်။ တောစပ်တွင် ပုန်းခိုနေကြသော ရတနာသီလံတပ်သားများ သေနတ် ကို အသုံးမပြုသာတော့။ ဓားချင်း၊ လှံချင်း၊ ရင်ဆိုင်စုတ်သည့် တိုက်ပွဲအသွင် သို့ ပြောင်းသွားသည်။

“အားလုံးရပ်လိုက်ကြ၊ တပ်မပိုင်းထားပြီ”

စူးစူးရွားရွားအသံနက်ကြီး၏ သြဇာကြောင့် တိုက်ခိုက်နေသူများ ရုတ် တရက် ရပ်သွားသည်။

မဟာမင်းလှနော်ရထာ။

တပ်မင်းကြီး မင်းလှနော်ရထာကို တွေ့လိုက်ကြသည့်အတွက် နှစ်ဖက် တပ်များ အတိုက်ရပ်သွားသည်။ မင်းလှနော်ရထာသည် လဲကျနေသော မင်း ခေါင်နော်ရထာဆီ ပြေးသွားကာ မင်းခေါင်နော်ရထာဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင် လိုက်သည်။

“မောင်တွန့် သူငယ်ချင်းရယ် မင်း...”

မင်းခေါင်နော်ရထာ၏ ဦးခေါင်းကို ဓမ္မထူလိုက်မည်အပြုမှာပင် တောစပ် တစ်နေရာဆီက ဂူဝှေးဝါးဝါး အသံတစ်ချက်ပေါ်လာသည်။ ရန်သူကို လက်စား ချေတော့မည့် ခြင်္သေ့မတစ်ကောင်၏ အာခေါင်ကို ခြစ်၍ အော်လိုက်သံမျိုး ဖြစ်သည်။ အသံရှင်ကား ဘဒ္ဒါ။

“ရှင် ကျွန်မနား မလာနဲ့၊ သစ္စာဖောက်၊ လူယုတ်မာ ထွက်သွား”

နေခြည်လက်၍ နှင်းကွဲပေပြီ။

သစ်ခက်တို့အကြားမှ ဖောက်ထွင်းစီးဆင်းလာသော ရွှေရောင်အလင်း မျှင်များအောက်တွင် လှုပ်ရှားနေသည့် သဏ္ဌာန်နှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ စက္ကရနှင့် ဘဒ္ဒါ။ စက္ကရက တစ်လှမ်းချင်း တရွေ့ရွေ့ ရှေ့သို့ တိုးသွားနေသည်။ ဘဒ္ဒါက တစ်လှမ်းချင်း တရွေ့ရွေ့ နောက်သို့ဆုတ်သည်။

“ရှေ့မတိုးနဲ့၊ သစ္စာဖောက်၊ ရှင်ထွက်သွား၊ ထွက်သွား၊ ရှင်နောက်ကို ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး”

ဘဒ္ဒါ၏အသံသည် ရင်အုံ ခွဲဝင်နေသော တစ်ဦးညော်ကို ဆွဲထုတ်နေသည့် သားကောင်တစ်ကောင်၏အော်သံမျိုးနှင့်လည်း တူနေသည်။ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်နှင့် တွေ့သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှယ်လည်း ဖြစ်သည်။ စက္ကရ ကား အသက်ကင်းမဲ့သော လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြင့်သာ ဆိတ်ဆိတ်စွာ တရွေ့ရွေ့ တိုး ဝင်နေသည်။

“ရှင် ကျွန်မနား မလာနဲ့နော်”

စက္ကရက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ရင်း ဘဒ္ဒါဆီသို့သာ တိုးရွေ့လာသည်။ အသံတစ်စုံတစ်ရာမထွက်။ စက္ကရ မျက်နှာကား လူသေကောင်လိုဖြူဖွေးနေ ချေသည်။

“သစ္စာဖောက် လူယုတ်မာ၊ ရှင်ဟာ သူရဲကောင်း မဟုတ်ဘူး။ စက္ကရု ဆိုတဲ့လူဟာ ရှင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင်ကြောင့် ရှင်ကြောင့် တပ်မင်းကြီး မင်း ခေါင်နော်ရထာ ကျဆုံးသွားရပြီ။ မင်းကြီး ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ရှင် ...ရှင် သစ္စာဖောက်တယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မ ယုံစားပြီး အကူအညီပေးခဲ့တယ်”

စက္ကရု တစ်ခုခုကို တဖွဖွရေရွတ်နေဟန်ရှိသည်။ သို့သော် အသံကား ထွက်မလာ။ သူရဲကောင်း စစ်သားကြီးတစ်ဦး၏ အသွင် လုံးဝမရှိတော့။ စက္ကရု သည် ဘဒ္ဒါရှေ့တွင် အဆမတန် သေးငယ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

တရွေ့ရွေ့ နောက်ဆုတ်ရင်းဖြင့်ပင် ဘဒ္ဒါ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကပ်မိ သွားသည်။ စက္ကရုကား ရှေ့ဆက်တိုးလျက်။

“ရှင် ကျွန်မအနား မလာနဲ့၊ မလာနဲ့။”

နှင်းနှင့် မြူကို ဖောက်ခွဲစီးဝင်လာသော နေခြည်တန်းသည် ဘဒ္ဒါ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်။ ဘဒ္ဒါ၏မျက်လုံးအစုံတွင် နေခြည်လင်းလက် စွာ တောက်ပနေသည်။ ထိုမျက်လုံးများမှပင် အလင်းရောင်များ ပြန့်၍အနံ့ထွက် လာလေသည်။

“မလာနဲ့၊ သစ္စာဖောက် မလာနဲ့။”

ဘဒ္ဒါ ရူးသွပ်သွားပြီ ထင်ရသည်။

လက်အစုံကို တင်းတင်းဆုပ်သည်။ ထိုနောက် ဘယ်လက်သည် ခါးစည်း ကြိုးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ခါးစည်းကြိုးတွင်ကား ပြောင်းတိုသေနတ်၏ လုပ်သော ဆင်စွယ်လက်ကိုင်ရှိ။

ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ဘဒ္ဒါ ဆွဲထုတ်ယူသည်။ သေနတ်ကိုင်ထားသော ဘယ်လက်ပေါ်တွင် ညာလက်ဖြင့်ထပ်၍ ဆုပ်ကိုင်သည်။ ဝင်းလက်သော သေနတ်ပြောင်းငယ်၏ ဦးတည်ရာကား စက္ကရု။

“သစ္စာဖောက်”

တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားအောင် အော်ဟစ်လိုက်သောအသံ၏ နောက်ထပ်ကြိမ်မကွာ ပေါ်လာသည်ကား သေနတ်သံ။

စက္ကရု၏ ရင်အုံဘယ်ဘက်တွင် အနီကွက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သွေးကွက်ပေါ်သို့ စက္ကရု လက်ဖြင့် မအုပ်။ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသောလက်ကို ဘဒ္ဒါဆီသို့ ဆန့်တန်းငှေ့ယမ်းနေသည်။ လှမ်းဆဲခြေထောက်ကို ရုပ်တန်သွား သည်။ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ခါလာသည်။ ထိုနောက်...

စက္ကရု ချီးများ ဖြည်းဖြည်းစွာ ညွတ်ခွေသွားကာ နှင်းတို့စွတ်စိုဆဲ မြက် ခင်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

“ဗိုလ်မင်း”

ပြိုင်တူအော်လိုက်သော အသံနှစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။ သမန်းကြီးနှင့် သမန်ငယ် ဖြစ်သည်။ စက္ကရု လဲကျနေရာဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။ သို့သော် စက္ကရုထဲသို့ မရောက်။

“ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ဘဒ္ဒါ၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် သမန်းကြီး သမန်ငယ်တို့ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက် ကြရသည်။ ဘဒ္ဒါက သေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။

“ဘယ်သူမှ ကြည့်စရာမလိုဘူး။ သစ္စာဖောက် စိုက်စက္ကရုဟာ ဘဒ္ဒါနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်။ နေရာက မရွေ့နဲ့။ သမန်းကြီး သမန်ငယ် နင်တို့ရဲ့ ဗိုလ်မင်း ဟာ သူ့အပြစ်ကို သူမယူနေတာ”

သမန်ညီနောင်တို့ မလှုပ်ခဲ့ကြ။

ဘဒ္ဒါ၏ လက်ထဲမှ သေနတ်ပြောင်းဝတွင် ယမ်းငွေ့များ အူနေဆဲပင်။ နှင်းဆွတ်နေခြည်တန်းများကြားတွင် သေနတ်ပြောင်းမှ ယမ်းငွေ့ဖြူပြာပြာတို့ သည် လှပစွာ လွန်လူးချီးယှက်နေကြသည်။

“ငါ့ရဲ့သစ္စာဖောက်လေ၊ ငါချစ်တဲ့ သစ္စာဖောက်ကို ငါ သုတ်သင်လိုက် တယ်။ သူသေသွားပြီလား၊ သေရမှာပေါ့။ မသန့်ရှင်းတဲ့ နှလုံးသားတည်တည်ကို ငါပစ်ဖောက်ပြီး ဆေးကြော ပစ်လိုက်တာပဲ။ သူသေရမှာပေါ့။

သေနတ်ကိုကိုင်ရင်း ဘဒ္ဒါ စက္ကရု လဲကျနေရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ချီး ထောက်ကြည့်သည်။ သွေးသံအလူးလူး အလိမ်းလိမ်း စက္ကရုကို ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“သူ သေသွားပြီ”

စက္ကရုကို အသာအယာ ပြန်ချသည်။ ထိုနောက် ဘဒ္ဒါ ပြန်ရပ်သည်။ အားလုံး ငေးငိုင်တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေကြချိန်မှာပင် ဘဒ္ဒါ၏ စူးရှသော အသံ ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“ဗိုလ်မင်းစက္ကရုကို ဘဒ္ဒါ ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ ဘဒ္ဒါ သူ့ကို မုဆိုး ပြနိုင်လောက်အောင် ချစ်လွန်းလို့၊ မြတ်နိုးလေးစားလွန်းလို့ သူ့ကို သုတ်ပစ် လိုက်တာပဲ။ သူ ဒီအတိုင်း အသက်ရှင်သွားမှာကို ဘဒ္ဒါ မကြံညီရက်ဘူး။ သူဟာ ယောက်ျားကောင်း၊ သူရဲကောင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ သူဟာ သူ့နှလုံးသား

ကို သူ့သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဟောဒီနေရာကို တပ်မင်း မင်းခေါင် နော်ရထာ ရောက်လာမယ်ဆိုတာကို သတင်းပို့ခဲ့တာသူ။ သူ ဘဒ္ဒါကို လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်က ပြောခဲ့တယ်။ တပ်မင်းကိုလည်း သစ္စာမဖောက်ချင်ဘူး။ ပုန်စားသူ အဖြစ်နဲ့ စစ်တိုက်နေရာကိုလည်း ငြီးငွေ့တယ်တဲ့။ တပ်မင်းနဲ့ နေပြည်တော် အရေးကိုလည်း သူနားမလည်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့်...သူ မင်းကြီးဆီ ဝင်ပြီး အရာရာ တိုးတက်အောင်ပဲ အမှုထမ်းချင်တော့တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့်...တပ်မင်း ကို သစ္စာမဖောက်ရက်ဘူးတဲ့လေ။ သူ...သူ ဟောဒီ ဘဒ္ဒါရင်ခွင်ထဲမှာ သေဆုံး နေတဲ့ စိုလ်မူး စက္ကရူ၊ နောက်ဆုံးတော့ တပ်မင်းကို ဖမ်းမိအောင် သူ သတင်း ပို့ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်လက်အောက် ခိုလှုံမယ်။ မင်းကြီးလက်အောက်မှာ တပ်မင်း နဲ့ အတူ အမှုတော်ထမ်းမယ်လို့ သူဆုံးဖြတ်တယ်။ ဘဒ္ဒါ သူ့ကို ချစ်တယ်။ သူ စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ ဘဒ္ဒါ မြင်ချင်တယ်။ သူ့အလိုပြည့်အောင် ဘဒ္ဒါ ကူညီပေးခဲ့တယ်။ အဝကို မင်းကြီးမင်းလှနော်ရထာတပ် လာပြီးအပြန်မှာ သူ လျှို့ဝှက်သဝဏ်ကို တပ်သားတစ်ယောက်ဆီပါသွားအောင် ဘဒ္ဒါကိုယ်တိုင် ပို့ ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ဘဒ္ဒါ သိပြီ။ အို...မဟုတ်ဘူး။ ဘဒ္ဒါ မသိဘူး။ ထီးရေး နန်းရေး စစ်မက်ရေး ဒါတွေ ဘဒ္ဒါ မသိဘူး။ ဘဒ္ဒါဟာ ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်။ ဘဒ္ဒါသိတာက ဟိုမှာ တပ်မင်း မရွှေမလှ လုပ်ကြံခံရပြီ။ တပ်မင်းကျတာ သူ ကြောင့် သူတပ်မင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်တယ်။ သူ တပ်မင်း ကို သူ့သစ္စာဖောက်တယ်။ သစ္စာမဲ့တဲ့ ဖောက်ပြန် မှားယွင်းတဲ့ သူ့အပြစ်ကို ဘဒ္ဒါ မမြင်ရက်ဘူး။ ဘဒ္ဒါ သူ့ကို ချစ်တယ်။ မောင်ကြီးကို ဘဒ္ဒါ ချစ်တယ်။ မောင်ကြီးကို ချစ်လို့ စိုလ်မူး စက္ကရူကို ဘဒ္ဒါ သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အခု စိုလ်မူး စက္ကရူ မရှိတော့ဘူး။ မောင်ကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။ သစ္စာတရားအတွက် ဘဒ္ဒါ တာဝန်ကျပြီ။ ချစ်တဲ့လင်ယောက်ျားအတွက် တာဝန်ကျတဲ့ ဇနီးမယား လည်းဖြစ်အောင်...”

“သမီး...မလုပ်နဲ့”

မင်းလှနော်ရထာ အော်ရင်းပြောသွားသည်။

နောက်ကျသွားပေပြီ။

သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာပြီး ဘဒ္ဒါ လဲကျသွားသည်။ လှပသော နဖူးဆံစပ်ဆံနွယ်တို့ သွေးအလိမ်းလိမ်း။ စက္ကရူအပေါ်သို့ ဘဒ္ဒါ လဲကျသွားသည်။

“မိန်းကလေးရယ်၊ သမီးရယ်။ ဘဝေးခဲ့တဲ့ သေနတ်ဟာ မင်းတို့အတွက် သွေးမြေကျစရာ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီကော”

မင်းလှနော်ရထာ၏ မျက်နှာမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

ရွှေကနုတ်ပန်းဖော်သေနတ်၏ ဆင်စွယ်ရိုးကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင် ထားဆဲ။ ဘဒ္ဒါ၏လက်သည် စက္ကရူ၏ဝဲဘက်ရင်အုံ့ပေါ်တွင် လှပစွာ ကျရောက် နေလေသည်။

နေအပွင့်တွင် အထက်ဆီမှ ပြိုကျလာဟန်တူသော နှင်းထူသည် နောက် ဆုံးနှင်းအဖြစ် သိပ်သည်းထူထပ်စွာ လွှမ်းခြုံသွားသည်။

ရင်းစားပြန်မရနိုင်တော့သော ဆုံးရှုံးမှုရှေ့တွင် တပ်မင်းကြီးမင်းလှနော် ရထာ၏ မျက်ရည်များက နောက်ဆုံးအဖြစ် ဦးညှွတ်နေသည်။

“သူငယ်ချင်းရယ် ဒီမနက်၊ ဒီအချိန်၊ ဟောဒီကျောက်ဆည်နယ်မှာ မင်းကို ဖမ်းဖို့ တာဝန်ဟာ ငါတာဝန်မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်မှ ငါသိရလို့ ငါ စစ်ကိုင်းကနေ အပြင်းလိုက်လာတာပါ။ မင်းကို ငါသာဖမ်းခွင့်ရရင် အခုလို မတွေ့ရပါဘူး။ မင်းကို ဒီလို အသေပစ်ဖမ်းမယ်ဆိုတာ ငါမသိခဲ့ရသလို မင်းရဲ့ သူရဲကောင်း စက္ကရူလည်း မသိခဲ့ရပါဘူး။ အခုတော့ သူငယ်ချင်းရယ် လောက မှာ တို့မသိတဲ့အဖြစ်သနစ်တွေကြောင့်ပဲ မင်းနဲ့အတူ စက္ကရူနဲ့ ဘဒ္ဒါတို့ ချစ်သူ နှစ်ဦးပါ သွေးမြေရောက်ခဲ့ပါပေကော။ မင်းတို့အားလုံးရဲ့ နှလုံးသားကို ငါမြတ်နိုး စွာ ဦးညှွတ်ခဲ့ပါတယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦးနဲ့အတူ၊ နေရစ်ခဲ့တော့ သူငယ်ချင်းရယ်”

ကြမ်းတမ်းသော လက်ခုံတို့ဖြင့် မဆည်တန်ခိုင်သော မျက်ရည်တို့ကို သုတ်အပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သည်တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်လျက် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေကြသော စစ်သားကြီးနှစ်ယောက်ကို မင်းကြီးမင်းလှနော် ရထာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကား စက္ကရူ၏ လက်ရုံးကြီးနှစ်ယောက်။

သမန်ကြီးနှင့်သမန်ငယ်။

ချစ်ဦးညို

၈၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ။

www.burmeseclassic.com